

Ay Hadi İnşallah!

PUCCA GÜNLÜK 4

PuCCa

Nereye kadar seveceksin?
Ne kadar seveceğin umrumda değil...

PuCCa

Ay Hadi İnşallah!

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

PuCCa

Ay Hadi İnşallah!

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

okuyan.us

okuyan.us

Dizletti Edebiyat - 25

Ay Hadi İnşallah!

PuCCa

ISBN: 978-605-5134-20-4

Yayın Sertifikası No: 14288

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2011

Yayın Yönetmeni: Cem Müncü
Yayın Koordinatörü: Kemal Keler
Editör: Merve Tal Birtane

Dizgi ve Kapak Tasarımı: Elma Demirelgi
Grafik Uygulama: Zeynep Erim

Baskı ve Cilt: Pasifik Ofset, Çarşıoğlu Mah. Göçmen Cad. No: 3 Bahçe Market
A Blok, Avrılar-İstanbul - Tel: 0212 412 11 77
Matbaa Sertifikası No: 12027

Kitabın ilavesinde (iki Derivegi) Pasifik Kütüphane'nin 2. Baskısı olan alıştırma
Eser, 40'ye yakın kısıtlı 11 jantıyla, Tuzcu Nisan Roman Serisiyle birlikte

Bu kitabın yayını hakkında Okuyan Us'a aittir. Her hakkı saklıdır. Tavuzun içi yapılmış
bu alıştırma dışında yayıncıların yararları için okunmuş kitaplar yoluyla yapılacaktır.

© Okuyan Us Yayın Eğitim Demirelgi Tabii Malzeme ve
Reklam Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Fulya Mah. Şehinçay Cad. Eser Apt. A Blok No: 33 D: 5-4
Fulya, Şişli, İstanbul Tel: 0212 272 20 85 - 86 Faks: 0212 272 25 32

okuyam@okuyam.com.tr
www.okuyam.com.tr

Ay Hadi İnşallah!

PuCCa

İçindekiler

Sorumuz, Birbirimize Ait Olmayışımız	7
Kader Diyenlerin, Sen Kendin Ertin	19
Beni Özmekten Zevk Alıyorsun	25
Yüzüğün Sonsuz Gücü ve Kadren	31
İstiklal Caddesi,	
Sen Bilmezsin Ne Korkunlardı Sen!	39
Seni Geçtim, Bu Harfin Bile Çıkıyor Geleceğimde	45
Ya Bir Sabah Uyanıp Beni Sevmeyi Fark Edersen!	49
Geçmiş Ne Kadar Temize O Kadar İyi Birisin	57
Özrü Kabulatından de Kısca	63
Her Kavga Edişimizde Bir Peri Ölüyor	71
Tatlım, Beyaz Alı Premis Demişsin Ama	
Bu Sadece At!	75
Kurcaladıkça Sen Üzülürsün,	
Değilce Kendini Yaradısın	81
Bizi Bir Yere Koyamıyorsun	89
Çözüm Gözünden Ölümdedir	
Ama Sen Yine de Denklem İstersin	95
Döndü Dolaylı Yine Sana Buluştu	99
Ne Var Daha Çok Sevsem!	103
Başkası Yapmıştım, Sevmedim	109
Hayat Dedğin Ses,	
Sadece Aklında Kalm Anılarından İbaret	115
İyi ki Doğmuşsun, Ne Süper Bir İnsan Olmuşsun	121
Ya Tüm Hayatımız Bir Yalandan İbaretse	129
Belki de Benim İhtiyacım Sadece Sadakattir	135
Erkeğinizi Elde Tutmanın	
Bilmem Kaç Alın Maddesi	143
Köpekler Sahibine Benzermiş	147
İçime Yaranmayan Kiloşenin Papazına Hallerneyim	151
Lütfen Bu Kimsede Bir Mağallah Der misiniz?	157

Kendimi Sana Bıraktığım An, Karabasan Oluyorsun	161
İstemediğim Ot Olsun,	
Hep Burtunun Dibinde Kalsın	167
Fobilerimin Başında Maalesef Anneler Geliyor	171
Uzlaşacağımız Orta Yol Bile Senin Kavşağında	175
Seni Çok Seviyorum Ama Seninle Yaşamak Çok Zor	183
Daha Berye Gönmek İçin,	
Bir Adım Geri Girmek Gerekir	187
Uzaklaştıkça Dulu da İçine Gömülüyorum	197
Aynı Bu Gecelerin Kadını Bile Değilim	203
Sizi Boka Batıran da	
Alıp O Baktas Kurtaran da Arkadaşlardır	209
Orospunun Yemini Penisi Görene Kadarmış	217
Ne Kadar Güzel Başlatırsın Başlatırsın,	
Hep Sonuna Hatırlayacaksınız	223
Üvey, Ne Kadar Yalnız Bir Kelime	229
Sirtında Tırnak İzini Bırakacak Kadar	
Tutkulu Olmadım, Hep Surata Çalıştım	235
Affıdersem, Tekrar Güvenirim Diye Korkuyorum	241
İnsanın Cami Çocukken Çok Yarımsa,	
Hep Azıyacakmış Gibi Geliyor	247
Ya da Zamana Bırakalım,	
Belli ki Çok Kötü Koyacağımız	251
Başka Bir Ten Çekici Değil,	
Aksine Çok Korkutucu	263
Allah Aşkına, Gönlüne Sevseksen Gelme!	271
Ben Bile Yağdıysam	277
Sen Nasıl Sevseñ Öyle Şekil Alırsın	287
Keske Biseydi de Tükemeseydik	289
Allahım, Ne Olur Bu Son Evim Olmasın!	297
Başkasının Gözünde Gözlerce Kıymete Binan Elbise Gibi	303
İle Bir Bahanen mi Olması Gerek Beni Sevmeni İçin?	313
Ben Kendimi Sevmeyi Bile Unutmuşum	319
Mutlu Son (?)	327

Sorumuz, Birbirimize Ait Olmayışımız

3 senedir bir türlü yoluna girmeyen ilişkimizi, diploması mı sertifikası mı ne olduğunu anlayamadığım bir olayı var diye kadını birine anlatıyoruz. Bu ikinci seansımız. Buraya gelmeyi ben istedim, hatta aylarca Ceri'ye yalvardım bu ilişkiyi ancak terapiyle düzeltebiliriz diye. "Yok" dedi. "Sözleşmeye" dedi. "Aramızdaki şeyi çözümlenir" dedi. "C'ins cins kadın icatları" dedi.

Allerim ettiğin kalem ettiğin, ağrıdan girdim burundan çıktım; kandırıldım geçirildim. Şimdi de pişman oldum. Adam meşur bugün gelisin diye bekliyordum, geldiği dakikadan beri beni şikâyet ediyor. Zaten en sevdiği şey bu, yedi yirmi dört dursun dursun beni şikâyet etsin. Çok konuşmaktan, suçlandırılmaktan, duruşmaktan, nefis alırsın kadar amma dediği varmış yahu!

Şu halime bak; bacakların deri koltuğa öyle bir yapışmış ki pert pert ses çıkaracak diye kıpırdamıyorum bile. Diz kapıgının arkasından süzülen ter damlası ayakkabıma kadar ulaştı. Göğüslerim sarımsın diye dündük oturmaya çalışıyorum, nefes alamıyorum bu kez. Allah aşkına ben n'apıyorum burada böyle!

Kadın geçmiş rahat koltuğa, bacak bacak üstüne atmış Ceri'nin söylediği her şeyi not ediyor. Burada rahat edemedim, yer değiştirelim desem, oraya benimle ilgili garip psikolojik sorunların Latinesinden birini yazacak. Oysa ki sorun sadece, Allah'ın belası deri koltuk! Böyle bir şeyi neden ofisine alırsın be kadın, pahalı da zaten, manyak mısın nesin! Ötümde kocaman bir saat koymuşsun zaten, her geçen dakikada paralar gidiyor diye içim içimi yiyor.

Geçen saanı verdiği ödevi de yapmadım, Ceri yapmış. Ne ara yaptı o da anlamadım. Acaba doktor bu yazdığı şeyleri sonradan okuyor mudur? Rimeli topuk topuk olmuş, gece keşin mukyajını silmeden yatı ve sabah üstünden acele acele geçmiş belli. Gömleğindeki kırıklık ve saçın toplanmasından da belli ki doktorumuz gece evine gitmemiş.

Vay, vay, vay... Artık nerede kaldıysa, gümahır almıyayım. Evli miydi bu kadın, evli olsa masasına insanlara mutlu aile tablosunu göstermek için iki üç yapmacık foto koyardı. Boşanmış olabilir, zaten bize de boşta. "Bana gelen çoğu hastaya ayrılm diyorum" demişti. Bize ne diyecek acaba? Bana bakıyor, Allah kahretsin benden bahsediyorlar sanırım. Salak, sabı ki benden bahsedecekler, adamı anaıyla arasını düzeltmek için getirmelik buraya.

Kekemancık gibi büyük bir şapka takmış olabilirim, hatta o şapkayı çıkarmam için Ceri'yi arabada ağılatmış olabilirim, otele gidene kadar kavga etmekten dışarıya bakmamış da olabilirim ama bu yine de mutluluğuma engel olamaz sanırım. Düştü! Yine yarıldım, otel korkunç! Butik otel seçmiştik beraber, klasik turist otellerinde kalmayalım, Fransızlar gibi yaşayalım demiştik ama keşke adamların odalarını küçük olduğunu da bi araştıraysaymışız di mi? Odada o ayağa kalksa, ben yatmak zorundayım. Nefesimizde boğuluruz, o derece mimnacık bir oda. Şapkamı attım, ayakkabılarımı fırlattım, yatağa yattım...

-Amaaaaan ya, zaten bütün gün dolaşacağız, boşver. Bence çok şirin baksana...

-Neresi şirin, dolandırdık! Kandırdık! Fransızca, "Bize büyük oda verin, yoksa başka otele gidiyoruz" nasıl deniliyor. Wifi vardır umarım, sıcak suya baksana, o da yoksa hiçte eşyalarını açma, yürü yürü gidiyoruz.

Ceri işte... hep şımullamı daha fazlasını isteyen. Kalktım, bi'kaç offlama. Odanın güzelliklerini anlatma, manzarayı gösterme, şirin kupa bardakları derken iknu edemedim. Vahzilerimde ayağına indim ve onun bu durumu halletmesini bekledim. Takriben iki saat sonra yanına geldi ve bana göre aynı boyutta olan, ona göre ise daha büyüğü olduğunu iddia ettiği başka bir odaya girdik. Umuyorum artık şu siktiginin Paris'inde dolaşabiliriz, diye ağzını açmadım.

Otel dışına çıktık, Ceri hemen bir taksiye el işaretini yaptı.

-Aaa ne takını, merkezin de merkezindeyiz, olmalı mutluya binersiz, gezelim biraz.

-Evet, siz bu konu için ne diyorsunuz peki?

-Hu, pardon hangi konu?

-Beyefendimin söylediği konu...

Acaba ne dedi, hiç dinlemedim ki... Şu an ikisi de huna bakıyor. Ceri'nin bakışları hele, "Beni yine rezil ettin, teşekkürler" bakışı. Bi yutkundum, çok önemli bir şey söyleyeceğim gibi hafif öksürerek girdim olaya, artık saha benim.

-O olayı boşverin... Ben size hikâyeyi baştan anlatayım...

Uçakta ayaklarını şişiyor diye giydiğim babetleri çanta- ma attım, topuklu ayakkabıları giydim. Ceri'nin elinin tutup, sanki onca saat havada değilmişim gibi uçan adamlarla uçaktan indim. Artık Paris'teydik, ayaklar şehrinde, birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi söyleyeceğimize, yıllar boyunca anlatacağımız hikâyelere baş konu olacak şehrinde. Heyecandan ölüyordum, çok mutluydum. Ceri'nin elini çektişirip duruyordum, o ise odun gibi öylece kalırdı.

-N'apıyorsun sen ya? Daha mülbite için sıraya geçecek, valizi de almışık. Zaten 5 gün kalacağımız yere neden 3 valizle geldik onu da anlamadım ama... Ben sana çıkarken söylodum, o valizleri ben beklemem, bak benimkine, kabine koydum, mis gibi, diye söylenip durdu.

İşte, Ceri bu... Şikâyet etmeyse, suçlamıya ve suçlularca derlenmeye başlasa. Bütün besenin karnajıyla, vize için beklemeye başladık. 1 buçuk saat sıranın bitimiyle, evet! Artık Paris'teydik...

-Saçmalama ya, senle dolaşmak düşündün demek gibi. Yok ayağım ağrıdı, belim koptu, yok acıktım, böbreğime bir şeyler oluyor... Şu an seni hiç çekemeyeceğim. Bin işte taksiye, Lido'ya gidiyoruz zaten.

Ağılamamak için kendimi zor tutarak el mahkûm bindim taksiye. Lido'nun önünde indik, başka hiçbir şey görmeden saatı geldi diye girdik içeri. Lido ne diyorsan, gitmeden önce milletin "Mutlaka uğrayın" dediği bir yerdi. Gittikten sonra ise bir sürü Rus kızının zıplayan memeleri olarak tarif edebildim. Koca efsanevi sahnesi olan mitrikhali böyle harcamak istemezdim ama gelir gelmez hembeyaz titreyen bir sürü popo görünce insan simir oluyor.

Ceri mutlu, ağız kulaklarında burada da oturup, ne bakıyosun memelere de denmez ki. Medeni olmak bildiğin gavaftık bence. Durup dururken şu hali gibi millete baksa cinayet nedem! Ama biz ne yaptık, adamı aldık, bi de üstüne para verdik doya doya baksın diye.

Bir şampanyaya, iki üç decken baya içtim sanırım... Uyan- dığımda elbiselerimle yataktaydım. Korkunç bir buç ağrıdı, öyle böyle değil. Her zamanki gibi masada sırtımın, Ceri de almış getirmiş otele beni n'apın. Birinci gün bok oldu ama daha önümüzde dört gün var, bugün çok eğleneceğiz eminim! Kalvahlı için çıktık dışarı. Zor zar, asla ağlamayacağım ayak- larım acadı diye, sekinde dua ettim ve yürümeye başladık. Krizvanan kabye için bir yerde oturduk, sonra Ceri tavabete gitti, ardından dışarıda nehrin kenarında fonograf çökertim o gelene kadar diye dışarı çıktım, sonra otular oldu...

Köprünün üstünden Notre Dame Kilisesi'nin fotoğraflarını çektim, bi'kaç köpeğiyle dilenen insanlara para verdim sonra da kafeye geri döndüm ki Ceri yok! Hatta masamızda başkaları oturuyor. Garsona sordum ama sağ olsun lağılızce konuşmadığı için, bana Fransızca olarak kaybolan birini nasıl soracağını öğretti. Bunlar da bir cins, tamamı anladık konuşmuyorsun da bana niye dilini öğretiyorsun. Belli ki herif kaybolmuş, hızlandırılmış kurs verecek pezevenk ayaküstü utanmasa...

Kalktım kafenin etrafına bakındım, elimde kabak gibi fotoğraf makinesiyle kaldım öyle. Param yok, telefonum yok, kimliğim yok. Ceri ne var ne yoksa toplanmış. Belli ki beni arıyor, ben de en mantıklı şeyi yaparak cafede kaybettiğine göre orada arıyordur diye bekledim.

İki saat sonra karıydan polislerle beraber benimkini gördüm. Gözleri kıpkırmızı olmuş, perişan halde beni görünce koşarak geldi, önce bi sarıdı öptü. Afganistan'da askere gitmişim, öldü demişler, ölmediğim ortaya çıkınca sevinçten n'apacağımı şaşırmış gibi...

Polislere anlattı durumu, gittiler onlar. Polislerin gitmesiyle o suratındaki beni gördüğü andaki mutluluk birden değişiverdi! Babamın okuldan atıldığını duyduğu an suratında oluşan ifadeyi benzerdi. Kızardı, saçları dik dik havaya kalktı ve kükremeye başladı. O kadar çok kükrediy ki yanaklarını arkaya dalga dalga gitti böyle.

Nasıl kaybolmamışım, iki dakika beni yalnız bırakamayacak mıymış, beni ne geri zekâlı biriymişim, bir yerden telefon etmek skilima gelmişim mi. Bütün gün elimi bırakmadı, her

yerde konuştu ama her yerde... Müzelerde, yolda, takside, yemek yerken, tek dinlediğim şey ne kadar salak biri olduğum oldu. Ağlayarak otele döndüm, kafamı yorgunum altına gömdüm ve uyudum.

Üçüncü gün biraz daha güzel geçti, hatta buya güzel geçti. Çok şarap denedik, alışveriş yerlerini gezdik, bir süti tatlı yedik. Sürekli olarak birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi söyledik. Sonunda istediğim gibi bir gün geçirdim.

Dördüncü gün de öyle başladı. Ceri, daha sakin daha yumuşak ben daha kontrollüyüm. Derken, bir bok yedin. Soğan çorbasını çok övmüştü, deneyeyim dedim. Allah beni kalretsin, sevene laf diyememi ama hayatımda daha iğrenç bir şey yemedim. Her yere kustum, şehrin her yerine darmadan kustum. Karşıdan karşıya geçerken eğildim kustum, yola devam ettim. Bütün gün karnım ağrıya ağrıya, ağlaya ağlaya gün geçti. Akşam da Leon'da tencere midye yemeden dönmeyen Türk olmamak için Ceri'ye yalvardım.

Şimdi yigirdi öldür bakkını yeme, diğer konuları bilmem de bu konuda adam haklıydı. Yeme, midem kötü daha kötü olacaksin, yeme Allah aşkına yeme artık. Dinlemedim bi tencere midye yedim... Sonuç, midem ağzımdan çıktı ama en önemlisi Ceri'nin de midesi bozuldu. Champ Elysees'nin ortasında bi o kustu bi ben... Bütün gün ikimizden de çıkan tek cümle: "Canım bi şunları tuttsaaaahhğğğaa, ayy pardon peçeteyi vettin mi?"

Son gecemiz, Eiffel'e çıkarlıyız dedi. Ben de son gecemiz, o lanet metroya binmek istiyorum dedim. Elime, kase-sam diye bi peşet aldım, metroya bindik Eiffel'e doğru yola

çıkık. Birkaç bölüme, ay bana bir şeyler oluyor titremesi sonra iniş. Aktarına yapmamız lazımsmış, başka bir yere doğru giderken hoop bizi güvenlik görevlileri durdurdu. N'oluyo lan falan derken meğersem biletlerinizi atmamamız lazımsmış.

Valla ben atmamıştım, salak Ceri atmış. Yedi cezayı bir güzel, parayı verirken bana küfür ediyordu ama duymazdan geldim. Paşalar gibi biletim var oğlum benim, cezayı sen yedin bana sınırlanma yani. Ardından metroda bir güzel kaybolduk. Ceri'nin kafasından alev çıkıyor sınırdan, adamları konsoloslığa gidip şikâyet etmekten, onlara dava açmaktan falan bahsediyor. Her zamanki gibi dinlemiyorum tabii...

Sonunda bulduk treni bindik, Eiffel'e doğru gittik. İşte orada neden bilet atmamamız gerektiğini anladık. Ben Londra'dan biliyordum, daha doğrusu, kardeşim Zodi okumaya gitmişti oraya 3 aylığına, ben de yanına yapışmışım. Orada da ancak ayı biletle çıkabiliyordun. Ben kapıdan çıktım, Ceri orada kaldı. Kapının orada öyle bekliyor. Görevli yok, daha doğrusu bir tane insan yok etrafta, çocuğu nasıl alalım buraya, diye soracağını. Bi'kaç serseri çocuk geldi, pat pat girişlerden zıplayarak geçti.

-Hah, sen de böyle yap işte kalk zıpla.

-Hu, zıplayayım da az önce venediğim cezamın 30 katını ödeyeyim. Yasaktır, görevli gelir şimdii.

İşte kurallara uymak için yaratılmış Ceri. Ardından bir sürü kişi o girişti zıplayarak geçti ama Ceri yalı kazığı gibi dikildi durdu orada. Artık yapacak bir şey yok, diye beni onun yanına zıpladım. Zorla onu çıkarttım, geçti sonunda. Ardından da beni çıkmak için adım attım, tam diğer ayığına atıyordum ki

çamburlop suratımın üstüne yeri kapaklandım. Alırım soyuldu, burnum kanadı ama yine de yılmadım. Karnım ağrıya, suratımın dağılması son günümün içine sığmaz, diye o demir yığınının oraya gitik.

Mubteşem! Parisliler Eiffel için, "Paris'i en güzel Eiffel'den izlersiniz, çünkü bir tek oradan görünmez orası" derlermiş. Hiç sevmezlermiş Eiffel'i, şehrin güzelliğini bozulmasına inanırlarmış. Çıktık oraya ama hayalimdeki gibi olmadı açıkçası. Bir Kore öğrenci grubuyla yukarı çıktık, kokunç bir kalabalık. Kenarlarda durmak için resmen yer kapman lazımdı. Fotoğraf çektireceğiz ama boş tek bir yer yok, her taraf insan kaynıyor, onların arasına geçip emme basma tulumba gibi duruyoruz ve bu karz pozumuz daha çok asker hatırası gibi duruyor. Artık inelim kurtulalım şurada derken asamörü bekleyemedim, çünkü o soğanlar sürekli ağzıma ağzıma geliyordu.

Merdivenden inelim diye yürümeye başladık. Ardından Ceri, sen iyi değilsin, şurada bir otur dedi. Ay ne oturam ya dedikçe oturmaya çalıştı. Sonra anladım ki midesi bozuldu ya heralde bişiler yapacak.

-Buraya yapma ama ya, biri miri görür. Peşeti attım ben

-Kusmayacağım yahu, bi otursana

-Ya demir bunlar, sonra daha kötü olurum. Cırcır olacağız, yaram yola çıkıyoruz bi de.

Bir anda sonra ne olduğunu anlayamadım ama homur homur konuşuyordu en son Ceri, elimi tuttu. N'oluyor, derken clik!!!!

Anlından ise Ceri pat pat pat aşağıya koşmaya başladı. Anlam da veremedim, bir taraftan da bana küfrediyor çünkü: "Sen tam bir geri zekâlısın. Neyime ya, benim neyime yanı!" Arkasından koşuyorum ama neden koştuğumu ben de anlamıyorum. Artık nefes nefese kalmıca, o da umudu kesince bana söylemeyi akıl etti:

-Sana yüzük almıştım ama sen yine yine yine her şeyi olduğu gibi, her anımızdı olduğu gibi bunu da mahvettin! Mutlu musun? Her şey tam bir fiyasko senleyken!

-Yüzük mü?

-Yüzük ya, yüzük!

Sonrası aşağıda insanlara yarı Fransızca yarı İngilizce ama küfrü Türkçe olan cümlelerle aşk hikayemizi anlatıp yüzüğü aradık. Saatlerce aradık, en son ne kadara aldım ben varemim parasını gibi bir cümle kurdum, adamın burun deliklerinin sınırdan nasıl açılıp kapandığını gördüm.

Görevlilerden oradan inen insanlara kadar herkese sorduk. Artık umudumuz kalmamıştı ki iki adam ellerinde bi'şeyle bize doğru koşarak geliyor. Hemen ellerinden almak için elimi uzattım, ağzım kulaklarımda yüzüğü kapıyordum ki Ceri elime şak diye vurdu. Alış yüzüğü cebindeki kutusuna yatıştırdı. Tria mi lan o, vallahi tria, tek baş falan değil, Ooo Ceri ne yaptın sen...

Boynuma atlayacaktım ki itti beni, "Lütfen, biraz sakince-meye ihtiyacım var" dedi, müllete teçekkürünü etti ve tıp tıp tıp gitti. Ben de arkasından koştura koştura tabii. Takside tek kalfine ağzından çıkmadı, otelede deson ne söylesem sadece pis pis bakışlarıyla cevap verdi. Amaan dedim, sınıri sabaha

geçer bişi olmaz, herkese haber verdim evleneceğimizi. Çocukları ne zaman yaparsız kendi kendime tutuşarak uyuya kaldım.

Sabah oldu, Ceri hâlâ nemrut. Normalde de sınırı maksimum 13 dakika 27 in. sürer. Haklı olsun olmasın yumuşa gelip sınırağı, öpüyür koklayır buruşurdu. Bu kez hayattımda hiç tanımadığım bir Ceri var karşımnda, uzuyor. Sadece sessizce duruyor, kaşlarını çatıp. Uçakta yaptığım milyonlarca maymunluğa gülmedi bile. Sadece en son uyarırken kafamı çekti öptü saçlarımdan, uyumaya devam etti. O da uyuyor diyor.

Ceri uykusunda yatağın neresinde olursam olayım, beni bulur öper öyle uyumaya devam eder. Ya da kolunu tutar, elimi tutar. Beni bulamazsa uykusundan uyanır, evin içinde arar, öper yine uyumaya devam eder. Bunu bildiğim için bu öpücük pek aramız yumuşasın öpücüğü değildi yani. Benimle tek kelime etmeden, evi bıraktı beni. Kapıyı kapatmadan önce, yüzüğü sordum. Yine cevap vermedi, kafamı iki yana sallayarak gözlerini devire devire kapıyı kapatmasını bekledi. Sonra da gitti...

Kader Diyemezsin, Sen Kendin Ettin

Bir olayı yaşamaktan daha heyecanlı bir şey varsa o da ke-sinlikle kız arkadaşlarına anlatmak olmalı. Hatta bazen sırf bu yüzden bile yaşadığımızı düşünüyorum. "Kilo vermişim, terfi almışım, harika bir ağdacı buldum, adama tekme attım" gibi şeyleri arkadaşlarımıza anlatmasaydık bu kadar heyecanlı ol-mazdı. Çünkü içimizde, bir yerde birilerini kışkırtmak için yaşayan bir orospu var. Ve benimki bütün uçak boyunca çırp-ımdı dardı. Ceri benimle tek kelime konuşmadı ama olsun.

Havaalanından iner inmez koşarak eve gittim, hatta koş-madım uçtum resmen. Anahtarla kapıyı açar açmaz içerden gelen çığlıklar ve bizim hatunlar. Ayakkabılığın orada kendi-mi sorguda buldum: "Ne dedi, dizlerinin önüne eğildi mi, bir-akula sordu mu, ne cevap verdin, buldunuz mu, ne kadara al-mış acaba vs vs vs." Hemen koltuğa oturdum, dünyanın sırrı-

ni verecekmiş gibi hepsini etrafımda daire yaptım ve olayları anlatmaya başladım. Tabii ki biraz değiştirecek...

"Eiffel'in en tepesi, bütün Paris ayaklarımızın altında, her yer ışıl ışıl. O kadar güzel, o kadar inanılmaz ki anlatamam. Ama adam gözlerimi benden alıyormuş, bir saniye olsun durup bi Paris'i izleyeyim demiyor. Kesmen içime düşecek... "Ahh Cerim beni izlemeyi bırak, bak koca şehir, biraz ona bak" dedim. O da parmağımı uzatır mısın dedi, uzattım. Ama gerçekten ne olduğunu anlayamadım, yani evet Paris'teyiz, Eiffel'deyiz ama Ceri netcode, ondan böyle şey beklemiyorum.

Sonra parmağında o eysiz zevki hissettim, o kadar parlaktı ki gözlerim kamaştı ve bir anda heyecanlanıp elimi çekmek zorunda kaldım. Ve çilinkkk yüzük sonsuzluğa doğru uçtu sanki. O kadar mutsuz oldum ki, bana sarıldı ve önemli olan niyeti beğenim dedi.

Yani kusura bakmı ama olayı olduğu gibi anlatsam bi kece kızlar itin götüne sokar o adamı da beni de. Yani n'apalım hayatımın en romantik anım böyle olmasını diledim, teori-de böyleydi zaten. Cümleleri bitir, kızların hepsinin ağzı açık bakıyor, hah dedim işte böyle ya... Ama neymiş efendim kağıtlar bu teklifi çok binal bulmuş. Yani zaten Paris'e giderken bellymiş teklif edeceği, nasil anlamamışım. Ulan pazarda bile o teklifi alsa götü horon tepecek kızlar tanyorum ben. Bunal sizin ananızdır. Sonra yüzüğü görmek istediler, işle o noktada biraz duraksadım. Çünkü Ceri bana yüzüğü bir daha vermedi. Birkaç kez isteyecek gibi oldum ama yok! Kader mader bir şeyler guveleyip duruyordu. O yüzük ikinci beyaz, hatta pembis yalanını da atabilirim dedim: "Yüzük parmağıma büyük geldi, küçültecekmış."

Sonra oturduk, düşünüyü nasıl yapmamız gerektiğini düşün-
dük, gelinlik seçmeye, oturacağımız evi bulmaya başladık.
Herkesin harika bir fikri vardı ve ben çok mutluydum. Gelin
olanın en güzel yanı insanın kendisini dünyanın merkezi
sanması sanırım. Çünkü herkes benim için uğraşüyor düşün-
se. Şu an zaten hükümet düşse, Rusya bize savaş açsa, deprem
olsa, rejimi değişse bile ilk aklıma gelen, "Ay benim düşün ne
olacak" olur. Ve benimle beraber etrafımdaki herkesin bunu
düşünmesini yeğlerim. ÇÜNKÜ GELİNİM BEN!

Yaz gelini olacağım için kilo vermeme lazım, dünyanın en
harika gelinliğini buldum ayrıca, onu alabilmem için para bi-
riktirmem lazım. Gelinliği erkek tarafı mı alıyor acaba? Alla-
hım ne olur erkek tarafı alıyor olsun. Adamın üçüncü evliliği
olduğu için o biraz daha bu konuda kaşarlanmıştır, düşün i-
temiyorum ben zaten. Hiç akrabam yok ki kimse bana altın
bile takamayacak. Amaan ya evleniyorum hen oğlum, Paris'te
evlenme teklifi aldım ya daha ne olsun. Yemiyim altınını...

Artık yepyeni bir hayatım olacak, geri zekalı bekâr arka-
daşlarımla görüşmeyi yavaş yavaş keseceğim. Çünkü onlarla
konuşacak bir şeyimiz kalmadı yani ne yapalım. Sonra yeni
evli çift arkadaşları edinmeliyiz kendimizi, sürekli birbiri-
mize gelip akşam yemekleri yemeliyiz, mobilyalarımız mu-
habbet etmeliyiz. Film arşivimizi genişletmeliyiz, çünkü en
büyük zevklerimden biri oturup film izlemek olacak. Artık
öyle geceleri kızlarla çok zil zurna sarhoş olma dönemim de
bitti. Zaten sıkılmıştım eve kınarak dönmekten.

Demek ki insanlığı böyle obayormuş. Hep evlenince de-
ğişen insanlara şaşırı, hatta kinardım. Ben daha evlenmeden
nasıl değişeceğimi düşünüyorum. Amaan bannne, gelinim

ben! İstediyim her şeyi düşünme hakkına sahibim. Yalnız, in-
şallah arkadaşlarım düşüncelerimi okumuyorlardır. Düşüne
kadar onlara ihtiyacın var çünkü. En azından bi yarım takar-
lar, takarlar inşaallah. Çeyrek takımın adını telefon rehberim-
den silmeyi düşünüyorum, bence mantıklı...

Yatağın üzerine marketten aldığım gelin dergilerini dizdim,
gelinliğimi seçebilmek için. Beğendiğim modellerin hepsinin
fiyatını görünce, sanki dünyamın en harika fikrini bulmuşum
gibi hemen bizim kızlara döndüm,

"Süper bir şey buldum! Biz çok yakın arkadaşız ya, gelin-
liği ortak alalım. Kimin düşünüyü olursa o giysin. Nasıl fikir?"

Bana mideleri bulanarak baktıklarını söylememe gerek
yok sanırım ama biraz abarttılar bence. Yani hayatınızda bir
kez giyiyorsunuz kızlar, yeri geliyor tek gecelik ilişkilerinizi pay-
laşıyorsunuz gelinlik mi battı size, hay Allahım ya...

Bu arada Ceri beni bıraktı eve gitti, aradan saatler geçti
daha aramadı. Oysa, "Suyumu içtin mi, yemeğini yedin mi,
pencereci aç bak hava alsın" diye 27. kez araması gereklidi.
Başına bir şey gelmiş olmasını diye aradım:

"Sana artık kocacım mı dicer ben şimdi?"

Önce biraz sessizlik, ardından yutkunma, o aldığı nefesi
telefona doğru üfleme ve sonuç:

"Pucca, ben çok düşündüm taşındım, bu iş olmayacak."

Kızlar sesini duyar diye çaktırmadan telefonun sesini kıs-
tım. Kötü bir şey konuşmuşuz belli olmasın diye yerimden
de kalkmadım. Suratımı bile değiştirmeden, ağzım kulakla-
rımda:

"Neyi düşündün canım, düşünse ben düşün itemiyo-
rum."

"Ne düşünüyü ya, bi otur mantıklı düşün bakalım. Senle
hiç bir arada olabilir miyiz? Aklin alıyor mu? İki ay sonra
öldürürüz birbirimizi. Kaderdi bence o yüzüğün düşmesi. Sen
de çok düşünme, üzülme olmayacağı vardı, olmadı. Daha iyi
oldu belki de" dedi, telefonu kapattı.

Benim yüzüm yine aynı heyecanla kaldı orada, telefonu
kapatmamış gibi konuşmaya devam ettim.

"Aa süper olur. Ben de seni çok seviyorum!"

Kapattım, ağzım kulaklarımda tuvalete gittim. Mushiğu
sonuna kadar açıp, sifonu da çekip o su sesimde böğürmele-
rim duyulmasını diye ağlamaya başladım. Kalbi olan bir insan
böyle mi ayrılır birinden. Akıl vere vere, nasihat ede ede mi
ayrılır! Biraz umut bırakır, biraz suçlu gibi davranır ne bi-
leyim ya biraz üzülür en azından. İnsan insandan böyle mi
ayrılır. Ben ne yaptım ya, ben yine ne yaptım da olmadı...

Beni Üzmekten Zevk Alıyorsun

İlişkimizin ilk 9. gününde bana evlenme teklifi eden, sonra geri alan. Ayrılmaya karar verdikten 5 dakika sonra barışmak için çırpınan bir adamın benden ayrılmasını öddiye alacak değilim. Sadece biraz kırgın hence şu an, biraz da kızgın olabilir. 6 gün oldu, hâlâ beni aramamış olabilir, hâlâ mesajlarına cevap vermiyor olabilir ama biliyorum ki bu bizim için önemsiz bir olay. O yürek benim, o yüreği takana kadar benden ayrılmazsın! O benim hakkım, o yürek parmağıma girsin çıksın sonra ne bok yersen ye ama benim olma bana vermelisin dostum anlıyor musun???

Tanısam, hayal ettiği şeyler isediği gibi olmayabilirdi. Paris'ten çok fazla şey de bekliyev olabilir ama parmağıma dediğine göre kesinlikle o benim yüreğim.

Bir de şöyle bir durum var, insanlara ayrıldığımızı daha doğrusu onun benden ayrıldığını anlatmıyorum. Yine talihsiz Pucca, yine evlenmeden ayrıldı, yazık bu kıza da hiç maddi olamadı. Bu kez adam yüzüğü takarken varmışmış. Kokayın mı acaba ya bu kız. Bence yatağa kırım. Yoo yoo bence ev işlerinden anlatıyor diye. Hayır canım, çok konuşuyor diye... Çok üstüne gidiyo adamların, bi bıraksa olacak. Çirkın babı derler bi de, çirkinliğin tanrısı gibi bişi, o bile böyle oluyorsa...

Kimseye söylemedim ayrıldığımızı, bir daha şu muhabbetleri çekemeyeceğim uçkaşı. Bir de gerçekten Allahım, işine gücüne karşılık gibi olmasın ama sence de biraz benim olayım boka çıkmadı mı? Kendini artık deyam etmek zorunda kalan 12. sızın dizisi gibi hissediyorum. Biriyile tanış, ona elde etmek için uğraş, başar sonra gülmeye ye tekmeyle; hoop sonra sül baştan bi daha... O demir yağının üzerinden nişan yıldırdığın diltili, adam da bunu mistik olaylara bağladı benden ayrıldı. Vae mi böyle bişi ya, ben kendime inandırıyorum bu olayı. Cerrî nasil beni ayrıldığımızı ikna edebilir ki.

Delirdiğimi düşünmüyör değilim, kendi kendime evlilik oynuyorum şu halime bak. Adam benden ayrıldı, ben evleniyorum diye dolatıyorum ortalarda. Mesajlarına cevap vermiyör, acıdığımda açmıyor. Tweeterine bakıyorum, yök tek kelime bir şey yazmamış. Beni mi buldu acaba, bu kadar çabuk bulunamıyor ya. Dağıtmaya mı karar verdi acaba. Ayy bu adamların da bu ayrılık acısı çekerken kariyle kızla acısı düşünüyör olayına uyuz oluyorım. Hayır, bir de bunu öyle bi yapıyorlar ki ajansyonuma da usunuyorlar.

Sabahlar olmasın, o kız benim bu kız benim, kimin karyonunda uyandığın belli olmasın günlerini "Çık acı çektim ya" diye anlatırlarında ağız burun dalanım geliyor. Öyle acı çekmeye can kurban valia. İten de böyle evde oturup F5 tuşuna basıp bosp acaba ne yaadı, nerede, bunu mi yaadı diye delireyim.

Evine mi gitsem, bi önceki ayrılıktan hatırla. Adamı hıman mekânda başka kızla gülmüşün. Ay bekle hayatı ne güzel, tek kişiye bağlı kalmak illün müllün gibi şeyler düşünmeden barışmalısız. Hem o kaç kez geldi, Paris olayın hatırla, adamla ayrıldıktan yeni bir başlangıç yapalım diye hatırlarla gelmişti.

Bu kez de benim gitmemde bi sorun yok sanırım. Bırdım taksiye, bütün yıl boyunca kafamda felaket senaryoları hazırladım. Ya evde kız varsa, uçaktan indikten sonra kızla tanıştıysa 6 gündür onun evinde kalıyorsa ve ona delice aşık oluyorsa. Ya yine dayak yicem öyleyse. Biz daha sevgili değilken eski sevgilisi evi hımanmış, olan buna olmasın. Ne demek dayak yicem ya, bi saniye bi saniye! Hoşopp, nımanım sayılıyor o benim artık. Gerekirse evine çevire ben alıverim. İnşallah minyondu bu kez saçlara çalısarsın olacak bu iş. Bi de artık araba alsam iyi olacak, bu tip hımanlara takıyile gitmek rahat oluyör. Taksimeneye bakarken hep yolu kaçıyorum.

Geldim evinin ortası. Ne olur ne olmaz tarı aldım yanına çıktım yukarı. Zil çalmadan önce diyeceklerimin provasını yaptım. Yalnızca, "Kaderle kader, ben yanında olmak istiyorum" diye boynuma atılayışın. Yok eğer bi kız varsa, "İşte sen böyle karaktersiz, adı bir adamsın", Hatta yatağa falan

başayım, hemen şak şak fotoğraflarım çekirim, ihanetin belgesi diye Twitter'a koyuyum!

Zili çaldım, kimse açmadı, bir kez daha çaldım, yok. Kulduğımı iyice dayadım kapıya, sanki içerden tık tık sesler geliyor. Kalbim duracak gibi oldu, içerde biriyle beraber! Hayat karma işti, kime ne çektiririyisen aynı şeyleri yaşıyorsun. Bunun eski sevgilisi de aynen benim gibi bu kapının önünde dikiliyor-
du, ben televizyon ünitesinin arkasına saklanırken, Allahım düştüğüm duruma bak, ben bu halilere gelecek koz muydum! Ama ben onun gibi çingene olmayacağım, kusura bakmasın. Hanfendi gibi çekip gideceğim.

Merdivenlerden biraz indim, sonra dedim ki, yaaa sen nereye iniyorsun, o evi o adamın başına yuktan nereye gidiyorsun. Kapıyı yumruklamaya başladım: "İçerde olduğumuzu biliyorum. Açın şu kapıyı! Yanındaki adama şöyle, biraz erkek olsun erkek. Aferin, çıkmayın böyle, bu evi yakmaz mıyım, diri diri yamacakınız, aç şu kapıyı rezil köpek. Aşağılık pislik!"

Ben böyle bağırıp çağırıp tehdit ederken, komşu açtı kapısını bakmak için. Yakacam falan diyince korktu sanırım, şaşkın gözlerle kaps aralığında kafasını uzattı.

"Yok yok size demedim, nişanlım içerde de onla konuşuyorum ben."

Hiçbir şey söylemeden, kapattı. Keşke gaz bombam falan olsaydı ya da bazukam. Bu kapıyı nasıl kırabilirim ya, internetten baksam mı "Demir kapı nasıl açılır" diye... İyice

tekeleysem belki kırılır. Gittim gibi mi yapsam, eğeriyim şurada...

"Tamam, canım sağ olsun ben gidiyorum."

Kapının oraya eğildim beklemeye başladım. Nasılsa ben çıktım zannedip, bu kapıyı açacak. Hayatı boyunca o evin içinde kalmayacaklar ya. İnşallah kalmazlar, çişim falan gelmeye başladı çünkü. Hayır, buraya kadar rezil olmuyum zaten girmek gururuma dokunuyor. Nişanlınacıkken ayrıldığımızı alı günlük taze eski sevgilimi barmayı beklerken telefonda oyun oynatayım bari dedim. N'apcam başka!

Aradan biraz zaman geçti, asansör o kata doğru çıktı, doğruldum ben de orada bisiklet yapıyordum, çantamda anahtar aratıyordum gibi yapardım. Asansör durdu. Ceri içinden çıktı ve elinde bir sürü poşetlerle. Beni görünce bi şaşırıldı: "Aaa! Beni şaşırtıyorsun, sen benim için kalkıp gelir miydin ya!"

Eri, 5. kattan aşağıya zıplayarak inip kendine bir sürü alışveriş yapıp gelmiş olamaz mı? Yani beni kaşınmak için bu kadar zahmete girmez sanırım. Kapıyı açtı, içeri benses tek bakışta "aldatma taraması" yaptım.

Evin belli bölgelerine direkt bakıp, kız annem mi annemim mi olayı yani.

Mermerlerin üzerinde saç teli var mı?

Balgık tezgahının üzerindeki bulgular tek kişilik mi?

Sarıp barişkları var mı?

Aslında İstanbul

10

Orta sehpanın üstünde çıkarırken unutulmuş 2 kalve kupası var mı?

En önemlisi banyoda giderde saç var mı, bi yerlerde unutulmuş tek küpe var mı, yeni havlu çıkarmış mı?

Hımm ilk bakışta temiz görünüyor. Günahımı almışım.

Ceri eşyaları bıraktı oğlenden, kapıyı açık bıraktı, asansöre doğru bi daha yürüdü. Arkasından kafamı uzattım: "Yardımlı edeceğim bir şey var mı, gelelim mi taşımaya?"

"Yok, yok annemler çıkıyor şimdiki yukarı. Yazlıktaki kalan eşyaları getiriyoruz."

Yanına geldi, başımın tepesinden öptü, "Çok özledim seni" dedi, asansöre bindi.

Peki ben ne yaptım, çantamı aldığım gibi kapıyı açık bırakarak merdivenlerden koşarak dışarı kaçtım. Taksiye bindim ve eve geldim...

Annesiyle tanışmak mı, işte bunu hiç düşünmemiştim. Daha değil, yok yani ne tanışması, asla daha değil.

Yürüğün Sonsuz Gücü ve Kudreti

Ceri ile sonunda barıştık, kaçıp gitmemi annelerin yanımda konuşmayalım bu konuları olzına bağladım. 2 saat, 25 dakika telefon konuşması, bir kafevraltı ve sonunda yürük parmağında!

Durup durup ona haklıyorum. Yürüğümü göre kıyafet seçiyorum, sürekli insanlara gösteriyorum. Zamanlamada hata yapmış, önce tektası alacaktı ama olsun, bu da süper. Acaba ne kadara aldı diye de içimi kurtlar kemiriyor değil. Kıyuncuların önünden geçerken girip sormamak için kendimi zor tutuyorum ama yok, aşkıma önemli. Belki diğerlerinde zor tutuyorlar ama yok, aşkıma önemli. Belki diğerlerinde bu uğursuzluk getirildi. Evet, hepsinde de gidip yürüğün fiyatını öğrendim. N'apabilirim, ben de böyle pişlik biriyim belli ki. Bu kez yapmayacağım, asla hata yok.

Aslında İstanbul

11

Ben böyle yataktan çıkmadan yüzüğüme hayran hayran bakarken, Ceri telefonla arkadaşıyla konuşuyordu. Yeni evli bi arkadaşı vardı, sahile imtişler kahvaltısı için bizi çağırıyormuş, bizim ki de başından savdı. Gözlerimi yüzükten ayırmadım:

"Gidelim ya, güzel olur."

"Sen sevmezsin ki öyle ortamları, çift buluşmalarından miden bulanıyordu."

"Artık seviyorum, ayrıca da alışmam lazım."

"Bak sonra ben sıkıldım, gidelim falan yapmak yok!"

Bekleyim beni, yeni evli çiftler, çocuk sahibi olmayı düşünenler, senelerce birbirlerinden başka kimseyi görmeyen sevgililer. Artık ben de sizden biriyim.

Ceri'nin içeriden beş yüz kez, "Hadi artık, akşam oldu kahvaltısı kalmadı!" bağışmaları eşliğinde giyindim, süslendim çıkmaya hazır hale geldim ki, beni görünce bi şaşırır:

"Pazar sabahı neden bankacı gibi giyindin?"

Geri zekâlı bu adam ya, off! Bu adamdan bi de çocuk yapcam, genleri umarım bana henzer de babası gibi idiot olmaz.

"Yüzüğüme uygun bi bunlar var çünkü."

"Nasıl yani?"

"Yani artık diğer şeyleri giymek istemiyorum. Daha oturuklu, daha kadın kadın şeyler giymek istiyorum."

"Bak, seni ısrarlıyorum. Topuklu giymişsin, oram ağrıdı. Ceri beni sırtında taşı, arabayı buraya getirtir, yok ayakkabım

şüpheli, ödlem tuttu demek yok. Hem sahilde yürürüz en azından altına düz bizi giy."

"Off! Tamam be!"

Bu da sevgilim mi habum mı belli değil. Gittik arkadaşlarımızın yanına. Çocuğu birkaç kez görmüştüm ama kız daha ilk kez görecekti. Hatta çocuğu gördüğümde bekârâ diye hatırlıyorum ama Ceri'nin gereksiz arkadaşlarının hikâyelerini hiç merak etmediğim için ne ara evlendi diye sormadım bile.

Geldik kahvaltısı yapacağımız yere, yüzüğüme daha iyi gişürükün diye iyice elimi yukarı yukarı gösterip yürümeye başladım. Çocuğu gördüm, oraya doğru ilerlerken kız ayağa kalktı. Söyle söyleyeyim, öpmek için parmaklarının ucunda duruyordum. Ve bir karıştan yüksek topuklu giymişti! Allah belanı vermesin Ceri, o ayakkabıyı ayağımdan çıkarttırdın ya, seni ölene kadar affetmeyeceğim!

Parmaklarındaki yüzüklere bakmaktan kızın yüz güzelliğini götmedim açıkçası. Bi alyans, bi tam tır, diğer parmakla da eşek kadar bi tek tır. Benim tıram yanında gariban gibi kaldı. Olsun ama onlar evli barklı, kıskançlık yok, fesatlık yok, pırlık yok. Bu kez her şey normal, sıradan ve iyilikle olacak. Kendini tut canım, ne olur bak.

"Somunda tanışabildik, Ceri'liğim bahsettiğin kadar tatlıymış gerçekten."

"Benden bahsederken tatlı m dedin canım. Sadıcc tatlı, tatlı yani muhallebi gibi."

Tatlıymış, müstakbel kocam benden arkadaşlarına "tatlı" diye bahsediyor. Hiçbir vasfı olmayan insanlara atıp olmanın diye, "Aa ne tatlı" falan denir.

Aradan biraz zaman geçti, bunlar anlatmaya başladı işte kız Londra'da yaşıyormuş. Orada tanışmışlar, üç ay içinde evlenmeye karar vermişler, sonra kız işini buraya aldırması bilmem ne de bilmem ne. Sussalar da harika evlenme teklifini anlatsam diye böyle açık kolluyorum resmen. Ama kız fırsat vermiyor ki, habire konuşuyor. Habire o sümsük kocasını övmelere doyamıyor. Tam araya girecem, hoop bu kez kocası başlıyor kariyi övmeye.

Bi de bize bak, Ceri zaten sıkıldı telefonuyla oynuyor. Evlenme teklifi olayını anlatmayacak olsam çoktan tuvalette kendimi kesmişim zaten. Tam bir boşluk buldum yakaladım oradan gireyim dedim. Gururla, dudaklarımı bûze bûze kafamı sallayarak.

"Ceri size bana nasıl teklif ettiğini anlattı mı?"

"Hıı anlattım, dikiz nakış kursu maceralarımı da anlattım. Ya ne anlatcam Allah aşkına!"

Öküz, öküz, öküz! Gerçek bir öküz. Böyle düşünüyorsan bile böyle mi söylenirmiş. Adam saatlerdir kadını öve öve tüketti. Benimki de al işte, o telefonu inşallah yutarısın da çıkar-tamazsın arkandan!

"Tabii bizim biraz olaylı oldu, ondan öyle yapıyor. Eiffel'de yüzüğü düşürdüm de."

"Aaaa bak Selim, bunların da ilk aklına orası gelmiş. Yaay Selim de bana Paris'te teklif edecekmış ama çok klişe olur

diye vazgeçmiş. İyi ki vazgeçmişsin aşkım, yoksa ben de düşürürdüm."

Ya ben bilmeden başka bir evrene falan geldim de haberim mi yok. Neden Paris'in adını duyan klişe demeye başlıyor. Daha diine kadar yemekte filan yüzüğü takıyordu adamlar, halla halla. Ben taktım ya, hemen boklayın hemen. Aman diyim heveslenmeyeyim bir şey, kırsağıma dizin böyle. İyi ki vazgeçmişsin aşkım. Adam olsa senin gibi yalı kazandıktan vazgeçer. Allahım çay bardağımmın altıyla parmaklarını ezmek istiyorum kızın. Ceri de yanında otursun öyle anca, ağzını açmadan kalsın. Sanki benim arkadaşlarım.

"Çok merak ettim ya, Selim sana nasıl teklif etti. Klişe olmayan ne yaptı yani?"

"Hafla sonu için İstanbul'a gelmişim, Pazar sabahı Selim ailemin yanına gitmem lazım dedi, kalktı gitti. Ben de akşam Londra'ya döncem. Neyse, çıktım gitim bindim uçağa. Bi taraftan da kızımmın Selim'e, hiç aramadı beni, onun için geldim ama kalktı gitti. Zaten çok yengiz, en güzeli bitirmek diye uçakta düşünüyorum. Soma hostes elimde bi yürek kutusuyla geldi, bana uzattı ona. Ben tabii çok! O ne yani, kimden bu falan bakıyorum ama yok. Bu sizin diyor. Bi karışıklık var falan derken geldik işte. İndim, valizi almaya gidiyordum bi taraftan da telefonu açayım, Selim'le konuşayım diye düşünüyordum. Aaaaaaa Aaaa Aaa bi bakım, karşımda Selim ve bütün arkadaşlarım. Kocaman bi kartına benimle evlenir misin yazmış. Herkes alkış kıyamet tabii."

"O yüzden mi kabul ettin, atıp olmanın insanlara diye!"

Ceri ayakkabıma vurdu tak diyi, sonra da susmam için güleğini açtı açtı işareti yaptı.

"Haha yok canım, istemesem hemen hayır derdim. Zaten sonra hemen buraya aldirtmaya calistim kendimi."

Gerçekten harika bir evlenme teklifiymiş. Çiftler bulupmalarını neden sevmeyişimi bir kez daha hatırladım. Kadınlar için hariz sidik yarıştırmaca olayı, erkekler içinse kafaların en rahat ettiği yer sanırım. Sahilde yürüyeleim dedük, bu da kötü mesela. En son lisede okuldan kaçınca sahilde çift çift yürüdüük. Bi kere hangimiz önde, hangimiz arkada olacak bilmiyorum.

Ceri'nin elini sıkı sıkı tutuyorum ki kız yanıma gelmesin. O da ne insan canlısıymış arkadaş, biraz önümüzde yürüyorlar, arkasına dönüp dönüp bir şeyler söylüyor. Yürü işe ya, daha ne istiyorsun. Bıraktı adamın elini, yanıma geldi. Bi tarafımda Ceri, diğer tarafımda bu kız aralarında cüce gibi kaldım. Boyum da kısa değil aslında, biri sorduğunda 1,70. Gerçekte 1,68. Bu kız fazla uzun. Bi de giymiş o ayakkabıları. Kız bizi anlatırken boynumu yukarı kaldırmak zorundayım. Tamam benim de uzun boylu arkadaşlarım var ama arkadaşım olduğu için bir süre sonra batmıyor göze.

Ceri de biz konuşuyoruz diye öne doğru geçti, kaldım mı kızla yan yana.

"Asıl senin için sorun şimdi başlıyor."

"Hih, nasıl yani?"

"Ceri, iki kez evlenmiş boşanmış. Ağır travmaları yaşamış. Yüzüğü taktım, oh kafam rahat diye düşünme. Her an korkabilir. Var yani onda o potansiyel belli."

Evlilik teklifini anlatmayan adam şu iki kez evlenmesini herkese anlatmasa olmayacak. Soyle söyle, dünyaya duyur. Herkes bilsin, bu kızın bi özelliği yok, herkese teklifi ederim ben, kabul eden eder de... Allahım yarabbin ya, sokakta milyonlarca bekar adam varken sen tut en sorunlusu, en korkağı, en kafası karışığı bul! Arkasından bi tane emesine bodoslama yurmak istiyorum. Belki o zaman geçmişini unutar. Horlı hızlı öne doğru yürüdüm, Ceri'nin elinden tuttum çektiğördim.

"Bizim gitmemiz lazım, size kolay gelsin çok acil bi telefon geldi..."

Ceri bi anlamadı, ne oldu ya ne oldu ya diye bi kaç sayıklama yaptı. Taksiyi durdurdum, içine resmen fırlattım Ceri'yi arkasından geçtim, bi öpmeden uzun uzun vedalaşmadan, el sallayıp eve doğru gittik.

"Ben sana dedim, bak yine rezil olduk. İnsan içine çıkarmıyoruz ki seninle!"

"Eğer biraz daha konuşursan, ırnağımla şah dansımı patlatırım!"

Cok çok affedersen ama bir yalı karışından da akıl olacak kadar dığmedim daha. Siktirsin kandı evliliğine bakın. Bu kez hiçbir sorun çıkmayacak, bu kez o lanet olan o Allah'm belası mufli sonu göreem. Bu kez başarıcam, kimsenin de buna horzasına izin vermiöem.

İstiklal Caddesi, Sen Bilmersin Ne Kiskanırlardı Seni!

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

Ceri kendisinden hiç beklemediğim bir hamle atarak bize ev bakmaya başladı. Ben kardeşimle, o kendi evinde yaşıyor. İlk beraber olduğumuz zaman aynı ev olayını denemiştük, başarılı olamamıştık. Sonra zaten ben sürekli onun evinde kalınca bir daha açılmadı bu mevzu. Hangi semtlerde oturabiliriz diye kendi kendine plan çıkarmış, bi kaç tane ev bulmuş bana gösterdi.

İlk kez zorunluluktan değil, ortada kaldığım için değil, poteykten beraber yaşamak ve evlenmek için eve çıkıyorum. Çok garip, beni huzur verici hem biraz korkutucu.

Korkutucu, çünkü İstanbul'a gelmeden önce bir süre plan yapmıştım kendimce. Burada hep delice özgür, fazla sanatçı

ruhu, sürekli bira için biri olacağını zannettim. Ama bir bira bir ekmeç demekmiş n'apabilirim! Göbeğim alıp başını gi-dince bu hayalim de bitti tabii. Sanki böyle bir şeyleri kaçı-rıyordum gibi geliyor. Bana gösterdiği evler hep aile evleri, hep aile semtleri. Arkık aile oluyorsuz, aile, bi topluluk. Biray değilim, tek değilim artık. Evet çok güzel bir his ama bir parça buruk. İlk İstanbul'a geldiğim zamanları hatırlıyorum da...

Toy zamanlarım, yani her yere en az 3 otobüsle gidip, yedi-kez kaybolduğum dönemler... Bi kamalda çalışıyorum, beş ku-ruş param yok. Millet akşam dışarı çıkalım dedi, içim içimi yiyor çıkabilmek için ama dönüşü taksitle yaparsam hafı-larca aç kalırım. Onu rağmen buna değer de dedim Puca, ilk Taksim'de içme şerefine ulaşacağım, o Nevzade'de fotoğraf çek-tiren kekomançı İzmirli'lerden biri de sen olacaksın. (Bir arkadaşım İstanbul'a tatile gidip, Akmerkez'de fotoğraf çek-tirip bize hava atıyordu.) İş çıkıp, ağzım kulaklarımda yanım-dakilerin peşine takılıp gitim İstiklal Caddesi'ne.

Heyecandan kalbim darıca, her parçasına ayrı ayrı bak-mak istiyordum, her binayı özenle incelemek, her yerden bir şeyler yemek, insanlarla foto çekilmek, tramvaya binip el sallamak... Türk bir turist ne yaparsa onu yapacağım işte. O sonsuzluğa açılan yoldayım, o sonunun nereye vardığı belli olmayan İstiklal Caddesi'nin en başında... Yalnız bir sorun var, çok kalabalık. Çok demek saçma... İzmir nifusu kadar insan var burada.

Açıktan biraz korkutucu, hiçbir şey göremiyorsun çünkü. Caddenin ortasında yürüyoruz ama gördüğüm tek şey bana çarpan insanların surat ifadeleri. Herkes çok hızlı, gereksiz derecede hızlı ama... Hiçbir yere bakmıyorlar, hiçbir şeyle

ilgilenmiyorlar. Lan oğlum burası sizin için... Ne bilirim okuldan sonra iki tek atıp, mutlu olduğumuz yer değil miydi? Bizim Kıbrıs Şehitleri gibi bi nevi işte, ne yapıyoruz siz, insan bira içmek için bu kadar hızlı hareket eder mi. Hep za-manla yarışları var sanki, omuzum göçtü kaç tane omuz yedim bilmiyorum.

Dandik bir Samsung telefonum var, fotoğraf çekmek istiy-orum ama tufile, neresini çekeyim. Yolum ortasında durdu-ğum an, düzeni bozdum diye ezip geçecekler sanki beni. Bir süre sonra zaten yolda yürütenler insan gibi gelmemeye baş-ladı. Hepsi sırf kalabalık etsin diye oraya konulmuş robotları sanki. Etrafa bakmada sadece hedefe kilitlenmiş bir şekilde ba-kan dümdüz yürüyen ve yoluna çıkan herkese ezmeye yönelik kurulmuş robotlar.

Zor zar gitтік, Nevzade'de bir yere oturduk. O kadar sıkış-kiş tepişiz ki mutlu olmamız imkânı yok. Bir de en kenarda oturuyorum, yanımdan geçen herkesi iç organlarına kadar sol tarafımda hissediyorum. Boş yer arıyorlar, hepı terminatör gibi, bakışları sadece sandalyeleri kilitlemiş.

"Saat 3 yönünde, kadın çantasına doğru hamle yapıyor, beşabı ödeyecek. Eğer samiysek ikinci turu atarken o yeri alabiliriz."

"Sağ taraftaki adamla kadın kavga ediyor, ayakkabını bağ-lıyor gibi yapı, kadın çekip gidecek hemen orayı almalyız."

"Masalarında sadece bira var, kimse kimseyle konuşmü-yor, birazdan gidecekler, yol başında bekleyelim."

İç seslerini, planlarını duyabiliyorum resmen. Biraz da tahatsızım tabii, herkesin size "Kalk biraz da ben oturayım"

bakışı atması hoş değil. Göz göre geldiğin her insanda sevgi-limin eski sevgilisi tepkisi: "O masa bizim hakkımızdı oros-pu!"

Neyse içtik etik, kalktık eve doğru yol aldık. Bu kez cad-de biraz daha boşalmış, hatta çok eğlenceli olmuştu. Herkes sarhoştu, omuzuma çarpan kız, İş Bankası'nın önüne kısıyor, 19 kez dönüşümüzden geçen yer bulamayan çift elinde pasololarla dolayıyor. Birkaç dolandırıcı, turist avında. Çarşı, diye slogan atan bir grup, halay çeken başka bir grup ve hemen yanlarında horon tepen insanlar.

İstiklal Caddesi sarhoşuyla güzel bence, yavaş, hazmedici ve daha anlayışlı...

Biraz çıkar keyif, çok olamadım param yok diye, birayt sidiç yapana kadar beklettim çoğu zaman. Daha keyifle yürü-yordum ki her İstanbullunun başına gelebilecek şeyi gördüm. Sarhoş Teoman'ı!

İstanbul'daki gördüğüm ilk önlü, Kardeşim Zodyaklı'nın uğruna okuldan atılacağı, ergenliği ona mektup yazmakla ge-çen Teoman'dı! Bu bi mucize, hemen Zodi'yi aradım, çığlık ata ata: "Teomanın burdaaaaa, hemen önünde yürüyooo! Göti biraz kare ama küçük kare gibi düşün. Yok yok büyük biraz, biraz bol giyimmiş. Sallanıyor şu an... Suratını da göb-düm, valfa billu kocaman kafası var işte Teoman ha..."

Ben bunları fısr fısr telefonda kardeşime anlatırken artık adımda nısıf bi kulak varsa döndü arkasım. "Ben miyim o" yaptı, ben de o gazla, "Kardeşim sizin hayranınız" diye yapış-

tırdım adamın kulağına telefonu. Bu bi önce anlamalı, sonra alsı falan yaptı telefonda sonra da pat diye yere düştü.

Herkes etrafına toplanmaya başladı, bu gülüyor falan ama kızı çarşıyı belli. Kaldırılmaya çalışıyorlar... Yok, adam Nuh diyor peygamber demiyor, yapıtı yere. Elinde de benim tele-fon. Zodi'nin de sesini duyuyorum oradan, vik vik sizi çok seviyorum da müzâğımız kutsal da hiçbir gevşiyor...

Magazinciler geldi öfüne, aha dedim sızım gitti telefon. Kavga ediyorlar, benim telefon hâlâ elinde. Biraksana adam telefonumu gideyim evime!

"Pardon, telefonu alabilir miyim, in şey oo benim alayım mı onu ben?"

Araya giremiyorum, herkes toplandı bi de, Teoman'la kavga ediyor, yani sanırım kavga ediyor, ağızından bir takım homurtular çıkıyor ama. Hamle yapıyorum telefonumu almak için, yok yapamış resmen. Bileğimi sıracam artık versin diye, hatta kafasını emesini falan. Bu arada hâlâ Zodi telefonda ko-nuşuyor, mırıl mırıl seslerini duyuyorum.

İki üç tane daha kamera geldi, adamın arkadaşları falan da bi tedirgin olunca artık yapacak bir şey kalmadı diye, eğildim eline doğru telefonu aldım, çekilmeye başladım. Suratına baktı bi, o'oluyor diye, sarhoş hafızası tabii unuttu kendisi-nin sandı beralde. Sonra baktı ki bok gibi bi telefon, bıraktı elinden. Aldım telefonu, bildiğin kaçarak uzaklaştım. Sonra telefonu elime aldım, Zodi şir okıyordu, adam öniyor diye ona şiirlerini okumaya karar vermiş. Yaşamı geri şekli bi kardeje sahibim.

Seni Geçtim, Baş Harfın Bile Çıkıyor Geleceğimde

Sonraki bütün hafta magazin programlarını izledim, hep-sini tek tek. İlk İstanbul'a gelişim, İstiklal Caddesi'ne gidişim ve magazine çıkışım, sans dediğin böyle olur işte! Sonra görüntüleri görüncü büyük bir hayal kırıklığı, 2 saniye sadece görünüm çıkmış. Adamdan telefonu almaya çalışırken eğilmişim, onda da arkamda kamera varmış, gece mavisi kolumla ekranı karartmışım. Tam bir hayal kırıklığı!

Sonra İstiklal Caddesi'ne aşık oldum, arıldım nefret et-tim, bir daha aşık oldum, bazen imden bulandı. Bazen hiç gitmedim, bazen her gün gittim. Yeni yerler keşfettim, güzel mekânlar buldum. İğrenç yerlerde sarhoş oldum, mekândan arıldım, her yere kustum. Bir mekân tuvaletini tüküdüm, her yeri su bastı. İstanbul benim için İstiklal Caddesi gibiydi, ay-rılmaya çalıştığın ama türkayla bağlı olduğun nevgilin gibi...

İşte şimdi bu şehirde yaşamak istiyor muyum, diye ken-dime soruyorum. Evet, buradayım şu an ama hiç bi on sen-e sonrasını düşünmedim. Hop gideceğimim gibi geliyordu. Nereye biliyordum ama hep gittim bir yerlerde hiç burada sonuza kadar yaşamayı düşünmemişim...

Fal baktırmaya bir milyonca kez tövbe oldü. "Ama bu isim veriyin" diyince tövbe buzun bi geri zekâlıyım. Çantıla-rının içlerini temizlerken, bi kâğıt buldum. Falcı bir şeyler anlatırken belli ki not almışım. Okuyorum, yazdığım her şey olmuş. Yurtdışı, evlilik teklifi, tazidiler tutmuş, isimler tutmuş, 2. kitap çıkış tarihi falan böyle. Bayana bi tutmuş. Ama hangi falcıydı hatırlamıyorum. Düşünüyorum, düşünüyorum yok!

Belli ki İstanbul'da bi yere gitmişim. Gittiğim bütün fal-cıların listesini yaptım. Acaba hangisiydi diye, tek tek ne de-diler diye düşünmeye başladım. Falcının anlattıkları da Cem Yılmaz'ın sövmü izlemek gibi oluyor. Anlatırken çok iyi, çıktuktan sonra ne söylemişti ummuyorum. Cem Yılmaz'evde

milyon kez izledik herralde, artık dvd bozuluyordu bi daha alı-yorduk. Halı, sorsan esprilerinden kaçını hatırlıyorsun. Yok.

Falcı karşılaştırmaları yaparken, susturum onları söyleyenin hangisi olduğunu buldum. Kadının biri var, çok yaşlı, sadece kendi evinde bakıyor. Kadının evine giriyorsun, herkesin or-tasında falına bakıyor senin. Soru sorduğunda daha iyi cevap-lıyor, ona bulunduğu anda anca mirmir dua okuyor kafaat gidiyor. Büyük ihtimalle bu kâğıt ona ait. Ona da bir daha gitmemiş-tim, çünkü sürekli olarak, "Senin bonla cinsel minasebetin olmuştü", "Kız paketi buna açtırmışın yaa", "Bunla gerdeğe nikâhsız girmişsin" gibi şeyleri başıra başıra söylüyor. Evi de zaten hiç boş değil, bütün sırada bekleyenler beni orospu zamedecek.

Aradım kadını, yine randevu aldım. Bu kez Ceri'yi de ikna edeyim ki işi garantileyeyim dedim. Ceri'yi ikna etme kısmı çok zor oldu diyebilirim. Önce güzellikle, tatlı dilke, sonra cin-sellikle, ardından da tehditle... Sonunda yanında geldi. Tabii ki saatlerce konuşarak, buna inanan insanların geri zekâlılı-ğından bahsederek. Oraya sırf kadını göt etmek için geldiğini söyleyerek. Neyse geldi ya, gerisi benim için soran değil.

Oturduk, bekliyoruz. Birinin falına bakıyor, dinliyoruz ar-kadan arkadan, Ceri de dalga geçiyor. Onu babam da bilir, bunu babam da bilir diye.

"Kocanın eski karısı vefat etmiş di mi benim güzel kızımın. Halı, sen bu adama gümünden bağlanmışsın. Ama adam hep dışarda. Başka bir kadın var, iki ev açmış bu adam. Bi sana bi ona. Nikâhlısın sensin annadın mı kızımın..." diyince bizimki bi yutandı. Bir sürü kişi geldi gitti, aldama şeyini duyunca

hi etkilendi. Şöyle bir baktım, şunları duyduktan sonra hele bi vargeç baktırmaktan, bak gör sana neler ediyorum. Bu kez böyle daha bi kulak kabarttı. Bize 3 kişi vardı daha, biri daha geçti, o dalga geçen adam gitti, herkesi ciddiyle dinleyen biri geldi. Hatta beni susturmaya falan çalışıyor, daha iyi duy-mak için.

Olayı mantık çerçevesine sokmaya çalışıyor, enerji de bu, hislerle alakalı falan diye. Ardından sigara içmek için ayağına indü, daha da sıra bize var diye, arabadan telefonunun şarjını istedi. Bu çıktı gitti. Aa bi baktım sonra, benden önce bek-leyen meğersem baktırmayacakmış, gelenlerden birinin arka-daşımıyş. Sıra bana geldi! Geçtim, bu başladı yine.

"Gızımın, sen çok şeyler çekmişin. Ama ürölme biliyor. Başından nikâh geçmemiş, ama söz nişan çok geçmiş."

"Çok şükür geride kaldı o günler, artık doğru adam bul-dum."

"Daha bulmuşsun amigö annadın mı, var daha. Annen-len baban ayrı di mi gızım?"

"Bırak annemi babamı, ne demek bulamamışın, baksana bir daha!"

"Bi kadın bi iş için seni bi adamla tanıştıracak. Senden 4-5 yaş büyük. Reklam mı öyle bi şeyde işi var. Reklam gibi bi şeyden de mezun, okuduğumu çalışmış. Kocaman bi evi var bunun, balkonundan denizi izliyorsun, otada yaşayacak-sınız."

"Yok yok, iyi baksana tamtik bir belki deniz gören bi ev tutarız?"

"Daha görmemişsin bunu, önce seni tanıştırsınlar, sonra o senin arkandan geliyor bi yere. Efendi, huyü güzel, kalbs

Ya Bir Sabah Uyanıp Beni Sevmediğini Fark Edersen!

güzel. 2014 Mayıs tamam artık, karar veriyorsun evlenmeye. 2015 bebek geliyor."

"Yanlış kişinin fincanını vermedin di mi, adı falan var mı?"

"İki isimli, ikinci ismi xxxx. Çok sevecek seni, çok sayacak, iyi ki beklemişim diyeceksin. Çok işini de yapacak, seni tutup alıp bütüylece en tepeye koyacak."

Bi baktım, Ceri girdi içeri. Paldır küldür falma devam bile edemedim, kalkıyorum teyze dedim. Aldım, Ceri'yi vin dışarı fırladım. O da bi şajırdı ne oldu bilmem ne diye. Bilemedi ya bir şey, bi de sen baktırcan boşuna para vermeyelim, diye geçirdim.

Bir benim başıma gelir zaten bu, niyanısıyla falcıya gidip başkasıyla evleneceğini öğrenmek. Hayır yani, kocaman eşek kadar yüzlüğüm var, oradan bari at bişiler di mi! Hayır, bir de şimdi Ceri bakıracak arkamdan. Ona da bu kızla olmayacak evlilik yok falan diye atıp tutacak kafasını karıştıracak. Yüzük dilini diye kader dedi alam, şimdi bir de falca dedi evlenemeyiz dese valla bıcaklarımı kendimi de ona da hiç acımam!

Ceri ile romantik bi film izleyelim dedim, bir sürü cips abur cubur bi de bira koydum bize, oturdum. Film başladı, eh biraz bayıktı ama filmio sonuna kadar Ceri sadece dalga geçti. Önceleri ben de ona ayak uyurdum ama sonradan artık baymaya başladı. Kafasını ekrana sokmak istedim, isemak bilmedi, bir tüflü susmadı!

İkimizin de hayatta en büyük eğlencesi herhangi bir şeyle bokunu çıkarana kadar dalga geçmek. Saatlerce televizyon da gördüğümüz bir adam ya da sokakta geçen kadına ilgili en ilginç yorumları kullanarak makara yapabilişiz. Karşılıklı ayaklarımız birbirine değerek Twitter'da vukit geçirirken, sadece ama sadece insanları harçayarak zaman geçirmek en büyük keyfiniz.

Ama bu kez sanki farklı geldi, bi rahatsız etti dalga geçtiği şeyler.

Filmin konusu ya da geri zekalı oyuncularla değil, orada olan flörtleşmeyi salakça buluyordu.

"Tuttu, görecez sizi bir sene son!", "Öyle memeleri avuçla avuçla aylar sonra ha kendininkini avuçlamışın ha onu olacak nasıl olsa!", "Hee çok seviyorsunuz birbirinizi heee!"

Memme avuçlama kısmı için aylarca benimkilerin yüzlerini bile görmeyecek o ayrı ama kalan her şey için acaba bana bir sinyal mi veriyor? Aramızdaki aşk bitiyor mu, artık beni bi ana bi baci gibi mi görüyor. Bu biraz erken olmadı mı ya, normalde evlendikten sonra olması gerekli değil mi? Hatta çocuktan sonra... Elbet her şey başlangıçta olduğu gibi oluyorum ama bi bekleseydi de üç beş çocuk doğursaydım bari!

Her şeyin bir ömrünün, bir sonunun olması ne kadar korkunç aslında. Evlendikten sonra o filmdeki gibi flörtleşmeyi sonsuza kadar rafa kaldırdım. Heyecanlanmak, onu görmek için uğraşmak, telefon açığında kalbinin durması hepı bitiyor. Şimdi bile düşünürsek, müzik dinleyemiyordum mesela, öyle duygusal duygusal. Zaten her yere beraber gittiğimiz için buluşma heyecanı denilen bir şey yok. Onun yerine, "Evlde iyice mantara bağladık, nereye gidelim" konuşması geçiyor.

Bu ilişkiyi nasıl sıcak tutarım acaba ileride, aldatsam gene böyle çmre çmre çocuklarla, benim için iyi hava boş ama sanki uyup olur. Evli barksı karı yapığı otaspuçuklara bak, derler! Bi de yani Ceri'ye sonrasında bunu aşkımız için yaptımı diyemem herte! O beni aldatsa, hummam katiil olurum, bu kadar

heyecana gerek yok. Hiçbir ilişkim bu raddeye gelmedi, gelmeden pat diye ayrıldık.

Bir de eski ilişkilerimi düşünüyorum da hep bi olayların içindeydim. Sürekli başım belada olur, hep bir kavga vankı birileriyle. O yüzden birbirimizden sakılacak kadar bile miç miç olmamıştık. Ceri ile ama ortada sorun yok, ee evlenecek miyiz evet, uğraşacak bir şey de kalmadı sanki. Tamam yani adam benim elimde ben de onun, şimdi ne yapcaz?

Acaba kaçırılmış gibi yapsam günlerce beni arasa sonra bulduğunda heyecanlansa falan mı? Ya da gidip marfakta elimi keseyim, üzülürsün... Eh, üzürü de bi nevi heyecan. Ya da ona sorayım ya, neticede iki kere evlenen o...

"Ceri? Bişi sorcam..."

"Bakalım bugünümüzün kavga konusu nedir?"

"Kavga değil ya, çok yaşlı insanlar evliken sence nasıl mutlu oluyor?"

"Mutlu olmuyorlar ki yalnız kalınca yamulakine sarılıyor insan sadece."

"Yok canım ilişki olanlar var lüla, ilişkiyi sıcak tutmak için o'apıyorlar sence?"

"İlişkiyi sıcak tutmak diye bir olay da yok. Kadın dergileri satılın diye kafadan uydurulan şeyler. Zamanla yamulakine alıyorsunuz sadece. Onun dışında bir hayatın daha varsa mutlu oluyorsun."

"Hi metrez!"

"Hayır be! Ne bilim balık tutmak, arkadaşlarla ruku gibi. Kadının olmayacağı şeyler."

Ceri de yanı sağ olsun içimi açtıysen. Kararımdan önceki aya! Kız arkadaşımın lan senin, yalan at bari bana. Ne bilim, biz öyle olmayacağız aşkın falan de. İkincinin geleceğini görüyorum da, o yine koltuğun o köşesinde artık teknoloji geliyor, retinasız telefonuma takırması. Gösterimi kırpa kırpa tweetlerini okuyor. Ben ise bu koltukta oturmuşum, ilişkiyi nasıl kurtarırım diye düşünüyorum. Off, seneler sonra bile hala ilişkim de ilişkim.

Acaba ona kendine ayrı hayat kurması için biraz nefes mi aldırsam. Arkadaşlarıyla bile benimle beraberken görüşüyor sadece. Onun arkadaşları ayrı, benimki ayrı olsa belki hayat kurtarırım işi.

-Ceri!
-Yine ne oldu?
-Doğum gününe mi ne çağırıldılar ya seni, hadi git!

Doğrudu, suratına baktı, gözlerini sonuna kadar açtı, sanki üçü sekse evet demişim gibi, "Beni deniyor mu?" inanılmazlığıyla bir daha sordu, git hadi dedim. Senin arkadaşların ayrı, benimkiler ayrı olmalı. Her şeyi beraber yapıyoruz, ben çok sıkıldım. Sen bugün arkadaşlarla çık, ben de Jennifer Aniston filmlerini rahat rahat izleyeyim. Yalnız başıma film izlemeyi özlediğimi söyledim. Bak ki onu denemiyorum, gitti.

Ceri de mağalabı dünden hazırım o sünepe ezik arkadaşlarıyla benimle takılmaya. Hiçbirini de sevmiyorum, hatta şu an o mekana gidip, karşıdaki telefon kulübesinden Ceri'yi arayarak onu dışarı çıkartıp orayı ateşe verebilirim. Bu sayede bütün arkadaşlarımdan kurtulurum. Ceri'ye de artık yeni, eli yitmiş kızgın, efendi arkadaşlar bulurum. Zaten kimsemin de

aklına gelmez, seçmişim arkadaşlarımı sevmiyordum diye onları ateşe verdiğimi... Off, ne saçmalıyorum Allah aşkına.

Gitti, ben de kendi hayatımı kurmak için filmimi taktım, battanyeye altına girdim, işi de kapadım ki uyuyakalayım diye. Bir film bitti, 90 dakika, yani 5400 saniye! Hiç anlamı yok, Twitter'da adını aratıyorum: "Eğleniyorum" semali fotoğraflardan birinde onu göreyim, yanında da bir kız göreyim sonra kalkıp orayı basarak kız evire evire döveyim...

Arkadaşlarının hesaplarına bakıyorum, atılan fotoğraflarda var mı diye, bi tanesinde arkası dönük, Kimbül kimle konuşuyor, kalbim daralıyor, o orospu kim! Allahım ilişki tazelemek bu olmamalı. Yani madem böyle bir bok yiyorum, hari dışarı çıkan taraf ben olmalıydım. O da evde oturmuş o Erman Toroğlu mudur nedir onu izlesin durmuş işi. Ahh geri çekil! Pucca ah!

Ama bir saniye ya, hani öğütülmüşüm, hani büyümüşüm, hani artık gereksiz kıskançlıklar yoktu. Ben güveniyordum hem Ceri'ye. Güvenmesem neden evlenelim değil mi? İnsan hayatının sonuna kadar yanında tutacağı adama nasıl güvenmez. Şimdi böyle bir şey için kavga çıkartırsam saçlı ben olacağım, kavga çıkartmazsam kendimi yıcım. En güzeli ona bir ders verip sonrasında yapacağı şeyleri engellemenek.

Bir twitter hesabı açtım, bana da Ceri'ye de mention attım.

-Sevgilin mületin ağzının içine dişliyor, yazık!

Bu hesabı da sana bunu söyleyeyim diye açtım, aynı mekândayız çünkü."

Bu yaptığım ahlaki yönden elbette iyi değil ama n'apabilirim. Bundan sonra bir şey yapacaksa bile bana söylerler diye yapmaz, korkar çekinir. Benim dışımda kendine başka bir hayat kurarken bu tarafı da unutmaz bu sayede.

Şimdi tek bir şey kaldı, bana biri böyle bir şey yazsa nasıl tepki veririz? Sanırım askeriye den jet uçağını çalmış, mekânı bombalıyor olurdum. Ya da kimden bahsettiğimi bilmediğim için kızlar tuvaletinde sinsice bekleyip, kızların tek tek boyunu kırardım. Ardından da Ceri'yi klozette boğarak öldürürdüm. Kafama da çorap takardım ki benden bilinmesin. Tabii ki ortada olmayan bir şey için adamı öldürmenin alevi yok, o yüzden, "Aferin ya, izin verdiğime pişman ettin beni, tutamadan hormonlarını" diye bi mesaj attım.

Simir krizi geçirdiğimi bilsin, çıldırayım ki o hale gelmek için bir şey yapmasın. Masanın üzerindeki her yer fırsatım, üstümü başımı hafiften sündürdüm. Ağlamışım gibi dursun diye önce gözüm kalem çektim sonra şöyle suyla bi yıkadım panda gibi aktı hepsi! Telefonumu da kapattım ki koşu koşu gelsin diye. Kitaplıktaki kitapları da tek tek yere indirdim.

Acaba geldiğinde beni karanlıkta, sadece sokağın hafif tırincine ışığı bana vurmuş şekliyle bacak bacak üstüne atmış, yarap içerken mi görse. Öyle görecekse pijamamı çıkartmalıyım, şu saten geceliklerden birini giymeliyim. Öyle daha bir havah. Hem en üstündekileri çıkardım, geceliği giydüm, kalın perdeyi açtım. Evet! 2000 ler rock kliplerinden kalma Selin

Toktay gibi görünüyorsunuz, güzel. Kızcağızım 10 kilo fazlası 10 cm kasası ama olsun, önemli olan niyet.

Yalnız bir sorun var, hava biraz soğuk. Merkezi sistemin en kötü yanı bu, saat 11'de kapatıyorlar kaloriferi, olan adidat parasına oluyor. Ceri gelece kadar hasta olacam sanırım, üstüne bişi alsam o zaman da geceliğin anlamı yok. En güzeli uyumuş numarası yapayım, çıldırmışım, her yeri dağıtmışım yorgun düşmüşüm. Hatta dur ya, eşyalarını da alayım şuraya fırlatayım ki "seni evden kovuyorum" olsun!

Ya gerçekten güdersen, ya sen bana nasıl güvenmezsin diye çekip çıkarsa. Arkasından koşup, "dur ilişkimiz monotonlaşmamın diye yaptım" desen, o zaman da "manyakım" diyecek. Dur ya, evi toparlayayım. Gördüm, komadım sana güveniyordum diyeyim. Hem o da artık ona güvendiğimi bilir bu sayede yine ben kazanırım, oley!

Oturdum dağıttığım şeyleri temizlemeye başladım, o sırada kapı açıldı Ceri nefes nefese içeri girdi, hemen bağırmaya başladı.

"Alt tarafı bir gün ya bir gün çıktım, herhangi birinin yazdığı şey için beni suçlama n'olur!"

Sonra yerde topladığım çıpı kırtarıları gördü, halının üzerinde oturmuş onları toplamaya çalışıyorum. Önce bir anlam veremedi, eğildi yanıma oturdu benle beraber onları toplamaya başladı.

"Ne oldu?"

"Uyuyakalmışım, uyanımda elim çarptı masa üzerindeki descrikti"

Üzerimde olan geceliğe baktı, kitaplığa değil de büyük masanın üzerine alalade yerleştirdiğim kitaplara, sonra da yüzüme...

"Eve biri mi geldi?"

Hobaaa ben güvensiz bir psikopat gibi görünmemek için saatlerdir ne yapmam gerektiğini düşünüyem, olay bir anda benim eve birini atmama gebin. Geri kalan 3 gün boyunca aralıksız kavga ettik. Barışmaya çalışırken kavga ettik, evi birbirine kattık, çektik, çıktık 10 dakika sonra geri döndük. Neden? "sen bana nasıl güvenmezsin?" hay heyecan isteyen kafamı söküyüm!

Geçmişin Ne Kadar Temizse O Kadar İyi Birisin

Yemin ederim, iyi kaç alan, pedikünte eli hızlı olan bi manikürcü bulmak koca bulmaktan daha zor. Bir çıkıyorum, kaşlar olmuş Ebru Gündeş'in ilk çıktığı seneler. Üçgen üçgen kavisi duruyor, ne söylesem sanki kızyormuşum gibi. Bazen sinifin da bi çıkıyorum, bi kaçın aşağıda diğeri yukarıda.

Çiri'nin yeni evli arkadaşları vardı ya, artık kızla arada bir konuşuyoruz. Daha doğrusu nedense pek bi insan canlısı çıktı. Telefomattı istenmiş, arada bi arıyor, sürekli Whatsapp'tan yazıyor. Kocalarımız, kocalarımız diye garip garip geşikler yapıyor. Birtaz tedirgin edici olsa da çok amarsamıyorum. Ne zaman yazsa, "Canımın şu an çok işim var, ben sana döneyim" diyor. Bir daha dönebilecekmiş gibi olsun. Dün de ilüğin için mükk-149 nerede yaptıracağsın falan diye sordu. Daha zamanım

bile konuşmadığımızı düğünün makyajını düşünce kadar da salak olamam heralde. İşte çok iyi bir tanışığı varmış, bi bak falan yazdı. Kuaförden konu açılınca ben de manikürcü sordum, tabii ki şak diye adresi verdi.

Ertesi gün gittim bi güzel. Oturdum sıramı bekliyordum, aaaa bi baktım, bu çıktı geldi. Yani evet bana tavsiye eden oydu ama hemen de arkamdan gelinir miymiş canım. Yine o mükemmel sümalık kocasını övdü övdü durdu. Sonra yetmedi, kendi hayatını övdü, daha da önünü alamadık, bu kez anasını babasını övmeye başladı. Artık fenalık geçirecektim ki aldılar beni.

Ayaklarımı falan soktum suya, bi elimi kıza verdim. Konuşmayalım diye diğer elimle de telefonla uğraşmaya başladım ki bizimki yine geldi yanına. Ayaklarına baktı baktı baktı:

-Ayy baya olmuş yaptırılmayalı heralde. Ben hayatta ya, imkânsız bir hafta uzasın evde uyku uyuyamam!

-Ya bu kez çok şey yapamadım yani böyle işim çok vardı...

-Bak benden sana tavsiye, sende tam evlenince yayılacak gibi bi tip var.

-O ne demekmiş?

-Evde her zaman bakımlı olmalısın, adam geldiği zaman seni piri piri görmeli. Sevgililik gibi değil evlilik, barbaşa. Kadın, adam artık benim diye salıyor kendini; adam, kadını nasılsa evde diye dışarı bakmaya başlıyor. Olay kadında bittiriyor yani...

-Ya sen Londra'da okuduğuna, çalıştığına emin misin? Konuşunuz Hacer abla gibi anlatmaya başladın da...

-Ya işte, Türk kızları hep bu yüzden kaybediyor, canım bak kadın olmanın sana verdiği şeylerden utanmaman lazım.

-Kim utamıyor ya, utamıyorum!

-Erkek için öyle yapmam, bunu yapmam demek size modernlikmiş gibi geliyor ama öyle bir dünya yok. Evliliğin ilk şartı kadınlığından utanmamak.

-Daha bir yıl olmamış siz evleneli, akıl vermek için biraz erken di mi?

Sonra ne konuştu hatırlamıyorum bile, daldım gittim telefona. Kızım içinde bi mahalle ablası yatıyormuş meğer. Baktı dinlemiyordum, gitti yerine otardı sonradan. O arada da dükkânın olduğu apartmanda cenaze varmış, onu götürüyorlardı, kuaförde onun muhabbeti yapıyor. Ölen kadının hikâyesini anlatıyorlar. İlginç geldi bi, dinleyeyim dedim...

Apartmentın sahibiymiş, kan kusturmuş çocuklara. Herkesi herkese düşüren, bir kere ağzından iyi kelime çıkmaması bir kadınımış. Bütün ailesi birbirine girmiş bunan yüzünden, öyle bela biriymiş ki artık parayı pulu buna bıraktılar, çekmiş gitmiş herkes. Son 10 senedir de yatalak kalmış, elini ayaklarını kullanamıyormuş.

Ölmüyormuş ama çok acı çekiyormuş. On sene boyunca bir yataktaki hiç konuşmadan geçirmiş. Çocuklarından biri bakıcı tutmuş, kimse de ziyaretine gelmemiş. En son geçen gün, küçük oğlu seneler sonra bi görevim denmiş, oğlan görmüş iki gün sonra ölmüş.

İşte bunlar da böyle kötü biri olursan sonun budur, kötülük dünyada cezasız bulur falan gibi laflar söylemeye başladılar. Beni bir aldı mı bir korku.

Ananem de pek iyi bir insan sayılmazdı, insanlara çok çektiymişti. Hayatı para üzerine kurulu bir kadındı. Hep en süslü elbiseleri olsun, en pahalı şeyleri taksın, etrafında bir sürü insan ona hayran olsun isterdi. Oğulları yanında kalsın diye kaç evlilik yaptı. Sonunda ne oldu, İzmir'de senelerce kimse onu arayıp sormadan hasta bir şekilde yaşadı. Çok kötüyüm dedi, bir kişi gitmedi yanıma. Ölüyorum dedi, kimse inanmadı. Kapısı çalınmış diye bekledi, bekledi sonra da göç edip gitti kadıncağız. Demek ki kötü insanların soru böyle oluyor, yapayalnız kalıyorsun, tek başına kimsesiz ve insanlara muhtaç bir şekilde.

Berrrrrrr korkunc, yalnızlık adı bile insanın tüylerini diken diken ediyor. Kötü biri değilim, yani umarım değilim. Biraz fesat, azıcık simsi ve dedikoducu bir yapım olabilir ama insanları birbirine düşürecek kadar değil. Yaa, nasıl değil, birbirine düşürdüğüm kişileri toplayan Toki onlara yeni site yapar!

Ya ben de öyle olursam, ya beni de kimse aramazsa, ya kendi kendime dört duvar içinde ölmeyi beklersem...

Artık iyi bir insan olmalıyım, her sene yaptığım Karma listemi yeniden çıkartıp bu kez gerçekten insanlardan özür dilemeliyim. Belki de aşk konusunda bu kadar şanssız olmamın nedeni budur. Bütün sevgililerimle evlenmeye karar verip, son 6-7 ay kala göt gibi ortada kalıyorum. Parmığıma yüzük takıldığı an bir lanet başlıyor, annesiyle tanışınca lanet kalıyor, sonra, ana ne oldu ya, yine mi olmadı!

Şuna baksana, üniversitede Ankaralı; tam aşık olduk, her şey rayına oturdu. Hiç beklemediğim halde yüzüğü taktı, kav-

galar başladı. Ardından annesiyle bi tanıştım, sonsuza kadar kaybettim adamı. Östelik nikâh için gün bile almıştık.

Sonra Pekmez; tam hayatımın aşkı dedim, beni evirip çevirip adam edecek tek kişi dedim. Efendi, güzel yatağı, tatlı, beni seviyor, anlıyor, dinliyor. İstanbul'a beraber gidecektik, her şey hazırdı, her şey silperdi. Annesiyle bir tanıştım... Kendimi adamı aldattırken buldum. Çok sarhoştum çünkü, öyle ki aynı yerde çalıştığımız için bütün çevremiz güldü. Sonsuza kadar kaybettim.

Erik; başıma gelen en güzel şeydi. Komikti, fetlamaydı, eğlenceliydi. Pekmez'in arkadaşıydı ama olsun. İmkânsız di-yordum bu adamı avcumun içine almak. Pat yüzükle çıktı geldi. Her şey tam güzel gidiyordu ki, annesiyle tanıştım, adam İngiltere'ye taşındı.

Bu bi lanet işte, hayatım boyunca yapayalnız kaldım.

Allahım, Ceri'nin annesiyle tanışmamam lazım, bu işin bozulmaması lazım. Onu sonsuza kadar kaybedemem. Artık iyi bir insan olmalıyım; dedikodu yok, insanların arkasından konuşmak tutmak yok, kötü düşünmek yok, fesadlık ada! Herkese güzel hisler besleyeceğim, insanlara iyi davranacağım, onları düşüneyeceğim. Kötü davrandığım kim varsa özür dileyeceğim. Bir yatakta senelerce beni görmeye gulsünler diye bekleyemem.

Hatta önce şu Sirik'tan başlayayım, onunla buradan sonra bi yemeğe çıkalım. Ya da dur ya, hiç çekmem şimdi, ona gelene kadar kimler var daha. Yemekte miymiş edecek. "Ay şu

yeme, bunu yeme gelinliğe nasıl gireceksin" diye beni sinir edip içimdeki iyiliği sömürecek. Onu sonra hakarım.

Bu kez kötü olmayacak, iyi düşün Pucca, sen bu laneti ya-kabilürsün. Neleri yıkımadın bu mu sana koyacak!

Özrü Kabahatinden de Kırıcı

Her sene klasik olarak yaptığım bir Karma defterim var. Ne zaman böyle iyilik-kötülük Samanyolu sırtlar dünyası tarzında bir hikâye duysam, hemen yaptığım kötülükleri arıyorum. Hepsinden özür dilemek için hamle yapıyorum. "Amaaan, şimdi kim arayacak, kesin unuttuğuz. Aa, namazını yok, ne diyeceğim yani karşısına çıkıp" diye düşündüğünden o defter öylece kalıyor. En azından bi adım atmış oluyorum, bence bu da iyi bir olay. Ama bu kez başarılı olacağımdan eminim. Elimde kaybetmek istemediğim bir ilişki var. Esrett bakalım, şimdi kimlerden özür dilememiz gerekli...

Halamlar

Yani, halamlar ne kadar beni bunaltmış, beğenmiş, yormuş, beni her gördüklerinde yerim dibine sokuyor olsalar bile ne-

mayasım hiç, kalın öyle. Bazı şeyler gizli saklı olsa da olur, bir olmaz.

Yalnız aklıma bir şey takıldı, ya Erik'le Esma Coşkun mı evlendi acaba? Bir de çocukları olacak. Off, hayır kafaya takıldığından falan değil. Ama benden ayrılan herkesin evlenmesi bi garip değil mi? Yaa kafaya takıldığından tabii, nasıl evlenirler oğlum! Nasıl ya, bir de çocuk yaptılar. Benim önce evlenmem lazımdı. Erik ya, hayatında bir senden pişman oldum sanırım.

Neyse, Facebook açırken ona da bakayım bakalım. Eğer onla evlendiyse, hakkımı zaten helal etmemiştim, milyon kez etniyorum şimdi. Çocuğun günahı yok, çocuğunuz mutlu olsun da siz özellikle de sen çok mutsuz ol, böyle her gün ağla, ben nasıl gül gibi Pucca'dan oldum diye. Her gün delir böyle. Ya da neyse ya delirme, sen delirince hiç evvallah olmuyor, hayatında biri var mı yok mu, bu kızın anasını sık-tim beni affeder mi diye düşünmeden arıyorsun, geliyorsun. Sonra al başına bela.

Bakalım Erik efendi neler yapmış. Hızı fotoğrafları görü-nüyor. Mutlaka düğün fotosu koymuştur, eşek değil. Sanırım evlenmemiş ya bu, ay kilo mu almış ne. Aaa yine İngiltere'ye gitmiş, orada yazmaya başlamış. Hâlâ etrafında orospular, hâlâ hiç değişmemiş... Yorumlara bak bi de, ay seneler önce kızın biriyi kamuşmasına izin vermiyordum. Kankayız, dost-tur arkadaşına bana söylüyordu. Hâlâ aynı, hâlâ... Aman ya neyse, daha da bakıp sınırları bozmayacağım.

Sonra kalktım, Ceri gelecek dışarı çıkacağız diye üstümü değiştirmeye odaya gittim. Ceri geldi, salonda beni bekliyor-

du. Ardından, elinde laptopuyla yatak odasının oraya geldi. Sırtı dünyanın en sakin adamı gibi dururken, laptopumu aldı yere fırlattı. Ne olduğunu anlayamadım bile, yerden almak için eğildim. Laptopun üstüne bastı. Yine yüzünde aynı sa-kinlikle:

-Bu ilişki sonuza kadar bitti, şimdi sen git eski sevgilile-rinin fotoğraflarına bak!

Arkasından ay, dur yanlış anladın. Evlenmiş mi diye bak-tım, Karma, felsefe, lanet falan diye bahardım da beni din-lemedi. Çekti kapıyı çıktı gitti. Allah belanı versin Erik ya, yokluğun bile zannı yokluğun!

Her Kavga Edişimizde Bir Peri Ölüyor

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

7 saat 22 dakika telefon görüşmesi, 89 mesaj sonunda Ceri ikna oldu. Yaa gergi o yaptığını ben yapıyordum, kavga ko-numuz kızın fotoğraflarına ne bakıyorsun değil; sen benim bilgisayarımı nasıl kurcalarsın olurdu. Ama işte o öncelikle işler değişiyor tabii. Sevgililiğin en nefret enişim yanı bu işte. Yanlışlıkla aran bozulunca yapmadığın maymunluk kalmıyor. İyi tamam, bana inanmıyorsan bu ilişki zaten bittenden bir başlıyorsun... Nece olurrr bana inan, affaah belanı versin köllü niyetim yoktu diye ağlamlara kadar gidiyor.

Ben sana artık nasıl güvenememler, yok işte bir şeyin içine çıktılar. Ben sana çok anlam yüklemişimdir. Şimdi yüklenen güvenim nasıl gelecek bilmem ne. Off sanki yatağa bastım. Uzatıkça uzattı, sınırlarıldıkçe sınırdırdı komayı. Ceri ile be-

haber olmanın en kötü yanı, biz hiç kavga etmiyoruz. Direk ayrılıyoruz!

Aslında bakma, bu hafta 4. ayrılıştık. Ama nasıl ayrılıyoruz, kavga etmeye bi başlıyoruz.

"Bitti!"

"Aa iyi, bittiyse bitti!"

"Asıl sana bitti!"

"Bu kez gerçekten bitti!"

10 dakika sonra, "Ne yapıylim"...

Evin içinden çıkmadığımız sürece ayrılmıyoruz. Ama bir taraf gitmeye çalışıyorsa işte o zaman sorun oluyor. O da genelde ben oluyorum. Arabayı kullanırken kapıyı açmaya çalışımlar. Yemeğin ortasında kalkıp gitmeler. Yolda önden hızlı hızlı yürüneler. Yani biliyorum ki ne yaparsam yapayım Ceri arkamdan zaten gelecek. Bizim de kavga etme tarzımız bir anda buna döner.

Mesela bu haftaki ayrılıklarımızın nedeni:

Gece uyumaya giderken, orta sehpanın üzerinde olan şeyleri bulgacık makinesine atmıyordum. Her gece bunu yapıyordum, ben fofur fofur uyurken. Bi kere gecenin yarısı bundan bi kavga ettik, sonra bu kendi kendine karar almış, artık masayı toplamayacakmış. Sabah kalktığımda da yataktaki debelendim, aklıma orta sehpa gelmedi diye kıyamet koptu. Sehpanın üzerinde ne var ne yoksa duvara fırlatıp fazla boz yaptım. 45 dakika boyunca birbirimizle hasbıha bağırarak. Sonra

ayaklıma cam battı. "Ooo bebeğimin ayakları patı patı basar, camları mı değermiş?" diye sorunu hallettik.

Sigara izmaritlerini tabakların ya da bardakların içine atmamasını sanırım bir milyon kez söyledim. Ama yok, yine geldiğinde bir gördüm ki bardağın içine atmış. Sonra olay nasıl oraya geldi bilmiyorum ama en son kapıyı açmazsan pencereden atarım diye bağırdıyordum.

Malam, hâlâ aynı eve taşınmadık, ben kendi evime gittiğim zamanlar Ceri'ye bir haller oluyor. Beni buruktan 15 dakika sonra geri dönüyor, bu kez bende kalıyoruz. Öncesinde ayarlama yapıyorum işte, birim kızları çağırıyorum. Herkes bizde, Ceri de bizde. Hani kız kıza toplanmışız falan anlamanı diye bekliyorum. Onun yerine, sürekli arkadaşlarımızın, onlar yüzünden hani ihmal ediyorum. İnada bindirdi, bu kızlarla olma mevzusu. Onları ayım dediğim an, sanki "Tatlım, muhakkak erkeklerini topladım, orama bunama optimizeyorum..." demişim gibi sinirleniyor. Eve gideyim artık diyorum, "Ne oldu, kızlar geliyor ol mi? Kız kız, buna bu kadar heyecanlı gelmezsin geç kalma aman!"

Aaa, evden çıkışlarımızı unutmamak lazım. Sürekli onun yürütenden bir şeylerini unuttuyorum, sonra salak ben oluyorum. İki ayuğım bi pabuca devamlı.

"Hadii, hadii, hadii, ne zaman çıkacak, oooo kaç saat oldu, oooo hâll n'apıyoruz içeride, oooo gitmeyelim!"

Derin derin soluk alıyordum, gözlerini devirerek bakması falan. Bi hata yaptığım zaman, dünyamın sonu gelmiş gibi davranması. Sonra zaten, "Çıkıyorum lan, sen çık, hani!"

Ay Hah! İnanlı!

numadın işi!" diye bi giriyorduk birbirimize, sonrasında ağladığım için makyajımı arabada yapmak zorunda kalıyordum.

Bir de araba kavgalarımız var ki dillere destan.

"Nereye gidelim?" diye bana sorma yani, kaç sene geçti. Bangır bangır her yana yazmışım, bu sorudan nefret ediyordum diye. Arabaya biniyordum... "Nereye gidiyoruz?" Anam... töbe töbe...

Sonra bir yere gidiyoruz, bak ağzımı açmamışım. Yüzümü bile bakmamış baba, sırf pislik olsun diye; "Hah ne oldu, beğenmedin di mi? Yok beğenmedin. Gidelim ya, hadi benden bu kadar, aklım buna yetiyor. Hah sen söyle..."

Bu arada bu nereye gidelim mevzusundan buz gibi soğumamın en büyük nedeni de kendisi. Hayatımızda bir kere olsun, bir kere benim götürülüşüm herhangi bir yerden memnun kalsın. Sürekli sorun, sürekli şikâyet, sürekli, "Ben sana demişim, diğer tarafa gidecektik"... Eğer fikir ondan çıkmamışsa Ceri'yi mutlu etmek imkânsız.

Bence benim sadece kavga etmeyi öğrenmemiz gerekiyor. Böyle çok, "Nasılca avucumun içinde" diye yaptıkça yapıyorsunuz sanki. Bazen bu kavgaları düşünüp, lan yanlış mı yapıyorsunuz diye aklıma gelmiyor değil. Ama sonra o kadar kolay tarafsızca, o kadar güzel unuttu her şeyi, yanlışsa yanlış, sanki neyi doğru yaptım ki.

Tatlım, Beyaz Atlı Prens Demişsin Ama Bu Sadece At!

Aynanın önünde son kez bi kendime baktım. "Allah kahretmesin seni Pucca, büyüdün kız şu haline bak!" dedim. İçerde müstakbel, daha doğrusu müstakbel olacak kocam var ve ben uzunca, kenarları baroklu beyaz aynanın karşısında bakırlanıyorum.

Ustelik gece sarhoş olup, orada burada sızıp kızmaya değil, arkadaşlarımızın düğününe gidiyoruz. Düğün biraz iğrenç bir his uyandırdı biliyorum ama yetişkinlerin dünyası böyle olmalı. Her önüne gelen benden önce evlendiği için her hafta sonu orada burada defhe eğlenmek yerine kızlarına sokunlar diye alın takıyorum.

Neyse, sinirlenmemem lazım, iki kaşımın ortasında ufak bir çizgi oluşabilir! Hah! Ben diyorum nerede kaldı, içerden benimkimin sesi yükselmeye başladı bile:

-Eee, hadi ama çocuklarına takacak altını düşün bilecek!
-Geliyöz işte be! Bana mı evlendiler, beklesinler!

Arkadaşlarımın düğünü dedim de ben burada kimseyi tanıtmıyordum yahu... Ceri de tebrik etmeye bi gitti, bir saat oldu takılı kaldı orada. Bir saat boyunca birazdan gerdeğe girecek biriyle ne konuşabileceğin Allah aşkına. Hayır, sonra kavga çıkarınca ben suçlu oluyorum. Malak gibi kaldım ya masada.

Ona doldurulan şarapları da içmekten zaten birazdan sarhoş olup masaya sızcım. Dünyanın en sıkıcı düğünü, mühalaha yapmıyorum gerçekten çok sıkıcı. Klasik müzik çalıyorlar, kimse dans etmiyor, birazdan canlı müzik olacağını ama onların da ne çalacağını bilemiyorum doğrusu. Çocuk bile yok düğünde, davetiyyeye kıpkırmızı yazmışlardı, çocuk getirmeyin... Yaşı geçkin doktor düğünü de böyle oluyormuş demek ki. Sofistike düğünü de hayallerimin arasından çıkarabiliyim. Mahalle düğünü falan olaymış keşke, birkaç insana bakar dalga geçerdim.

Tam Ceri'ye delirtilen şarabı götürmek için elimi attım ki karşı tarafında oturan çitlin kızıyla göz göze geldim. O gözlerinde bana acıyan bakışları, "Kız düğüne getirmiş, almış buraya sikiyor!" duruşunu hissettim. Hemen ona doğru eğildim, sanki açıklama yapmak zorundaymışım gibi:

-Bu yaz evleniyoruz da düğün masraflarını falan konuşuyor herbaldé, saatlerdir gelmedi.

Önce öyle bön bön bakts, tabii oturup eşim düğün masraflarından kaçmak için uğruyor demeseydim iyiydi ama n'apalım.

-Biz de bir ay sonra, tebrik ederim.

Hemen sandalyemi çekip çıktım, kocama şöyle bir göz ucuyla baktım. Uzun saçlı, doksanların rockçuları gibi deri ceket giymiş, sakalının da ucuna bi tıra takmış baya bir şımarık bir adam. Kız da güzel çiti piti bişi, ne bulduysa bu ayda diye düşünürken sonunda geldi Ceri. O da masaya oturunca 10 dakika içinde çiffler mahabbeti yapmaya başladık. Neyse en azından konuşacağım birileri var artık. Bir taraftan da Ceri'yi alttan cıvıkklıyorum, bu saatlerce masada kalmanızı hesabını vereceksiniz diyor.

Yeni çitli arkadaşlarımız bize kendi iğrenç aşk hikâyelerini anlatmaya başladılar. Açıkcası umurumda olmadı içi garsona biraz daha içki söylemek üzere bakınmaya başladım. Tam o an o uzun saçlı ayının ağzından, geçen gün falancın söylediği benim evleneceğim adamın adı çıktı. Masaya ellerimi koydum, hangi okuldan mezun olduğumu sordum! Allah kahretsin, kocam karıştı! Adam iletişim mezurum!!!

Allahım bu bir rüya olmadı, bu korkunç bir şey. Ben bunlarla evlenmem. Ceri'nin o gelin topuzundan bile nefret ederken bu uzunun saçlı! Ayrın içerken sakalları hep ayrı oluyordur. İğrenç, iğrenç ben bu adama evlenmem. Ama işaretler bunu gösteriyor. Ne demeli falci: "Yanımda bir ka-

dnla gelecek, çok kalabalık bir yerde tanışacaksınız. Ayın 18'i ya da 24'ü gibi." Bugün ayın 18'i!

-Su an adamı pür dikkat kesilmiş bir şekilde dinliyorum, reklam ajansındaymış ayrılış, bi tane müzik grupları varmış, erada kendi hallerinde takılıyorlarmış. İjini sordum, müzik grubunda takılıyorrdum dedi, üstüne basa basa.

-Yanlış anlamazsanız, peki bu grupta çalmada para var mı?

-Çok yok, malum artık...

-Tamam, tamam ben anladım. Peki hiç başka iş yapmayı düşündün mü?

-Hayır, takım elbise kravat takma bu sistemin kölü...

-Tamam, anladım...

Sinirlendim, arkama doğru yaslandım, ellerimi bağdaştırdım. Ceri döndü, kulağıma doğru:

-Adama hile tripi atıyorsun, bi kendine gel!

Adamaymış, o adam dediğin benim kaderim. Allahım bu nasıl bir kader, çoluğumuzu çocuğumuzu neyle besleyeceğiz. İnşallah benim param yeter, ya yetmezse. Belki aileden zenginidir. Valla benim babam bana zırlık koklatmaz, biliyorum. Duyamayacağım, boğazımı temizledim. Çok önemli bir şey söyleyecekmış gibi kelimeleri titreterek, yine onlara doğru eğildim.

-Yanlış anlaşılacak istemem ama evleneceksiniz, nasıl yaşamayı düşünüyorsunuz?

Kızın haklarını hissedince susmak zorunda kaldım, yine arkama yaslandım. Bir taraftan da bakıyorum, ya adamın bir tane güzel yanı yok. Yani evet, benim bulduklarım da yakışıklı değil ama yine de ilk gördüğüm an boynu güzel, ensesi iyi, sırtı şöyle diye kendimi kandırabiliyordum. Bu koltuk altını bile almıyordur eminim. Her gün litre litre bira içiyordur. Çocuğumun geni bir alkolikten gelecek!

Nasıl birlikte olmaya karar verecez acaba, bu olayın nesinde bu adamdan hep lanacağım çok merak ediyorum. Tuvaletin orada kayıp, kafamı yaracağım sanırım. Hafızamı kaybedeceğim, bunu görünce bu adama işek olacağım. Ya da burada bir yangın çıkacak, bu beni kurtaracak ben de hayatımı kurtardı diye evlenecek miyim acaba? Yok, bence dünyaya uzaylılar saldıracak, herkesi öldürecekler. Bi tek ikimiz kalmaz, insanlık soyunun devamı için çifflleşmek zorunda kalacağız. Yaa o zaman Ceri de ölecek, babam, kardeşim.

Ne diyorum ben ya, gözlerim doldu uzaylılar saldıracak diye. Tövbe tövbe... Hah kalkıyorlar, aaa hana bakmadı. Aaa kocam bana bakmadı, resmen bana bakmadan gitti. Oha oha, çok ayıp yahu! Allah belanı versin senin!

Kurcaladıkça Sen Üsülürsün, Destikçe Kendini Yaralarısın

Bazen Ceri'nin bana sormadan plan yapmasına sinir oluyorum. Bugün yemek için arkadaşlarına söz vermiş. Arkadaşı dediğim de yine o sürük ve beyinsiz kocası. Sevmedim işte onları, biliyorsun ne diye hâlâ hayatına sokmaya çalışıyorsun. Bi yerde karişdırsak yapmactan bi iki öper, "Ay götürüyoruz tatlım, mutfaka araşalım" der, çeker gideriz. Evlerine gidip yemek yemekler falan ne oluyor yani? Hazırlıyorum ama domuz gibi suratım, neyin var diyor bir de utanmadın.

Arahada ağzımdan tek laf çıkmadı, kilitledim kollarımı burnumdan soluya soluya bütün yolu gittim. Kapının önüne kadar "o evin ortasına her an saçabilirim" mesajını da verdim, kapı açıldı hoop ben bir anda değiştim. Ağzım kulaklarımda,

Az Halk Topladı?

81

ellerim sonsuzluğa kadar açık, kıza bir sarıldım bir sarıldım. Sanki kaybolan kardeşimle karişmışım gibi...

Ceri de alıştığı için bu halime artık, öncesinde bana, "Ne olur surat asma, biri rezil etme!" gibi şeyler söylemiyor. Otun yerine kendini olaydan soyutluyor, sanki yanında ben yokmuş gibi davranıyor, "Boşuna kavga çıkartıyorsun, insanların yanında yine değişeceksin, olan benim sinirime olacak..." yanında yine değişeceksin, olan benim sinirime olacak... diye diyor. Çünkü onun için önemli olan insanlar! Ben yanında kudurayım, yerden yere atayım kendimi. İe bey arkadaşımın yanında sirtim mi olay kapandı zannediyor. Geri zekâli, sadece hanfendiliğim yüzünden, ey dost kız da anıma ökülemiy de mesin diye yapıyoruz heralde!

Girdik içeri, ev çok güzel! Bütün koltuklar bembeyaz, İngiliz tarzı döşenmiş mobilyalar, çiçekli tekli koltuk bile var. Perdeler bile çok şirin. Bi de benim koltuk takımına bak, kiri göstermesin diye küf yeşil. İken'dan topladığım kitaplıklarından buluştirmek bile istemiyorum. Sen ne kadar zevkli olursan ol, yarımdaki insan hüt dedi mi duruyorsun. Bir tane masa vardı istediğim mesela, biraz tuştyda, kafamda aklımda onu almak vardı. Geceleri masa hayali kuruyordum o derece istemişim kocaman bir şeydi. Ceri beyefendi masa masadır diye dandik bi tane alıp evin ortasına koymuştu. Sonra iki hafta boyunca o masayı kutayım da benim istediğimi alayım diye uğraştım.

Yine olmadı ama adam gitti daha kötü bir masa aldı.

Ayakkabılarımı bir çıkardım, kızın yanında bit kadar kaldım! Sokakta topuklularla hadi yine idare ediyorduk ama

ayakkabıları çıkartınca da düdük gibi oldum. Hemen geri dönmek için hamile yaptım. Uyum suratım ekşite ekşite bakıp:

-Canım, biz ayakkabıyla giriyoruz yalnız. Halılar beyaz çünkü.

-Aaa biz hep gireriz de alışkanlık kalmış CANIM!

Ceri'yle göz göre geldik; ayakkabıyla nereye giriyorsuz diye suratına bakıtı bön bön. Avrupa'da okumuş, Amerika'da yaşamış ama evinde çorapla mı dolajacak yani. Vayyoooo!

Bizi hemen yemek masasına aldılar, bir sürü garip grup yiyecek var masada. Açık büfe gibi yapmış, her şeyi ortaya koymuş tabağına alıyorsun. Hepsi bana o kadar yabancı ki tabağına hangisini alacağımı şaşurdım. Ceri hemen doldurdu, daha bir lokma ağzına atmadan klasik Paçca beklarına konuşmasına başladı.

-Bak, müllete neler neler yapıyorlar. Sen hâlâ makarnayı yak...

Evde etlerini cimcikleyeceğim, dilini koparıp sana yedireceğim öksürüğümü yaptım. Sonra da semizotu olduğumu düşündüğüm üzerinde soslar olan bir şeyi ağzıma attım. Ööörkkk. Kusucam, sırke mi koymuş buna! Ağzımın içinde dolanıyor, yutamiyorum. Evde bunu yemek diye Ceri'nin önüne koysam aylarca konuşur, beni bir daha mutfaka sokmaz. Suratımdan belli ettim sinirim, Uyum böyle aşkınlıkla baktı bana:

-Aa sevmedin mi yoksa?

Ağızmdakilere zorla yuttum, bir bardak suya uzandım, sonra o garip şeyi tabağıma doldurdum.

-Sevdim sevdim, içimdeki tadı almaya çalışıyorum.

Ağızma bir çatal daha attım, Allahım ölüyorum kezzap mı attın içine bunum. Ben onu yemeye çalışırken, Ceri yine sağ olsun benim ağzım dilim yok gibi bana dair şeyleri yine yine anlatmaya başladı.

-Pucca etobur sayılır aslında. Et yemediği zaman doyduğunu hissetmez.

Bir kere etobur falan değilim, sadece yemek yapmamak için akşamları sipariş verdiğim zaman tesadüfen içinde et olan şeyleri seçiyorum. Salatamın fiyatı da 20 lira dana etli bilmem ne bilmem neyin de. İki marul doğramışlar diye para vermek istemediğimden tercihim diğer taraftan yana oluyor. Uyuz, çatalını tabağımın kenarına bıraktı, bir iç çekti gözlerini me uzun uzun baktı ne diyecek diye bekliyordum ki:

-Ben vejetaryenim, bu evde maalesef et yemiyoruz ama istersen...

-Yoo yoo, yeter bunlar zaten her şey çok lezzetli.

-Aslında çok ilginç ve biraz duygulu bi olay yaşadım ondan sonra hayatımdan eti tamamen çıkardım. İsterseniz anlatayım, sizin de belki düşünceleriniz değişir, ben de derin yarılar açtı bu olay.

Aldı yine sazi eline, ille gösterecek kendini. Sırf ortamda bili bili konuşmak için vejetaryen değilse ben ne olayım. Uyuz işte!

Bu kız bu konuşmaları nereden buluyor acaba? Yani hayatı aklıma gelmez, içtiği şarap yüzünden insanlara saygı duymamak... Ya da eşli dostu evime çağırıp şarap zevkini anlatmak. Ben de muhabbet açmak istiyordum ama araya giremiyordum. O kadar garip şeylerden bahsediyor ki Ceri için hava hoş tabii, yine aldı telefonuma eline aızı gibi kopu ortasından. Kız gözlerini de çekmiyor konuşurken, ne anlatıldığı konusunda da da zerre fikre sahip değilim, sırtıyorum böylece. Susma da ben konuşamı diyordum, en azından konuyu değiştirsem. Yoksa suratına suratına esneyeceğim. Baktım kaçış yolu yok, bari banyosunu kurcalayayım dedim.

En son Ceri ile misafirlüğe gittiğimiz zaman tuvaletlerini tıkağıttım, ondan beridir kimsenin evinde tuvaletimi yapmıyorum. Şimdi sadece kurcalamak ve Sirik'in büyük konuşmalarından kurtulmak istiyorum. Girdim banyoya, tanırım uyuz bir orospu olabilir ama zevki harika! Bu nasıl bir banyo 2 artı bir ev gibi yahu. Şuraya bana bir yatak atsa yaşarım yemin ederim. Bambular falan var banyoda, her kişinin ıyığı ayrı, özenle dizilmiş havlular, sabunlar, minik minik bıblolar. Saatlerce izleyebilirim bu banyoyu. Hemen dış jeli hangisiymiş, şampuanı neymiş diye açtım bakiyaya başladım. Kızın banyo dolabında bir servet yatıyor.

O şampuanları görürse gözlerim döndü! Bir sürü ıvır zıvır nyak, boyun, uyluk kremleri. Garip ne olduğunu anlayamadığım üzerinde Fransızca yazan şeyler. Her şey çok güzel, her şey ama... Makyaj malzemelerini aradım bulamadım. Yatak odasındaki banyodadır kesin. Keşke yatak odasını da kurenlayabilsem. Hama bütün evini, saatlerce kurcalasam ne güzel olur. Bunlar ne kadar para kazanıyor ya böyle! Kremlerden birini alıme aldım, alın renginde pırlı pırlı parlıyor. Görle-

-Çok küçüğüm, dedem bir koyun getirmiş eviz, bahçede onunla oynuyordum. Onu derilerini anlatıyorum, ilk hayvanım, ilk aşkım, cumm benim. Bir sabah yine ayandım, çıplak ayaklarla koşarak bahçeye indim koyunumla oynamak için. İşte o andan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Dedem elinde kocaman bıçakla koyunumun boynunu kesiyor, insanlar ise ona izliyordu. Korkunç!

Sessizlik, derin bir sessizlik... Sirik'in mirisleri birazdan ağılayacak gibi duran bakışları ve onu teselli etmek için hamle yapan kocası. Ceri'ye baktım benimle aynı şeyi düşünüyor mu diye, o da hayatının en dramatik hikâyesini dinlemiş gibi şok içinde.

Bu ne bel! Ben de sandım ki ne bileyim annesi babasına sınırlendi, kesti adamı kıyma makinesinden geçirdi bilmecinin yaptı buna yedirdi. Böyle bir hikâyeden etkilenip et yememelik nasıl yapabiliriz. Bir kere ilk hayvanım dediği koyuna isim bile koymamış, o kadar değerli bile görmemiş koyunuma. Sonra bu hepimizin başına gelebilecek bir olay. Ben de görmüştüm, önce derin bir şok yaşamıştım, sonra babamın "Kebab yapamaz onlardan ya, kuşbaşı lop lop yicce" diyince, "Ofeyyy kuşbaşı" diye çılgınlık atmıştım.

Yemek bitti sonunda ama bir şey yiyemedim, koltuklarına oturduk. Allahım koltuklar o kadar beyaz ki nasıl oturacağını bilemiyorum. Birer tane de şarap verdi elimize Allahtan beyaz istedim, koltuğa bir yudum dökülse bitirim çünkü. Bu yine başladı bir şeyler anlatmaya.

-Yerli şarap içemiyorum, içene de açkçası saygı duymuyorum. Şarap, hayatındaki kalitemin ölçütüdür çünkü...

rini alamıyorum kocaman kutunun içinden. Azıcık orantı burama sığdırdım. Sonra bi bağlam derken, tak elimden düştü. İçti baya bir döküldü. Elimle hemen yerden toplayıp kutusuna koymaya çalıştım, Oraları da busem yüz havlusıyla sildim.

Kurcalama faslım bitti, içeri döndüm şarabımı elimle alıp hangi kolumun hangi sıkıcı aşamasında kaldı diye dinlemeye başladım. Rus votkasıyla diğer votka arasında farkları anlatıyor. Ya ben bu kadar çok alkolle ilgili şeyi bilsen, alkolik, sarhoş boş beley insan diye kimse beni ciddiye bile almaz. Bu kız anlatınca nasıl kültürlü duruyor anlam veremiyordum. Konuşurken yine gözlerimin içine baka baka anlatıyor. Sonra bir anda mimikleri değişmeye başladı, bi afılladı.

-Canım sen benim hacak için kullandığım kremi yüzüne mi sürdün?

-Hah, ne!

Ceri kaldırdı telefonda katımsı yüzüme bir baktı, kahkahaya atmaya başladı. Uyuz ve kocası da gülmeye başladılar. Lan ne oluyor! Ayağa kalktım, banyoya gittim, aynada göreceğimi gördüm. Suratım da parça parça turunculuklar var. Buzluk portakal kabağı renginde. Sadece suratımda değil, dizlerimde de var. Hatta yerde bile. Havlu bile turuncu. Yuh, ne krenmitmiş yahu. Dizlerini suyla bi siliyim dedim ama nafile.

-Ya yüzdün kurumuştun, kenarda görürse onu bi süreyim dedim.

-Aa çok ilginç, dolabın arkasında bir yerde olması lazım değil onun.

-Off bu da, insan kremlerinin yerini mi bili. Karıştırdım işte ne var, ne ya! Zaten rezil olmuşum bi de üstüne geliyor.

Sonra ayağına indik, emlakçıyı bekliyorduk. Komşu kadınlardan biri, "Aa taşınıyor musunuz?" diye girdi, biz de yeni çift olmanın gazıyla aynı anda konuşmalar, konuşurken sürekli öpmeler falan derken, evin bi hikayesi varmış meğersem. Yıllar önce oraya evli bi çift taşınmış, ama bu dediğim bayağı yıllar. Adam düğünden 2 hafta sonra ölmüş. Kadın bir daha hiç evlenmemiş. Kimi kimsesi de yokmuş, artık evden kökü gelince belodiye açmış kapıya kadının cesedini çıkarmış. Sonra da akrabalarına kalmış ev, onlar da satmak için yeniden içini yapmışlar.

Tahii ki o evde oturmayacağım! Allah korusun, dağlara taşlara. Töbe töbe töbe...

Sonra bir ev daha bakmaya gittik, çatı dublexi, bitişimizin hafif üstünde ama ev çok güzel. Kocaman bir terası var, ne partiler yapılır orada. Ev çok geniş sayılmaz, zaten biz de iki kişiyiz, ne yapcaz evde at mı beslicez. Teras için bile tutulur dedük, el sıkışacaktık ki böyle apartmandan bi kükür kökür gülme sesleri geliyor. Alt kapı açıldı, içeriden bir sürü manken kız çıktı. Ama bir sürü, öyle böyle değil!

Kızları sayamıyorum bile, pırıl pırıl parlıyorlar. Lan noluyos, bi an aralattında Adile Naşit gibi kaldım. Bir araba geldi, hepsi içine bindi ve gitti. O kadar şaşkındım ki Ceri'ye ne bakıyorsun diye kıstamadım bile. Çünkü bakmamak imkânız. Meğersem, yurtdışından ucuz manken getirtirip, bu kızcağzları bir evde 10-20 kişi yaşıyorlarmış. Türk mankenlerin neredeyse onda biri fiyatına çalışıyorlarmış.

O evin üzerine de kocaman bir çirrek attım. Hatta mahallemin, sokağın üzerine. Ceri'nin gösterdiği evleri de anlatmak

istendim ama bayatta Anadolu Yakası'nda oturmayacağım için, bir taneşine bile göz ucuyla bakmadım. Serf gönlü olsun diye omuza gittim. Beni gebetseler, öldürseler, cesedimi çiğneseler yine de o yakada oturamam. İnata inat! Yine ev bulamadık anlayacağın.

Çözüm Gözünün Önündedir Ama Sen Yine de Denklem İstersin

Ceri ile çok kavga ediyorum, bazen tahammülümüz bile yok ama onu çok seviyorum. Onu nasıl yaşarım hiç bilmiyorum. Sevgiliden çok baba gibi, yiyeceğim yemeği bile o düşünüyör. Çok sinirli, çok öfkeli bazen ama yanında uyuyayım diye geceleri bana masal anlatıyor. Ya gerçekten bir şey olursa ve biz ayrılırsak ya bu da olmazsa. Bazen bunları düşünüyorum, kafayı yiyorum. Bütün güvensizliğim, bütün hırçnlığım, elimde tutma telaşım bu yüzden zaten. Affetmek zorunda kalırsam diye korkuyorum. Bana bir hata yaparsa ve dönlüşü olmazsa bu hatam. Onu da sonsuza kadar kaybedersen, o da giderse...

Gördüğümü en az 2 sene bırakmıyorum, kafıya taktıysam o ilişki uzun ilişki rayına oturmak zorunda. Niye böyle, niye akışına bırakmıyorum, niye her şey ille bi matlu son diye ka-
fanda yaratmışım şeyle bitmek zorunda inan hiç bilmiyorum.

Bir de şimdi Ceri bi diziyeye başladı, başladığından beri bi-
raz uzaklaştık. Çekimleri, onu busu derken günde 2 saat gör-
mezsek birbirimizi ölecek gibi oluyorken, 3 gündür görülmü-
yoruz mesela. Onun adına sevinmem lazım, hayal ettiği bir
olaydı. Tiyatro eğitimi almış. Oyunculuk dersleri alıp, babası
bu işte para yok, sana bakamam dediği için başka alanda işe
girmiş. Seneler sonra karşısına bu fırsat çıkınca elbet mutlu-
luktan ölecek.

Ama bir taraftan da "Bu sezon dizi olmazsa uç kalırsız!",
"Hah, diziyi bitirecekler!", "Cahangire mi taşınacak...", "Ço-
cuk yapmayalım, daha işim belli değil..." diye cümleler
kurmasından korkuyorum. Allaha tan daha yok öyle bir olayı,
kendisi de farkında değil, mutluluktan uçuyor çünkü, ama ne
bileyim ya dertsiz başımıza dert gibi de gelmiyor değil yani.

Bir taraftan da bencilliğime kızzıyorum, Ceri şu ana kadar
ne yapmam arkamda durdu, beni sırtladı; her şeyimde benden
önce o sardı. Bana güvendi, manlı. Aldığım kararlara hep
saygı gösterdi. Bir de bana bak diyorum, şu yaptığımıza hak
ister istemez ona da belli ediyorum.

Barcelona için bilet alınıştı, yerimiz her şeyimiz hazırdı,
günümüz 3 gün kala işte bu dizi mevzusu çıktı, doğal ola-
rak gidemedik. Ve beni arayıp, ağzı kulaklarında bunu anla-
tarken, "Ne yani yaaa, şimdiki gitmiyoruz mu, Offt yanlı biletler
ya." diye adama bi de trip attım. Çok kızzıyorum kendime çok

öfkeleniyorum böyle bencil olduğum için ama yani Allahım
sana da açıklası biraz sitem etmiyor değilim. Yani tam işte
bu kez oldu ilodim, adamı aldım oyuncu yaptım. Hadi yaptım,
onu anladım, bi de bir süre yarı çıplak kızın olduğu diziyeye
soktum. Sanırsam anca bu kadar olur. Yani bir besim başına
gafir bu.

Stüdyoları karşıda diye bir süre tabii eve çıkma olayımız
da rafa kalktı, Evlilik için gün alma dersin, konusunu açsam,
"Bi dur, şu işi oturtayım rayına" diyecek biliyorum.

Arada bir de şu falancın söyledikleri aklıma gelmiyor değil.
Google'da iletişim fakültesi, lami ve reklam diye arıyorum,
çıkan kişilere bakıyorum. Sonra kendime kızzıyorum, hangi
falci okul adı vermiş keriz diye. Bir taraftan da ya Ceri'yle
de olmayacaksa ya bu o değilse diye düşünüyorum.

Evlili insanların tek söyledikleri bir şey var, anlıyorum o
kişinin özel olduğunu diyorlar. Kendime bakıyorum, hamamı
görsen tasına aşışım. Ama yine de kendimi Ceri ile bir türlü
seneler sonra düşünemiyorum. Hayal kurmaya çalışıyorum,
yok!

Bir taraftan da eee bu ne ya derdin mi yok kızım aşktan
başka diyorum. Sonra bakıyorum saa gerçekten yok, Okul
desen, iki tane fakülte bitirmişim, neyini dütüneyim. Meslek
desen, televizyonculuğa geri dönmeyi şu an düşünmüyorum
ama onda da iyiydim, stajyerken ödül aldım yahu. Kimsenin
iplomedığı blog'um, "Maayım internet mi ödeyecek!" diye
bana has bas bağırışları yer sayesinde hayatım değişti. Çok
ama çok kötü günler geçirdim, çok yalız kaldım, çok hu-
palandım. Çocukluğum berbat, okul hayatım belalarla dolu.

Kimsenin beni sevmeyeceğini düşünürdüm. Halâ bodeminde-
ki yara izlerine bakıp ağlıyorum.

Geçmişini unutmak için uğraşıyorum, kökleri gibi davran-
mamak için çırpınıyorum. Ve şu an ne düşünüyem başka yani,
Sanki herkes yıllarca gecelerce Afrika'daki açları düşünüyor
sevdiğisi yerine. Bir ailem olsun istiyorum, güven istiyorum,
artık savrulmak istemiyorum.

Ne biçim kompleksdi pın bi toplama, aial istediğin şeyi
anlatırken bile kendini savunmak zorunda kalıyorsun. Habi-
re etiketi yapıştırmaya bayılıyorlar çünkü. Akışına bırakmak
belki en güzel, ne zaman akışına herakam daha hiç başına
güzel bir şey gelmedi ama... En azından birimiz hayalini ger-
çekleştirdi. Onun adına mutlu olmak bile bi erdem sanırım.
Umarım başarılı olurum bu konuda...

Döndü Dolandı Yine Sana Bulandı

Şarj aletlerine verdiğim parayı biriktirseydim, 3 tane daha
telefon alardım yani. Yine kendime şarj aleti almak için elektri-
konik şeyler satan mağazalardan birine girdim. Aldım, tam
çıkmaq üzereydim ki çalışanlardan biri görüne taktıldı. Aca-
ba o mu, inkânsiz olamaz, bunun burada ne işi var derken
yanına doğru gittim. Gerçekten o!

Esnede uğruna intihar edeceğim çocuk, sistemin kölesi ol-
mayalım diye dershane paralarını onunda evden kaçmak için
biriktirdiğim çocuk. Bakireyim diye en yakın arkadaşımınla
yutup, üstüne, "İhtiyaçların var, karışılması lazım" diyen
çocuk. İki lahından biri emperyalist köpekler, koyunumuz siz,
bu dünyanın çirkana okuyacağız diyen çocuk.

Tabii ki artık çocuk değil, o zamanlarda benden 3-5 yaş büyükü zaten. Saçları dökülmüş, o sarı ışörtün içinde ufak kalmış. Değıştiğini biliyordum da bu kadarını beklemediydim. Hi daymışım, Kanada'ya gitti kendinden 15 yaş büyük bi kadını evlendi diye. Soora bir daydım, İzmir'de dandik mekânlarda çalışıyor. Daha geçen yaz ya, Kas'ta kendine mekân açacakmış falan demişlerdi. Ama şu an karışında olan kişi dayduklarından da garip.

Yanına gittim, beni tanıdı mı tanımadı mı diye iyice baktım. Tamam diye maalesef dişlerini biraz gösterdim. Evet! İnsanlar beni dişlerinden tanıyor, ne var yani. O da bi şaşırdı, döndü aaaa falan diye, sarılacak oldu çekildim, elini uzattı ne yapacağını bilemedi.

Bu böyle eski sevgilini görürsün, acı çekersin durumu değil. Bu sadece şaşkınlık yani. Bi konuşamadık önce, haklık öyle birbirimizce.

Sonra artık birimiz bir şey söylemeli diye, girdim konuş...
-Çok şaşırđın, en son Kanada falan diye biliyordum. Hatta sonra görüştüğün seni sanırım mahallede ama İstanbul'dasın.

-İzmir'de yönetici oldum işte, yok ille İstanbul'a gel, bu taraf karışık, bi sen toparlarsın dediler, kalktım geldim. Mağaza müdürüyüm şimdi, sadece butanın değil, bütün bölgenin. Denetim geldim.

-Aa hadi ya ne güzelmiş, hayırlı olsun bakalım.
-Sen ne yaptın ya, duydum bi kaç şey ama bu arada amma kilo almışsın.

Ayi, idiot, maymun, göt. Mağaza müdürüyüms, ulan ilzerinde yazıyor ne olduğunu. Hâlâ beni kandırıyor ya hâlâ... Kaç sene geçti üstünden bi insan hiç mi değışmez!

-Satış temsilcisi yazıyor ama neyse ya boşver. Şaşırđın seni görünce.

-Niye şaşırđın, çalışamaz mıyım, ekmeğ parası kazanamaz mıyım? Burada çalışanları her mi görüyorsun sen. Sen kimisin ki beni aşağılıyorsun, şu hayata amaam ne, yorin ne de ekmeğini taştan çıkarmaya çalışan bir adamı ezmeye çalışıyorsun!

-Ay yok, ne alakası var ekmeğ falan. En sen bırakmışında bunlara karşı bi adamdın. Sistemim kölesi olmam diyordun onlar aklında kalmış.

İnsanlar topluyor etrafımıza, öyle bir bağırıyor ki herkes bakıyor bize. Deli mi ne? Adam da ne işke varmış yaptığı işe karşı.

-Senin gibi, insanların paralarını yemiyorum kızım ben
-Kimin parasını yiyormuşum be manyak! Uğraşmamayacağım cidden...

-Ne uğraşamayacağsın lan, şu haline bak. Ben senle uğraşmam asıl!

Birleri geldi başımızca, şikâyet edecem bu kez işinden olacak, al başına belayı. Sen sözü benim söylemem lazım diye de gidemiyordum. Lanlı lunlu konuşmaya da başlad. Kafasına laptopu fırlatmak istiyordum ya. Ağlıcam sinirinden resmen. Hiçbir şey söylemeden kalktım gittim oradan. Deli mi ne ya, hem buna işko de, hem yalan at, sonra da bir şey yapmama rağmen şey sayıyor.

Ne Var Daha Çok Sevsen!

Eve gittim, onu da söyleseydim, bunu da söyleseydim, diye içimden bir sürü şey geçti. Bütün gece uyku tutmadı, sağa dönüyordum, ben nasıl kalkar giderim ağzının payını vermeden, sola dönüyordum, keşke vursaydım iki tane. Yastığı kafama yerleştiriyordum yok, yok, yok! Delircem, altına kalmamam lazım.

Ertesi gün bizim kızları da aldım yanıma ki sinirinden ağlırsam falan destek olsunlar, cümlelerimi bitirsinler diye. Gittim, çalıştığı mağazaya. Söyleyeceklerimin de bir güzel provazını yaptım. Onu aramaya başladım. Bulamayınca, çalışanlardan birine sordum. Gece elektrik çarpmış çocuğu, bugün izinliymiş. Baya şoka girmiş, iki üç gün gelmez dedi.

Önce Aaa, AAAAA, aaa hadi ya diye böyle abartı tepkiler versem de içim bir rahatladı, bir rahatladı. Kötülükse kötülük n'apım yani, keske dilini prize falan soksaydı da kökten kurtalsaydım diye de düşünmedim değil. Aferin, evren bu aralar Karma olayında güzel çalışıyosun. Emeklerini ayakta alkışlıyorum.

Şu günlük güneşlik güzelim pazar gününde, Ceri yine mağ izliyor, bense yatak odamda dizi. Hadi bi şeyler yapalım diyorum, "Şu bitsin, şu bi arası, juna bilersen ne olsun"... İlk günler ne güzelidi, ben onun için mağ izledim, o da benim dizilerini anlıyor gibi yapırdı. Şimdi ise, "Veter ya erkek buldun göbemeğin midem bulandı, mağ mağ mağ baktım!" diye bağırta çağırta buraya geldim. Kapıyı da sert kapadım ki trip atışımı anlatsın.

Diriye de adapte olamadım, çünkü peşimden yatak odasına gelip kavga etmemiz gerekirken "Lütfen, bu mağ çok önemli." dedi. Bu lafı diyince dokunulmaz hakkı var sanıyor çünkü. "Aa tamam önemliymiş, o zaman ayrı" falan yapıp selayışla susmam gerekli zannedersen.

Homurdana homurdana yanına gidip, rahatsız edecek şekilde sesler çıkararak dergileri topladım, yatak odasına geri döndüm. Biri kaç gereksiz fotoğrafı bakayım diye sayfaları hızlı hızlı çevirirken bir yazıya denk geldim. "Belki de suç sizdedir?" diye... En sevdiğim şey, sonu bir yere varmayan kadın dergisi testleri.

İhten eve geldiğiniz zaman çişiniz için özel giyiniyor musunuz?

Eve girer girmez syakkahılarımı fırlatıp, doğrucu pijamalarımı giyiniyorum. Taytla bile rahat edemem evde, en pamiklusundan en bol, en rahatından pijamalar olmalı. Ceri de nefret ediyor pijamalarından ama n'apırım. Hatta çok uzun zamandır beni sadece pijamalarımı bile görmüş olabilir.

Sadece ona özel en son ne zaman yemek yaptınız?

İlişkimin başında gözümü boyayım diye bir iki şey yaptım, sonra ver elini yemek sepeti. Hazır yapılmış, üstelik lezzetlisi varken neden ona yaptığım çirkin şeyleri yedireyim ki?

Onu en son ne hediye aldınız?

Aaa ben Ceri'ye hiç hediye almadım. Aldım mı acaba ya, valla hiç hatırlamıyorum. Amaan zaten ne alsam beğenmeyecek, giymeyecek, kullanmayacak sonra ben sinir krizi geçirecem. Kesin ondan almamıştım.

Yatağa seksi geceliklerle giriyor musunuz?

Ottımın, şitdi o saten çamaşırlar beni biraz rahatsız ediyor ve sağlıklı bulmuyorum açılışını. Haa ama kilotolu yatıyorum bence bu da iyi sayılır, di mi?

Televizyon izlerken sürülerek mi yoksa birbirinizden uşırı mı oturuyorsunuz?

Bi kere oturmuşuz, biz pasu yatıyoruz. Hatta bazen eve misafir geliyor L koltuğun bir tarafına o, bir tarafına ben yatıp, milleti sandalyelerde oturuyoruz. Sahi biz neden yaylıyoruz. Sanki kemiklerimiz alınmış, et yığılmışımız gibi bazen üst üste yığılıyoruz.

Yemeğe çıktığınız zaman her an her şey olabilir diye içimze seksi çamaşırlar giyiyor musunuz?

Tayınırken seks çamaşırlarını nereye koydum Allah bili. Yaa bişi dicesem de o jartiyerler bende varis çorabı gibi duruyor. Baldırım pırlak pırlak, Adams böyle şeylerden soğutmamak için giymiyorum, ne var???

Sorularınızı tartışmadan konuşarak çözmeysi demediniz mi?

Tam Ceri ve ben. Tartışmadan konuşmak mı? Bir çatal hakkında bile saatlerce tartışabiliriz, kavga edebiliriz, küslüp hatta ayrılabiliriz. Belki de bizim gücümüz bundan geliyor, belki de biz bayızdır, bundan besleniyoruzdur. Hen ben sussam o susturaz zaten.

En son ne zaman diyet sevdiniz?

Canım, benim banyoda bırak sevmeyi, oşbir bile çekilmez. Küçükük kare bi kıyvet var, benim kıçım zor giriyor.

Cevaplardan anladığım üzere, suçlu benmişim. Allah benim belamı versin! Bazı şeyler için de büyük ihtimalle geç

kaldım. Yani şimdiki akşam yemeğe gitsen, ben de "Altımda kilot yok" desem, Ceri'nin ilk aldına gelecek şey; "Döbreklerini üstüteceksin, niye donuz çıkıyorsun, hasta olacaksın!" diye bana tas tas bağırarak olur.

Yazın ortasında bile, "Üşüdün mü, üstüyo musun, onu üstünden çıkarın, senin burnun mu akıyor, niye öyle bakıyorsunuz..." diye beyrimi yiyor.

Belki de bizim ilişkimiz kabak değişirise dönmektedir. Belki de Ceri'nin bir çocuğa ihtiyacı vardır, belki bir çocuk bizim ilişkimizi düzeltebilir? Yani düşünene, şu an bir çocuğumuz olsaydı, onu parka falan götürürdük. Ahşverişe çıkarırdık, altını kim temizleyecek yarışması yapardık. Büyüyünce ne olacak diye kavga ederdik. Hurika bir fikir, elbette ya bir çocuğumuz olma zamanımız gelmiş bizim! Seks odaklı ilişki testini çözüp, çocuk yapmaya karar vermek bi buna yakıştır zaten. Hemen iç çamaşır çekmecemini açtım, en dipleri iteklediğimi bi kaç tane ipien bozma tangaı kapışım gibi giydim. Koşarak Ceri'nin oraya doğru fırladım.

-Soyun, soyun, hemen soyun!!!

Adam bi korku tabi, ayağa kalktı ne olduğunu anlayamadı. Önce eli üstüne gitti, sonra etrafına baktı. Üstüne hep diye atladım, koltuğa gömdüm onu. Evet, diyet yapmam lazım ben de biliyorum, kes!

-İyi misin ya n'oluyo?

-Hadi, hadi, hadi! Çoşuk yapcaz, çokar şunu...

Tutti kollarından, biraz itti beni, şaşkınlıkla suratına baktı, hatta korkuyla.

-Ne diyosun be, ne çocuğu

-Bu ilişkiye sorun sennmişin Ceri, bu ilişkiyi anca bi çocuk kırtarır valla.

-Yine ben ne yaptımın ya!

-Jartiyer falan giymiyormuşsun, amaan boşver. Öp sen öp beni, hadii!!!

-Ya saçmalama daha evlenmedik bile, daha sen çocuksun, dur Allah aşkına in şu üstünden.

-9 ayda çıkıyor zaten, gelecek ay evleniriz biş olamaz.

-Bi dur, ne olur bi dur.

Beni karşısına oturttu, tek kelimesini bile dinlemediğim, çocuk olursa hayatımın nasıl kötüye gideceğini anlatı da anlattı, için şişti, huygınlıklar geçirdim en sonunda o konuşurken uyuyakaldım. Uyandığında ise Ceri ayakucundaydı, masada da bi kâğıt:

-Sen çok güzel bir anne olacaksın ama şu an seni yaşamak, senle yaşamak, sana doymak istiyorum. Benden bıkımsam için elimden geleni yapacağım.

Ya böylesine öktür, böylesine sinirli bi adamdan benden böyle şeyler çıkınca çok garip oluyorum. Utanıyorum, karpık veremediğim için hep bir sife gersilemişim gibi hissediyorum... Ben çok seviyorum bu adamı ya...

Bugün çocuk istememin 8. günü. Aynı evin içinde Ceri ile resmen köşe kapmaca oynuyoruz. Yemek yerken, ağzımı açmayayım diye televizyonu son ses izliyorum. Tam yanına oturup konuşacağım paldır küldür dışarı çıkıyor. Sonra pencereden bakıyorum, merdivenlerin orda oturup öylece salak gibi bekliyor. O böyle yaptıkça ben de inadına daha çok üstüne gidiyorum. Yapacağımdan değil ama gerek oldum. Bi sorun varsa kalkar konuşursun, bu kaçmaya çalışmalar, göz göre gelmeler filan nedir böyle?

O gelir gelmez, Baby TV açıyorum. Koluğun arkasındaki tabloyu çıkarttım, kocaman bi topalak sıratlı bebek tablosu koydum. İğrenç durdu ama olsun. Orta sehpanın üzeri, bebeğim ve ben, bebeğimin popusunu yerim gibi abuk subuk dergilerle doldurdum. Sürekli internetten bebek fotoğraflarını ona

gösteriyorum. "Oyy Ceri bak bak şuna bak, şunun bi tipine bak" diye ağzım öne doğru kaymış bi şekilde konuşuyorum. O öyle yaptıkça ben daha da üstüne gidiyorum.

Büyük ihtimalle beenden şu sıralar nefret ediyor ama madem hayat müşerrek, böyle durumlarda kaçmaması gerektiğini o da öğrenecekt!

Tam sekiz gündür, konuştuğumuz ortalama bir şey bile yokken bu akşam bir anda kafasını telefondan kaldırdı, "Haydi kalk, gidiyoruz" dedi. Kendi kendine düşünmüş taştım. Bi arkadaşının çocukları varmış, bu akşam ona bakacakmışız. Hem bu sayede kendimizi de bilecekmisiz. Gerçekten çocuğa hazır mıyız değil miyiz diye. Adam her şeyini ile garantiye alacak. İyi o zaman evlenmeye de karar verdik, bi gidelim evli adamlarla sevişeyim, aynı evde yaşayayım bakalım başarabilecek miyim? Elalemiz çocuğuna niye bakayım yani? Böyle mantık mı olur, bana bakın, al sana bi bebek ilk testi geçtin gibi bi ne be öyle!

Bu kadar bittirliyorum ama arkasından tips tips gittim. Yine bunun üzerinden nasıl arkadaş olduğunu kavrayamadığım bi çiftin evine gittik. Ceri'nin en nefret ettiği huylarının başında bu geliyor işte. Onun arkadaşları, arkadaş gibi arkadaş, adam gibi adam; mükemmel; harika; hep hayatımızda olmalı. Benimkiler ise, dandik; yapıcı; gereksiz; anlamsız...

Hadî Niyam'ı ara gidelim desem mesela, atacak kendini yenden yere, kafasını duvardan duvara vuracak gitmemek için. Bin tane, elli bin tane bahane sıralayacak. Gamzış geliyor, hadî sinemaya gidelim desem. Kendini öldürecek! Ama kendi arkadaşları oldu mu akan tular danıyor. Çünkü onun

arkadaşları çok olgunmuş, efendiymiş. Biz birlikte olanca sürekli dedikodu yapıp korkunç şeylerden bahsediyormuşuz.

Kalktık gittik, hiç tanımadığım bi bebeği bakmaya. Zaten o da ayrı bi sorun, ben sevgilimi emanet etmem, hiç bilmediğimi bi kızı; kadın bana çocuğumu emanet ediyor. Ne geri zakkalı insanlar var şu hayatta aslında. Neyse, çocuk yatırmış, bunlar da işte bize yapacaklarımızı anlatılar tek tek, sonunda konsere çektiler gittiler.

Ardan bi yarım saat geçti, çocuk hâlâ uyuyor. Dünyanın en basit şeyiymiş meğer çocuk sahibi olmak. Ses yok, soluk yok daha ne olsun. Pooca! Ceri! Ben kazandım, en kısa sürede bebek geliyor yani.

Biraz daha zaman geçti, yok hâlâ bebekten bi ses. Artık en son Ceri bi kullandı, odasına gittik. Beşimin içinde beziye parmakları, iyice açmış parantez gibi bacaklarını iki lop et. Kollar pamuk gibi, dudaklar böyle öne doğru. Allahın o çirkin çiftten bu güzelim şey nasıl çıkar. Hayranlıkla izliyorum ama her ayrıntısını özenle böyle, kaçmadan. Şöyle bi usulca yanığına dokundum, biraz güldükler, ağzım burnumun ekşi limon yemiş gibi yaptı, uyumaya devam etti.

Ardından ne olduysa hiçbir fikrim yok, Ceri'nin iddiasına göre sınıtını bebeğe doğru dayadığım için çok korkmuş. Bu bir ağlamaya başlandı. Ne ağlamı ama, yok böyle bir ses. Daha yeni rüya görüyordun ya bi dur, bi sakinleş diyorum ama yok, çatlarcasına ağlıyor. Bebeğin kafasındaki damarlar belli oldu. 2 yaşında ne bu sinit, Allahın yarabbbim. Kısığına alıyorum, daha çok bağırıyor. İndiriyorum yurttan. Sonra Ceri aldı eline bebeği, geri zakkalı bebek sustu!

Sustu yani, onun kolları elleri arasına gelince sustu! Biraz yaklaştım, seveyim diye yine bağırıma başlad. Ceri de aldı kucama evde gezinmeye başladı. Beni gördüğü her yerde çıldım gibi ağlıyor tabii hâlâ. Beni başka odaya koydu, o da uyusun diye bahçede orda burda yürümek için çıktı, temiz hava alınması iyi olurmuş.

İşte ne olduysa bundan sonra oldu, o çıkınca ben de ellerimin evinde sıklıdım doğal olarak. Bunun arkasından dışarıya çıktım. Meğer bu da anahtar almamış, ben de! İkimizde de telefon yok, elimizde bi bebek. Hiç tanımadığım bi bahçede öylece duruyorum. Üstelik çocuk beni her gördüğünde çığlık atıyor. Biz tabii girdik Ceri ile birbirimize. Balkondan çıkmanın en mantıklı fikir olduğunu söyledim, o balkona tırmanmaya çalışırken, bebeği hana verdi. Allahım yok böyle bir ölke! Bebek benden tiksiniyor, midesi bulantıyor, sinirlerini zıplattıyor...

Ceri' de miymi bi balkondan çıkamadı, kulağım delinecek resmen. Ardından bir alarm sesi, sonra dışarı çıkan komşular, sitemin güvenlik görevlileri herkes geldi. Ceri balkonda, ben elimde bi bebek aşığında. Tabii bizi bebek hırız zannettiler.

Adam, yukarıdaki balkondan insanlara laf anlatmaya çalışıyor, bense bebeği birine kakalamaya: "Şunu bi tutsanız, bi parayı bakayım" diye. Kimse de çocuğu eline almak istemiyor, yarımcasına ağlıyor çünkü. Resmen, "Bu kadın beni kaçırıyor!" diyor insanlara. Ardından polisler geldi, sonra Ceri'nin arkadaşları. Alarmlardan sonra ikimiz de aramızlar, telefonumuz kapalıymış. Gerçekten eve hırız girdi zannedip komiseri yarıda bırakıp gelmişler.

Hayat Dedigin Şey, Sadece Aklında Kalan Anılardan İbaret

Bir marka işte, reklam yüzleri olmamı istiyor. Televizyon olayına sıcak bakmadığım için böyle teklifleri genelde hep başımdan saviyorum. Blogu yazmamın bi amacı vardı çünkü. Ben normalde de hayatında olan her şeyi insanlara anlatmaya bayılan biriyim. Neden bilmiyorum, zaten akıl olarak sağlıklı olduğum söylenemez. Sürekli başıma gelen her ayrıntıyı insanlara anlatırdım. Gördüğüm her şeyi başkalarına anlatmak için yazıyordum sanki. Kendimi bildim bileli günlük tutuyordum. Ve bu hep böyle devam edecek. İkim değışice, evlenmem, kedi gibi doğum yapmam bile sürekli yazacağım.

İsterse 50 kitap olsun, yine de yazarım. Bir insanın hayatı boyunca geçirdiği evreleri yazmak kadar güzel bir şey yok. 50 yaşında menopoz sıkıntılarını anlatırken, büyük ihtimal-

le kimse okumayacak ama "Yay be, bu kızın 20'lik hallerini bilirdik" demeleri bile güzel. Kendi belgeselimi kendim yapıyorum, daha ne olsun. O yüzden televizyona hiç sraak bakmadım. Zaten kamera karşısında tirir titredimi görünce, ben sadece başına gelenleri yazmalıyım dedim.

Bir de ortaokula gidiyorum, o zamanlar saçma sapan künse çalışması diye bir olay var. Soruları künse haline getiriyorlar, 6-7 kişi ediyor bu sradakiler, her hafta birinin evinde toplanıyor. Bir arkadaşımın evine gittik. Annesi mensesi kekler, pastalar bükler yapmaz, biz de içerde şu an hatırlamadığım bir dersi çalışıyoruz. Sonra benim tuvaletim geldi, tuvaletin yerini sordum, sağımı solumu da sürekli karıştırdığımdan (hâllâ öyle) yanlışlıkla karşı kapıyı açtım.

Bi tane dede tek kişilik yatağın üzerinde oturuyordu. Yere bukmuş öylece duruyordu. Beni görünce, bi isimle seslendi. "Yok dedim, "O değilim". Kafasını geri eğdi, tam kapıyı kapatıyordum ki, bi daha aynı isimle seslendi. Bi daha olmadımı söyledim, gözleri böyle bal rengi bi adamdı, o kadar acılı bakıyordu ki gidemedim de bi türlü. Öyle kalakaldım kapının önünde, bir daha kafasını kaldırmadı baktı baktı, yine aynı adı söyledi. Her kafasını kaldırdığında aynı heyecanlı kalıyordu. Sonra arkadaşımın annesi geldi, beni çekistirdi, çekti kapıyı kapadı. Beni de yolladı içeri.

Aklımda dede var, o isim kimdi diye düşünüyorum. Arkadaşma sordum artık, o da öyle ağzını yaya yaya hiç ummamam, o kadar sınırlanmışım ki, "Bunak yae o, bizi bile unutuyor. Hiç aallama, orada neden olduğum bile bilmez, beyni gidik onun" dedi. Sonra bu beni baya etkiledi, belli ki bir sürü şey yaşamış, neler neler görmüş kimbilir! Ve şu an küçükük bir

odanın içinde kapıyı her açını o söylediği isim zannediyor. Yaşadığı hiçbir şeyi hatırlamıyor, her şeyi boşuna olmuş san-ki, Bütün yaşamını boşa geçirmiş şüta.

Ne kadar acı, geçmişini unutmak. O günden beri, neler yaşadığını unutmamak için hep günlük tuttum. Hep ama... Bir gün olur da unutsam beni bir odaya tıkarlara, geri hatırlarım aradıyla. Unutmaktan çok korktum, o kadar korktum ki hayatımda bir parça iyi ne varsa sıkı sıkı sarardım.

Kendi küçük özel güzel dünyam var, ne güzel diyordum ki, reklam için verecekleri parayı duydum. Canım ya, hayatımda o kadar parayı bir arada görmemişim. Gözlerim döndü bir anda, aylarca, "Yok istemiyorum, ayy ben yapamam, n ih başkası olsun yürünür" diye geri çevirdim duydum. Sonra para için içine girince. Hah, hangi kamera falan moduna gir-dim.

Ceri ile beraber toplantıya gidiyorduk, son dakika çekimi çıktı, beni bıraktı oraya, gitti. İşte bana projeyi anlattılar, neler yapmam gerektiğini söylediler. Hangi mecralarda çıkacak fa-lan filan işte bilgilendiriyorlar. Masada bi tane adam var, yö-netmeni o olacaktı. Onunda hiç konuşmuyoruz ama sürekli gözüm ona çarpıyor, bir rahatsız oluyorum adamın elektriğün-den. Toplantı bitti, eve gidiyorum. Derken telefon çaldı, bil-medığım bi numara. Normalde de asla açmam telefonlarımı, hele bilmiyorsam çalın dursun. Çok önemliyse zaten mesaj atar, derim. Ceri haricinde telefonla konuşmaktan nefret ediy-orum çünkü.

İşte bu masadaki adam telefondaki. Orada tek kelime ağ-ırdan çıkmadı, yinedi lan istemiyorlar mı parada mı anlaş-

madılar diye aldı beni bi korku. Ne diyecek diye bekliyorum öyle:

-Metni sakın kabul etme, kendi dilinde değiştir. O yazılan metin senin gibi birinin dudaklarından çıkamaz.

Bir kaldım, ne demek çıkamaz. Beyinsiz miyim, 5 kelime-lik bir şeyi söyleyemeyecek miyim?

-Değilsin, sen o konuşmaları yapacak bi kız değilsin. Bi kere sen doğalsın. Bunu dış güzellik olarak söylemiyorum, sana ne yapırlarsa yapırlar sen o üzerindeki korkaklığı ata-mayacaksın. Bu çok güzel, o kaçımaya çalışman, o konuşur-ken sürekli heyecanlanmaların bu reklamda olmayacak. Ve bu sen olmayacaksın, metni kendin yaz. Senin cümlelerini duy-mak istiyorum.

Ne diyo bu be! İyi bir şey mi söylüyor kötü mü anlamadım. Para fazla geldi de indirmeye mi çalışıyorlar... Beni istemedi de kırmıyayım diye bunu mu söylüyor... Ne diyoysun dayı diye bi daha sordum. Yine böyle garip garip cümlelerle anlat-maya başladı. Sonra bi bakıtım, tam bir saattir telefonda-yız. Ardından nerdesin, şuradayım aa geleyim hadi telefonda ol-mayacak bi konuşalım.

Kendimi bir anda bizim evin oradaki cafede buldum bu-mula konuşurken. Her şeyden konuşmak, var olabilen her şey-Başına gelen komik şeyleri, okuduğu kitapları, dinlediği şar-kaları. O kadar uzun zaman olmuş ki birisiyle konuşmayı, zaman nasıl geçti anlamadım. Ceri ile 6'da yemeğe çıkacak-tık, saat 8 benim şarım bitmişti, masadan kalktım ve işte o

anda ayın 24'ü olduğunu fark ettim, tam gidecektim ki arkam döndüm:-

-Yanlış anlama ann evin demiz getiriyor mu? Niye soruyo-sun diye de sorma lütfen.

-Evet, ne oldu?

Gölümsedim, eve gittim. Telefonumu açtım, bi kabul et-medigimi yazdım. Adamın telefonunu rehberimden aldım. Ceri'ye sarıllaruk uyudum.

İyi ki Doğmuşsun, Ne Süper Bir İnsan Olmuşsun

Çocukluğumdan beri hayran olduğum yakışıklı bir popçunun, evinde yapacağı küçük bir doğum gününe davetiyim. Off hep böyle şeyler sevgilim varken hayama geliyor. Hoş, sevgilim yokken de çemen yiyip kokularak adamı benden uzaklaştırıyorum ya neyse o ayrı mevzu. Hayır, bu arada sevgilim olmasa ne olacak bilmiyorum, adam doğum gününe çağlırdı, halvete değil ama umut lakirim ekmeği işte.

Önce Ceri'ye söyledim, böyle yarım ağız ama hemen geçiştire geçiştire, "Sen zaten gelmek istemezsin" diyerek. Yani, Ceri ile eğlenmek falan çok güzel ama böyle yerlere gitmek biraz işkence. Çünkü Ceri insanların içinde onun sevgisini değil de 6 yaşında çocuğu olduğunu sanıyor.

"Pucca, lütfen daha fazla içme. Pucca, selam verdin mi insanlara? Pucca, çişin geldi mi? O elindeki bardak ne öyle! Sen yine mi içiyosun! Yeme o fustıkları, gece kaşınıyorsun, kime diyorum, at elinden onları!"

Maalesef böyle bi adam. Öncesinde uyarıyorum, yapma etme diye. Bu kez, "O zaman sende çocuk gibi davranmaya-caksın!" diyor.

Bizim kızlarla beraber gitmeye karar verdik. Giyindik süslendik, ayakkabılığın oraya geldik, herkes birbirine baktı, sonra odalara gittik bir daha giyindik. Hepimiz biraz fazla, doğum günü değil de kına gecesine gidiyormuş gibi olmuştuk çünkü. Sonra oturduk, tam söylenen saatte gitmek kekomançilik olur diye, yarım saat bekledik. Ardından da apartmanın önüne bıraktıkları, "Süper lüks jeplerimizle hizmetinize hazırız." yazan korsan taksiciyi aradık.

Taksiyle gidecek değiliz heralde oraya, gecenin sonunda herkes kafayı bulunca, ezik ezik bize taksi çevirin diye insanlara soramayız. O yüzden sanki kendi arabamızmış gibisinden şoförü olan bi jeep en güzeli. İnşallah en büyüğünden yollarlar da şöyle bir havam olur. Korsan taksisi de bi saat kadar bekledik sağ olsun, ne zaman arasak, "10 dakika sonra ordayım ablas" diyordu adam.

Geldi, tık tık tık indik aşağıya jeepimize binmeye. Şok! Üstünde Xxx unlu mamulleri yazan bir doblo geldi. Kocaman bir ekmecek var kapısının önünde!

Bi birbirimize baktık, binelim binmeyelim geç kaldık n'apalım derken arabanın içinde bulduk kendimizi. Bi sokak

öncesinde ineriz, kimse görmez bizi diye planımızı da yapık. Oradan yirtacak işte durumu. Ne zaman böyle daha havalı görünmeye çalışsam, hep butarım. Bi ton para veririm bi kıyafet alırım, daha dışarı çıkmadan üstüne bir şey dökerim. Bi muk-yaj malzemesi alırım, klozete dışürürüm. Ama unlu mamulleri arabasını da gerçekten hiç beklemiyordum.

Girdik o devasa, içi finlüler ve kara para aklayıcıların dolu olduğu siterye. Hah, şu köyeden gir abi, yok burası değil, şuradan gir gir derken doğum günü yapılacak evi gördük. Lan hani küçük bi partiydi, her tarafından şık çıkıyor evin, lazerler mazerler. Önü mağazin kayıyor, Kanal D yd başı programı gibi, girenler çıkarlar. Ve bizim unlu mamulleri arabamız önünde lak diye durdu. Adama para vermemiz lazım, güvenlik açtı kapımızı. Bi yandan güzel güzel para veriyoruz, bi taraftan kafamız öne eğik, arabadan çıkmaya çalışıyoruz. Fuhuş yaparken yakalanmışız gibi üdeta...

Kapıdan girdik içeri, kocaman ev dememe gerek yok sanırım. Koca popçu bi arı bir de yaşayacak değil. Ama yani partinin evin neresinde olduğunu anlayamadık önce. Bütün evi kendi evimiz gibi doluyoruz. Evin içinde birileri dolaş-ıyor ama yani parti gibi durmuyor, bir taraftan da bir süti ses geliyor. Bitişine geldik diye düşünürken, sanırım adamın ya-tak odasından balkona çıkan aul partinin bahçede olduğunu ancak o zaman kavradık.

Başımız belaya girmeden, evden alınmadan önce indik aşağıya. Kimseyi tanımıyoruz doğal olarak. Bahçem köşe-sinde topuklarımız çimlerin içine batmış bir şekilde bekliyo-ruz öyle. Doğum günü sahibi de ortala yok. İçkileri almış-ığı yere gittik, önce bi aramızda acaba bedava mı değil mi

tartışmasından sonra dikilip insanları izlemeye başladık. Şu sahatları televizyonda bir sürü kişinin toplandı, çok önemli bir mevzu tartışır edasıyla magazin haberlerini tartıştı programlar var ya, hah aynen öyleydi. Tabii daha doğrusu düşün. Yani onların iki lafından biri, "Ayy bu arada onu da pek severim, buradan öpücüklerimi yolluyorum, şimdiki onun haberine geçiyorum" gibidir, bizimki ise:

-Bunun da boyu ne kısaymış be, götten hacak işte bak nasıl takmış koluna kocayı, aferitü göz.

-Ayy şunla şey birlikte değil miydi. Adam başkısıyla gelmiş, ne üzümüştür şimdiki, ağıyo mudur tuvalette sence?

-Baksana saat 4 yönünde, öle öküç gibi bakmaaa!!! Bak bak şu, hemen bakına!

-Televizyonda sadece belden üstünü görüyoduk, götünün de maşallahı varmı... modundaydı daha çok.

Derken derken böyle, malum bir tessilli Türkiye miydi, dünya mıydı net bilmiyorum ama bi güzeli gördük. Hepimizin kafası o tarafı döndük bi şekilde tabii, gözler yılan yılan olmuş, elde bardaklar:

-Yazamı, güzel de çah dilere destan değil...

-Bir Delir Samyeli değil tabii, onun üzerine tanmadım daha.

-Fizik iyi ama böyle bi aura mı yok derler ne derler...

O anda kız bize doğru bi döndü, yanındaki çekti, suratımıza baka baka:

"Burada bana nazar değecek, kalk başka yere gidelim" dedi ve gitti. Biz kalakaldık öyle. Nazar mı? Seni beğenmedik bile tan, ne nazarı diye bi de üstüne kızcağızı daha da biirdik.

Bu arada evde anlağa yaptık, asla kimseye fotoğraf çekilmek yok. Sanki yıllardır bu camianın içinde olan özgün kadınlarımız gibi davrancaz. Bir tarafın da için gidiyor, hepıyla kafa kafaya poz verip, Instagram'a atmak istiyorum. Böyle şeyler niye ayıp ya, ne saçma aklımda.

Derken, doğum günü adamımı gördük, en uç tarafı birileriyle konuşuyor. Bu arada hediye de almadık, yani evde bi onun tartışmasını yaptık. Kuşa burdağı falan mı alınır, ne alınır yahu. Bişi alınır mı alınmaz mı bilemedik. O yüzden varlığım hediye gibisinden geldik sap gibi. İyi ki de öyle yapmışız.

Kızlar beni neklüyor, ben gidemiyorum. Utanıyorum, t-kandım kaldım. Geceğin sonuna kadar burada kalatım, eve sonra gidelim nolur diyorum. Kızlar mikçe öyor, hile hile adamın oraya kadar geldim. Bu arada topukların çimlerin içine batmış şekilde duruyorum. Zaten odan bi rahatsızım. Tam böyle bir hamle yapcam kenanmak için, adamın etrafı doldu. Haydii tamam kendi kaybetti diye geri dönüyorum, kızlar bi daha itiyor. Bu kez tam boşalıyor, bir grup daha insan mück öpmeler falan adamın etrafı insan kayıyor. Bi yarım saat dikilim sanırım etrafı, sonunda öp-beş shot ha bi gayret derken insanları yara yara gittim yanına.

Öyle bir yarımşım ki tabii herken adama ne diyeceğim diye bakıyor. Şöyle bi suratın, "Selam" dedim, sanmadı, gücümün kısa kısa kim olduğumu anlatmaya çalıştı, içkinin etkisinden

sanırım, bi espri yapayım dedim. Ve Allahım sana şükürler olsun, seni o kadar çok seviyorum ki o espriyi yaparken iyi ki yanındaki adımı döşürdün de anlamadılar ne dediyimi. Daha doğrusu topukların çimlerin içine geçtiği için dengemi kaybettim, yanındakienden bi cesaret güç aldım, omuzuna elimi attım adam dengesini kaybetti bi sarıkladı yere oturdu. Bu arada kimsenin duymadığı esprisime, popçu beni tanımayınca:

-Çocuğunun annesini nasıl tanıyarsın? cümlesiydi.

Geri zekalı mısın sen Pucca, beyinsiz misin? Ulan salak, sana mı düşünüş espri yapmak. Adam güvenlikleri çağırma seni dövdüre dövdüre yollusa n'apacakırn? Hiç tanımadığın insanlara espri mi yapalım. Neyse ki bütün ilgiyi yere kapaklanan kişi çekti de arada kaynadı lafım. Adam hâlâ bakıyor suratına kimim diye, etrafındakiler de.

Şimdiki işte böyle zamanlarda ne söylemem lazım bilmiyorum. Yani adımı söylesem, ne bilsin adımı. Pucca desem, her seferinde, "Hah, nece, kimn?" diye bi kalıyorlar. Önce sessizce, "Pucca ben" dedim, tabii anlamadı, yaklaştı iyice, kafamı iyice eğdim, etraftaki kimsenin duymasın diye. Çimlil neredeyse çoğu beni tanıyıyor, yazık ne biçim ana babalar var, kızın köpek adı koymuşlar demesinler. Bir daha tekrarlardım, bu kez anladı, bir çığlık attı, aldı beni sardı sarmaladı. Etrafında ki birkaç kişi, aaa dedi öpümler falan.

Lan! Az önce ezik ezik duruyordum, bi anda garip bir şey oldu. Geçtik bir yere oturduk, kırk yıllık arkadaş gibi muhabbet ettik. Etrafımız doldu, doluştu derken ben baya bi gevşedim. Hatta o kadar gevşedim ki ayacağım üstüne içkiyi!

döklünce dekolte çorabı denen iğrenç şeyi giydiğimi unutup, ayakkabımı çıkardım gerçek bir rezilim!

Derken, fazla alkol o bu şu gideceğimiz saat geldi, tam çıkacak öpüştük koklaştık, dünyanın en kibar adamı, Allahı sahibine bağışlasın.

"Benim şoför sizi götürsün" dedi, arkadaş otardan hemen aladı, "Bizim şoförümüz var teşekkürler" diye, kısa kısa çıktık. Unlu mamulleri arabamıza binip evimize döndük. Kendimiz de "Un fabrikasının kızı falan da olabiliriz yani, neden arabamızdan, babamızın işinden utanalım di mi?" diye öksa ettik.

Ceri ile insanlardan gizlediğimiz bir aktivitemiz var. Böyle güzel saklı denilince de sanki grup seksmiş gibi durdu ama öyle bişi değil. Yaprana mani olmayayım ama bir adamı elimde zor tutuyorum. Üç beş tövbeler olsun. Diğer elemanlara kadın olma gibi bir şansız zaten olamaz, olayın yatısında görünün döner, hepsini döner bıcağıyla doğratın. Arlından manşetlerdeyim.

"Fantezi vahyete döndük. Sevgilisini, diğer kızın memesi- ni çok sıkığı için öldürdüğünü söyleyen güru dönmüş katil. 'Pisman değilim, yine sıkım yine keserim!' dedi."

Her neyse, bi arkadaşımın düğünü için Ceri ile beraber Sapanca'da bir ötele gittik. Gündüz otelde yapacak bir şey bulamayınca, SPA'ya mı gitssek falan dedik ama sonra ikimiz de

"Feh o ne be öyle emekli çiftler gibi" diye vızgeçtik. Sonra odada tavan izlemekten sıkıldık, aşağıda yemek yemekten sıkıldık, düğün sahiplerinden feci derecede sıkıldık, biri gidelim dedik.

O kaplıca havuzunun içinde çocuklar gibi bi güzel oyun oynadık önce. Sonra şu buhar odası, yok dinlenme yeri falan derken bi baktık biz haya eğleniyoruz. Hatta o kadar eğleniyoruz ki sürekli görevlilerden uyarı geliyor:

"Lütfen sessiz olun!". "Lütfen o kovann altında bu kadar çığlık atmayın!". "Burada saklambaç oynayamazsınız!". "Hakkın yere düşseceksi...". "Allaahhhh, düştü adam, yardım edin"...

O kadar güllüyoruz ki, bizi atacaklar yani, herkes bızden şikâyetçi, o derer. Arlından bi de masaja girdik, Allah dedim ya! Varlığını farkına vardın, kulançların, bacaklarını, omuzlarını oyy oyyy. Ruhum bedenimden çıktı da gitti o derece.

Akşam düğün vardı, düğüne giderken sarattım makyajı kustu, o derece açılmış gözeneklerim düştün. Sonra biz bunu her hafta yapmaya başladık. Kimseye de söyleyemiyoruz, kime söylesek dalga geçiyor çünkü. Ya da böyle, bize hitik, orta yaşlı, faaliyet bulamayan zengin çift muamelesi yapıyorlar. İkimizin aramızda bi ar bu, en iyi SPA merkezlerini araştırıyoruz, birbirimize maille yolluyoruz, bak burada o mağara gibi şeyden var. Buranın dinlenmesi taşlarını özel yapıyorlar. İş buranın havuzu avuç kadar, diye. Tek tek hepsini deniyoruz böyle. Her masajı, her havuzu, her odası. Hatta böyle Afyon'a falan gidince o derece. Bu arada bir gittiğimiz yerze bir daha

gidemiyoruz, çok gürültü çıkarttığımız için en az 3 uyarı aldığımızdan hani ayıp olur tamamsınlar diye.

Böyle bu bizim en büyük zevkimizken bir gün Ceri yanına buram buram çikolata kokusuyla geldi! Beniz kendine masaj yaptırması, üstelik çikolata şeyli masaj. Önce aldanıyor muyum diye küçük çaplı bir camı pencereyi indirme hadisesi yaşandı evde. Arlından Ceri yalvar yakar, "Ara sor, ne olur ara sor yanımda biri var mıymış?" diye söyleyince bi inandım.

Arlından da dökmönceye başladı, meğersem arada kenel evinin oradaki spor salonunun SPA'sına gidiyormuş. Benimle gitmek çok eğlenceliymiş ama o biraz dinginlik istiyormuş. Her seferinde gürültü potarı, sularla şıp şıp oynamak artık ona biraz yormuş. Aramızda epeyce yaş farkı varmış, buna ayak uydurmak çok güzelmiş, eğleniyormuş ama omu da anlamam lazımmış.

Biraz da o taşlara uzanıp düşünmemek istiyormuş. Benimle beraberken o taşların susunu sonuna kadar açıp, insanların gölünün yandığı izlemekten biraz sıkılmış. Artık konuk gelmiyormuş. Bahar odasında saklanırken ölüp gülmekten korkuyormuş. Ya da kafasından aşağıya buz gibi bir kara sıvı boşaltırken sadece beni eğleniyorum diye güllüyormuş. Bir de koca adammış, sürekli insanlardan uyarı yemek hoşuna da gitmiyormuş. Madem onu yakalamışım, artık biz de normal insanlar gibi SPA merkezini kullanabilir miymişiz...

Yıkıldım, hayal kırıklığına uğradım! Robin, Batman'ı birlik vdi ve Superman'le birlik oldu gibi hissettim. Zeki Alasya ve Metin Akpınar ayrıldı gibi hissettim. En iyi takım arkadaşım

nu kaybetim. Ne güzel anlaşıyoruz, delice eğleniyoruz diye düşündüğüm şey meğersem bir yalandan ibaretmiş. Koca bir yalandan!

Gecelerce uyuyamadım, başka nelerden hoşlanmıyorsun, açık açık konuş madem öyle, ilişkiniz sonsuz güvene dayan- sını istiyorum dedim. Salak, hemen ömü. Hatta sanırım dün- den razıymış, dilinin ucundaymış gibi bızır bızır konuşmaya başladı:

-Sürekli kahvaltıya gitmekten artık gına geldi, aynı du- mates, aynı peynir. Kahvaltı bu, bütün mekânları gezsemize gerek yok ki!

Bir darbo daha! Biz kahvaltılarıyla ünlü bir çiftlik Ceri, sen ne yaptın. Akşam yemeğine gitmek saçma gelirdi hatta, en iyi kahvaltı mekânı için hep not verirdik insanlara. En gü- zel aktivitelerimizden birisiydi bu.

-Yabancı dizileri sezon sezon izlemekten nefret ediyö- rum!

Nece, nece, nece!!!!!! Allahım bunları duyacağıma sağır olsaydın daha iyiydi. Ben de oturup bızır dizi falan arıyorum salak gibi!

-Seninle maç izlemek, yani ne bileyim hiç eğlenceli değil. Sürekli olarak bişi getireyim mi, bira getireyim mi, çerez hü- müş, ay geçen Gamze'yoleyim hayatta tahmin edemezsinlerin- den de bızır gına geldi. Ayrıca kızlarla yapılan şeyler de çok ilgimi çekmiyor.

Keşke ölsedydim, keşke... Ben adam için oturayım bir süre baldırı çıplak herifi izleyeyim, tutsun buna ne desin. Ve sırf nikalmışın diye maçla alakalı tek kelime soru bile sormama rağmen.

Peki neyi seviyorsun be adam benim, seks hakkında da ko- nuş burada, kukumu Japon yapıstırıcısı ile zamıklayayım da bir daha görme.

-Tövbe de, saydıklarım sadece , yani onları da seviyorum da öyle deli divane değil. Olsa da otur olmasa da benim için.

Gerçekten yıkıldım ama yılmadım. Madem o benimle bun- ları yapmayı sevmiyor, kendü kaybeder. Aldım benim kızları, Sapanca'ya gittik. SPA merkezinde hayvanlar gibi eğlendik. Sürekli foto çekip çekip ona yolladım, al hak nasıl eğleniyo- ruz, sana ihtiyacım yok benim, neler kaybettiğini gör diye!

Belki de Benim İhtiyacım Sadece Sadakattir

Hayvanları çok seviyorum, böyle takıntılı derecede değil de "Oyyy ben senin o bacaklarını yerim, oooy kuyruğa bak" çekliyle seviyorum. Biri Niyan'ın Abdu'ü olmak üzere iki kodum oldu şu ana kadar. Köpekleri olan insanlara hayretler içinde bakardım. Her gün sokağa çıkartı, her gün oyna bilsem ne. Kedi öyle mi ama, bırak kendi isterse sevdirir, itemezse köjesinden izler durur. Dıjartı çıkartmazım, çok sevmek zo- runda kalırsınız. Bakımı acayip kolay bi kere.

Ama şu an hayvansızlık çok güzel, evden çıkarken bız temizlememe, eve her gelen alarjili biri olduğunda yuzuk hayvancığız odaya kapamama, tatile giderken bi de hayva- nı düşünmemme gibi. Acayip muthuz Zodyaklı ile, evimiz- de hayvansız olmaktan. Hana bızer aluk mi diyoruz, sonra kubbaha atıyoruz.

Öyle böyle derken, hi gün bi arkadaşım aradı beni. Pethop'ta imiş, internetten bi pekingese almış, fotoğrafları gibi gelmemiş, veterinerine götürmüş, bir gözü kör, epilepsi arı bir sürü hastalığı çıkmış. O da işte pet shop'a geri vermek istemiş, ama sahibi kendi anlaşmalı olduğu veterinerine götürmedi diye, garanti dışına çıkmış bu hayvan diye geri almıyormuş. Bu da beni arayıp, bunu gazeteye yazar mısın diyor.

Pethop rezillliğini ayrı tutuyorum, usul arkadaşımın geri zekâlılığına hayret ettim. Neymi yazacağım pardon da? Bangır bangır orarlardan alayveriş etmeyin diye bağıryorlar, güdüp yine de oradan almamı mı? Hayvan kör diye parayı iade almak istememi mi? Yoksa yüzürece beni arayıp bi de bunu yazmamı istememi mi?

Bir simirlendim, bekle dedim gülüyorum! Hayvanın en azından Twitter'dan hi yerden sahiplendiririm.

Kalktım gittim, adam tam bir esnaf, arkadaşım denilen hayvan ise "Bari yerine başka hayvan ver" diye orada vikvikliyor. Bahsedilen köpek ise orada öylece durmuş bakıyor, bir gözünün kör olduğu kabak gibi belli üstelik. Bembeysaz, nasıl güzel naafl! Ama bir taraftan da çok çirkin. Elime aldığım gibi, kafasını boynuma oraya soktu.

Bir de üstüne adam, "Abi bunu alıp n'apayım şimdi, boynuna burada mama yiyecek, yer ısgal edecek. Harnak değil ki burası?" diyor. Yani dediği şu, böyle köpekleri ya çiftliğe götürüp mınmacık bir kafesin içinde sadece çiftleşirmek için kullanıyorlar. Ya da öldürüyorlar.

Peki de Bunun Dışında Neden Sahiplenir?

lamıyor, köpeğin havlamaya başladı, köpeğin kapıya dogru bakıyor. Sanırım köpeğin uyudu... Bakamazız bi uyumuş mu? Köpeğin neden yerde yatıyor? En son sitesini atılacakım, n derece, hayvan sağa dönse soruyorum.

Ben bunları yaparken kızlar bize geldi, bizimki maokot. Herkesin kucağında, herkesin yüzünü yalıyor, herkesi seviyor. Nasıl ama o sevilirdiğe ben mutluluktan öliyorum. Tabii bunlar olırken ben bir şeyi unuttum. Ceri! Adama artık bir köpeğimize var demeyi unuttum. En son artık kararları beraber alıyoruz diye binlerce kez bana yemin ettirmişti. Şimdi dan diye al huk köpek, demem olmayacak diye, ben de sanki ona hediye almışım gibi davranmamı dedim.

İriksiyim bir erkeğe küçük bembeyaz bir Pekingese hediye etmek elbet biraz garip olacak ama yani n'apalım derken, Ceri sanki hissetmiş gibi bir tweet attı. Bi görsel: "Hayvanlara bu işkenceli yapmayın! Hediye paketi haline getirilmiş bi köpek yavrusu. Evine kamera mı taktırdı ne yaptı bu dangoz! Tam köpek aldığı gün naafl hissedip koyarsın onu. Bu plan çöpe gitti.

Hayt, en son arkadaşımın yavru köpeği bir gece bizde kalmıştı. Bütün her yere açtı diye sabah saçları sinirden tel tel gidip gitmişti. Bir daha köpek lafı duymak istemiyordum diye kesin çizgiyi koymuşt.

Ceri böyle bir adam, bir fikre sabit kaldıysa hayatta değiştirmesin o fikrini. İnkâsız. Şimdi Puki için de aynı olacak. Yani elbet Puki'yi başkasına verecek değilim ama hıfıllarca beynimi yiyecek, aylarca konuşacak, her yerde, her zaman sürekli sürekli, "Ben sana demiştim" diyecek. O yüz-

Boynumun orada nefes alan canlı bana hak etmiyor, kimsa bana hak etmiyor. O yüzden, kızı parasını ben verdim, o da pek bi orospu çıktı alalı parayı, köpeği ben aldım.

Köpek bakımına dair hiçbir şey bilmiyorum, hayatımda sevdiğim köpek sayısı bile çok az. Bi kez Ceri ile denemişik, bir gün sonra başaramayacağımızı anlamışık. Ama bu kez, bu çok farklı. Bu bambaşka, bu Puki. Bundan sonra hayatımın geri kalanı, hayatımı tümüyle değiştirebilecek, beni adam edip büyüdüğümü hissettirecek tek şey...

Eve gelmeden önce her kadın gibi önce pet malmelerini satan bi yere gidip, köpeceğe nefret edeceği bir sürü sils eşyan aldım. Taşlı tasmalar, abuk sabuk tüşörtler, montlar, her yarımdan simler fıskıran minderler, yelekler, şapkalar. Orada ne varsa aldım böyle bir hevesle... Hayvan onları görünce kendini kesecekti büyük ihtimalle.

Sonra veterinerine götürdüm, işte benim aklım ana böyle kit. Önce hayvanı bi doktora götür di mi? Seren Serengil'i ölümüne anlıyorum şu an. Neyse gitтік veterinerine, maalesef bi gözü doğuştan görmüyor, diğer gözü de yüzde 30 civarı. Onu da ileride kaybetme olanağı çok yüksek, ayrıca daha tut olmamakla beraber ileride nöbetleri de başlayabilmiş. Yani bizi çok zor bir süreç bekliyoruz. Eve gelebildik sonunda, kendi yerini kendi seçsin diye rahat bıraktık onu. Bir köşe buldu, orada kaldı.

Bu arada köpek bakımından hiçbir şey anlamıyorum, internetten sürekli forum sitelerine bakıyorum. Üç dakikada bir konu açmaya başladım. Köpeğim halıya soçtu, köpeğimin baka biraz garip mi, köpeğimin pıt yaptı, köpeğimin neden has-

Peki de Bunun Dışında Neden Sahiplenir?

dan bu kez ağırlığını ben koycam. Yani beni seviyorsa, beni hayatı boyunca sevecekse Puki'yi de sevmeli.

Ama önce şu köpeğin üzerine başına giydiğim şeyleri çıkartayım. Hem hayvan rahatsız, kendi parçalayacak hem de biraz yilluğu ağaçına benzedi.

Bu arada kardeşim dizlerini kuruma çekmiş, suratını aynı bir şekilde burnundan soluyarak oturuyor. Bu soluk alışı biliyorum, ne zaman evde bana bir şey alıncı ona alınması aynı öfkeyle köşede dururdu. Onun için kardeşlik eşitlik demek çitökü, bana bir şey alındıysa mutlaka ayrımdan ya da bir iki model listinden ona da alınmalı.

Haa, ama ona alındıysa bana alınması da olur.

Aramızda 2 yaş olmasına rağmen aynı kıyafetleri giyerdik. Ben üzerimdekileri parçalamak isterken o garip bir şekilde bundan mutluluk duyardı. Yatak odalarımız mesela şu an aynı. Aynı dolap, aynı yatak, aynı komodin. Dolaplarımızdaki kıyafetler bile aynı. Sadece omunkiler benden bir beden daha küçük.

Bu arada sadece bana has değil aslında bu ösüflük. Kızlarla yemeğe çıkartız, siparişler verilir, herkesle aynı dengede bir şeyler ister kendine. Tatlı çıkartız, odası küçük diye geceleri uyuyamaz.

Misafirliğe gideriz, onun tabağına daha az meyve konda diye tavır alır, kin tutar, nefret eder. Kendine ne alıyorsam ona da alırım. Hele bir almıyayım, hele bir mutayım, bir bu-

Peki de Bunun Dışında Neden Sahiplenir?

Ar Hakkı İnanlıdır

kızları var ki yılan yılan, bela getiriyor resmen o bakışlarla. Şimdi de aynı bakışları atıyor içte!

-Ben de istiyorum!

-Ne istiyorsun?

-Köpek, hadi gidip alalım. Sen bu evden gidince yalnız kalcam.

-Ee, tamam ben gidince alırım.

Kalktı gitti odasına, kapıyı çat diye kapattı. Kardeşim maalesef gerçek bir psikopat, büyük ihtimalle şu an içeride böyle bile yapıyor olabilir bana. Amaan neyse şu an onu düşünemeyeceğim, daha önemli sorunlarım var: Ceri! İşte iti an gömağı hazırta, geldi bile.

Önce Puki'yi sakladım, açtım kapıyı, girdi içeri bdbıdı bi şeyler anlatıyordu. Sonra Puki'nin kapısını açtım, ben hiç bir şey söylemeden birbirlerine kendileri alışınlar diye. Puki koşarak çıktı, Ceri'nin üzerine atıldı. Ve sanki Ceri, o evde yıllardır köpek varmış gibi hiç yaşamadan, "O sen ne tatlı şeysin" diye sevdi sevdi, bayı bı sevdi. Bı beş on dakika geçti, sonra bir anda kafayı kaldırdı.

-Bu ozerden çıktı lan! Kimin bu!

-Artık bizim!!! Çöşek provaalarım yaparız dedim. Ne iyi etmişim di mi?

Köpeği koydu koltuğun üzerine, yine saçları tel tel oldu. suratı yerdedi, Hulk gibi irişen, tişörtü falan yırtılacaktı. Kökremeye başladı.

-Sen yine benden habersiz karar mı aldın!

-Saçmalyorsun, şu an saçmalyorsun Ceri! Bu kararı beraber aldık."

Hâlâ göz beyazlarında damarlar görünüyor, almada ki o yeşil damar yine çıktı ortaya. Puki'yi göstermeye çalışıyorum, bak ne şirin diye ama yok, o damarın içinden akan kanı görüyorum.

-Bu konuda anlaşmıştık!

Hemen diklendim, o böyle sınırlı sınırlı konuşunca her şeyi halledeceğine inanıyor. Otmzuna sakin ol gibisinden vurdum.

-Bana bak, hafızan için balık mı yersin, kendini mi yersin? Yeter yaa yeter! Her boku unutmandan bakım. En son arkadaşımın bebeğine bakarken kendin dedin, köpek alalım diye!

Tabii ki öyle bir şey demedi, Ceri'nin hafızası çok zayıf. O yüzden çoğu zaman bunu kullanıyorum.

-Tatlım, sen söz verdin o partiye geliz dedim insanlara. Canım, sen söylemişin ya, kredi kartımı kullanabilirim diye. Ağşam, kafayı mı yedin, dün sana söyledim, tamam dedin. Ceri, iyi misin ya daha dün komştuk bunu!

Önce damarları indii, göz beyazları normale döndü, sakın leşti, otarda koltuğa. Bı düşündü, acaba dedim mi diye. Parla düşünmesin diye, hemen kendi taktiklerimi ortaya döktüm. Alldudağın öne kaydıt, kafam iyice yerde, ellerim birbirine bağlı, sanki korkmuşum gibi bedenim iyice pısmı ağlamaya başladım.

Erkeginizi Elde Tutmanın Bilmem Kaç Altın Maddesi

-Hep bunu yapıyorsun, hep. N'apım, bana verdiğin sözleri bile tutmuyorsun. Baksana şuna, bak şu kadarcık şey için ne hale getirdim bizi: İyi tamam, bütünü ayıralım. Söz verdiğin köpeği kendim aldım diye ayıralım. İstemiyorum ben seni, sürekli hağrıyor, sürekli. Naaptım sana ben..."

Geldi yanıma, sarıltı, ensemden öptü.

-Ama 15 sene sonra ölecek bu, o zaman ne yapacaksın. Ben seni düşünüyorum.

Ha öklüz ha, denir mi bu ya! İşte Ceri bu, hayati karamaerlik üzerine kurulu. Neyse Allahın hallettiği konuyu. Kapandı gitti. Artık çekirdek aile olmaya hazırız...

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

Bugün başımın belası Ceri'nin arkadaşları olan o içtenc çifti yemeğe davet ettik. Ceri'nin evine geldiler tabii ki. Bizim ne zaman kendi evimize olacak acaba? Artık tikoldüm bu ayrı ev muhabbetinden. Zaten Puki var diye çok az görüşmeye başladık, hınca bu bir fırsat, hemen kendi evimize çıkıp yavaşca kurmalıyız.

Amaan neyse, bu Sırık'la sınırlık kocası gelili içti. Yemek yapmayı bilmediğimden, Ceri de peynirli makarna verdimiz misafire dediği için pizza söyledik. Hayır, ben de bu adımı istemiyordum, müdem yemek yapıyoruz ne diye çağırıyordum bu iki gari zekâlıyı. Yedik medik bilmem ne, bunlar içti PES ağı, oynamaya başladı. Ben de Sırık'la kaldım şu bu bama. Hep böyle mi olacak, yemeğe evli arkadaşlarımızı gel-

diğinde, medeni medeni muhabbet edip sonra harem selamlik mi oturacağız? Kendimize acilen eğlenceli çiffler bulmalıyız.

Bi insana hiç mi kırım kaynamaz ya, hiç mi açmaz içi-mi yani, kızılan nefret ediyorum, bi itici sanki böyle. Ki ben, hep etrafımda girip, anlamaz tipler olsun istemişimdir de bu kız, ne demir bilmiyorum ama kalbimin kadını değil. Fazla kusursuz ama anlatması da çok zor. Hani böyle bütün sınıfın bayılışığı biri vardır. Kız, erkek herkes onu çok sever. Ama bi senin içinde, "İş, bu iyi biri değil" diye bi ses dolandır hani. Hah bunda da öyleyim işte!

Şimdi kahve falan yapmam lazım, arkamdan tip tip mut-fağa girecek diye getirmiyorum. Sürekli peşimde, tuvalete gi-diyorum orada bile, "Tatlım yardım edeceğim bişi var mı?" muhabbeti. Buluşmaları makineye ikimiz beraber dizdik, ma-sayı beraber sildik, hava alsın diye pencereleri beraber açtık. Ceri olmasa büyük ihtimal gece de sevişecek yani artık. Aaa daraldım yemin ederim, kadının da bu "yardım edeyim cinsi" illetlik cidden.

Sanki çok önemli bişi izliyordum gibi çocukların oy-nadığı oyuna bakıyorum ki kızla konuşmak zorunda kalma-yalım. Ama sağ olsun, hiç oralı değil, sağ kulağımın dibinde nivrisek gibi vızır da vızır, vızır da vızır... Böyle tam hab de-dim, sustu rahata enlik. İyice yaklaştırdı o kafasını kulağıma:

-Canım, canım, ahh be canım. Yani bemen de kendini sal-mışsın yapma bak!

Ne diyo be bu, ne salması, sensin salık lan. Kim salmış! Off, çenemdeki o bi tane tüyden bahsediyorsa o şeytan tüyün

benim! Doğduğumdan beri var, hayatta çekmemi. Şeytan tü-yünü çıktığı yerden kopartırsan, oraya mutlaka işi olurmuş. Yalan söyledim ya, ne şeytan tüyüdü. Puki geldi geleli sokağı çıkmadığım için bıraktım çenemi ne var bunda, ne yani!!!!

Tınaklarımla şöyle koparmak için tutacak gibi oldun. Sarık'ın bakışlarıyla çarpıştım. Kafasını iki yana sallayarak, aşağı bölgemi gösteriyor. Oha, ayı ne yaptın sen kızım ş-rey mi var gözünde ne, oramı buramı nasıl görürsün ya. Hen öyle bi özelliğin varsa da niye benim kullarına bakmak için kul-lanıyorsun. Ülkeyi dünyayı falan kurtarırsın ne biçim utun bacaklısın sen!

-Canım, iç çamaşırın eğildiğinde görünüyor. Bu söyle-yeceğim şeyi usla unutma. Bi kadının kocası onu hep seksi çamaşırarla görmeli. Pamuklu falan o ne öyle ilkokul çocuğı gibi, ilahi.

-Yemek yapmayı öğrensen iyi olur bence, karılara kula-mayı düşündün mü?

-Çocuk büyük sorumluluk, ben alamam şu an mesela o so-rumluluğu. Hatta bence sen de almamalısn. Köpek bile fazla sanık.

-Sabahları oral seksle uyandır, sana tapacak benden ıstı-lemesi.

-Kahvaltısı mutlaka hazır olmalı adamın evden çıkmadan önce, bunlar önemli değerli şeyler.

-Erkeğe az soru soracaksın, soru sormadan haltenireceksin işini.

-Seks çok önemli, sürekli fanteziler üretmek lazım ritme bindi mi gidiyor.

-İnternet, Twitter falan hiç anlamıyorum ama bak elinde telefon sürekli oynuyosun. Olmaz, yapma!

Köpekler Sahibine Benzermiş

Ve abartmıyorum, bunlar gibi yüzerce cümle kurdu. Bu kızın ruhunu ayrı bi bedene koymuşlar bence. Şu laflar hiç yakıyıp mı ya, upuzun süslü gibi kızım. Londralarda oku-muş, yaşamışsın. Belli ki paralı, görgüllü, iyi bi ailen var. Ne dünyanın en sümsük adamıyla evlissin. Bi de onu elde tutma oyunlarını yapıyorsun. Niye yani? Belli ki kafadan noksan-sın, çocukluğunda falan belli ki bir travma yaşamışsın o yüze-den böyle sonradan koca buldumculuk yapıyorsun tamam da benden ne istiyorsun bu kızım!

Geleip gidip başımın dibinde, koca öyle elde tutulur, yok böyle ellendir. Aaa yeter, tutamıyorum işte tutamıyorum, ba-şaramıyorum. Gidene kadar ya, gidene kadar kulağrımın içine fısıldadı da fısıldadı. Bi yandan da yani kocasının ki altından mı yapılmı, yumurtaları çimas mı da adamı gidecek diye ödü parlıyor bu karım, demedim değil.

Ben malımı biliyorum, Zodyaklı ne yaptın ne etti bi köpek sahiplendi. Üstelik altına kalmamak için Puki'den daha büyük boylarda ve daha güzel bişi. Cinsi King Charles, hayatımda gördüğüm en güzel köpeklerden biri. Ama çok salak, öyle böyle değil. Kafasını tıjıyamıyor, ses duyuyor nereden geldiğini anlamıyor. Adı da tabii ki Zodi oldu. Ev kadınlar tamamı gibi, 4 dişi yapıyoruz. Artık regl dönemlerimiz aym günlere denk gelince atom bombası patlar sanırım bu evde...

Köpekler sahiplerine benzermiş diye bir rivayet var. Ön-celeri buna hiç inanmıyordum ama zaman geçtikçe bi lan, lan acaba mı demeye başladım. Puki çok kaskanç, öyle böyle de-ğil ama. Yanına biri gelip beni öptüğü an koşarak hizi ayır-maya çalışıyor. Biri birazcık buna ilgi gösterin, hemen aramıza

giriş oramı buramı yalıyor. "Ben sana yeterim" diye. Kimse yokken de hiç oralı değil.

Sonra, aynı yataktaki uyuyunuyoruz. Beraber gidiyoruz, bu yukarı çıkıyor. Ben uyanıyana kadar yataktaki bekliyor, uyuduğumu anlayınca aşağıya iniyor. İstedığı bir şey olunca küşerek, trip atarak almaya sağlıyor. Komut öğreticem bunlara, elimde ödül mamallarından var. Zodi takır talor, komutları alıp ödüllü hak ediyor. Benimki inat hem de nasıl inat. Yok, yapmıyor o komutları!

Ne zaman Zodi gidiyor, o zaman yapmaya başlıyor. Ama asla Zodi'nin yumuşama ona bir şey yaptırılmıyor. Kendini insan zannetmesinden bahsetmiyorum bile. Mama kabından asla yemiyor! Ne yapmam yediremedim, aç beklettim o ih gene yemedi. Ne zaman ki kabını aldım biraz yükselge koydum, o zaman yemeye başladı.

Zavallı Zodi'ye yapmadığı işkence yok. Biri Zodi'yi sevmeğe başlayınca, koparak üstüne atıyor hayvanın. Kendi acımadığı zamanlarda Zodi'ye de yemek yodiriyor. Asla yanında uyumasına izin vermiyor. Zodi ile oyun anlayış ise sadece hayvanı dövmek. O küçükük tipine bakmadan, gelip gidip garibanı dövüyor...

Bir de kim görse Puki'yi... Ayy aynı sen ya bu, bildiğin sen, hak valla sen diyip duruyorlar. Kızkaç, bencil, pislik bi de çitlin ama yine de sevimli b'ipeymişim meğazem. Köpek bakımı bu arada gerçekten çok zor. Bir kere bütün hayatım onlara göre düzenliyorum. Ceri'nin evine giniyorum artık, yalnız bırakılmıyorum diye. Sonra gece biraz dışarda kalayım aklıma geliyor evde ne yaptı acabaşından. Hafta sonu şurada

kalalım, tatile gidelim durumu da yok artık. Hayvan kabal eden bi otel varsa ne illa, yoksa biz de evdeyiz. Uyku düzeninden tut evin esya düzenine kadar her şey değişti.

Sürekli elimde kolonya, kablo süliyorum yemesinler diye. Ne var ne yoksa çiğniyorlar çünkü. Ayakkabılarımı çoğu pert oldu bile. Ve kızarmıyorum da, öyle bir lüxün yok, köpek çünkü bu, köpek yani onun işi o. Ona kızmak yerine kendine kızılmsın öğretemedim diye...

Evde yeni trendimiz şimdi, köpekleri komut öğretmek oldu. İlk başlarda pek heyecanlıydım da bu duruma, benimkinin o taraklarda bezi olmadığını fark edince amazan ya dedim. Hayvanı oynatmanın âlemi ne, gel dedim mi zaten geliyor. Bi de millet görsün, alkışlasın diye ayağa kalk, dön, ölü taklidi yap falan çok saçma geldi.

Bana öyle geldi de Ceri için komut öğretme erkeklik mozaesi oldu. Bize geldiği an, oturuyor bütün üstüne saatlerce hayvanların canını çıkartıyor. Artık künden duyduysa, "Kal" diye bir şey duymuş. Hayvanları ters yarıyor, "KAL, KAL, KAL!" diye bas bas bağırıyor. Biri kalktığı an, bir daha... Sesi de öküze gibi adamın, hönkür hönkür. Televizyon uyanıca, yan tarafta biri, DÖN, DÖN, DÖNSENEEEEE!!!!!! Ceri'nin sesi bir de gür, zaten normal konuşması miting alanına çıkması siyasetçi gibi, haykırarak, bağıra bağıra konuşuyor. Bi de böyle komutlarla başım beynim şişti artık!

Bazen iykusundan uyanıp, hayvanları da uyandırıp bağırıyor komut vermeye. Artık eee yeter diyorum. Bu kez, köpek bakımından anlamadığımı saatlerce anlatıyor. Ben de kendime bu olaya bi çözüm buldum. Çünkü benimki de can,

hayvanları tahmin bile edemiyorum ne işkence çekiyorlar. Karşıma geçtim, o öye olduğum sitede sanki biri bir şey yazmış gibi okumaya başladım:

"Bizim apartmanda iki kız kardeş yaşıyor. İki tane de köpekleri var. Belodünye şikâyet edip o hayvanların altınmazını talep edeceğim. O hayvanlara evde işkence ediyor. Bir adam geliyor evlerine ve sürekli bağırıyor. Bazen gece yarın, bazen sabahın körü, bütün apartmanı ayağa dikerek. Köpeklerin can güvenliğinden şüpheliyim!"

Sanki böyle orada yazıyormuş gibi okudum. Ardından da ciğerlerimi delen bir bakış fırlattım.

"Ben sana biraz sessiz ol diyorum di mi? Her şeyi sen biliyorsun işte. Sabah yönetici şikâyete geldi senin yüzünden. Aferin ya bu evden atınlar da bizi göt. O zaman ben sana, "KAL, KAL!" diye höykürteyim, ses telkerini... kılfiyetiriyorsun bana gece gece.

Önce o kırmış, hangi daireymiş akalli olsun diye bi diklendi. Ardından pıstı kaldı. Bir daha ne bir komut verdi ne de evde bağırılmaya başladı. Hatta biz biraz ses çıkarsak, hemen bize susturdu. Yoktan, sustan atılmayan adam yani, onu da ancak böyle yalanla dolanla susturuyorum n'apım, yapacak bir şey yok!

İşime Yaramayan Kilisenin Papazına Halleneyim

Ya o Sırık kafama bi şey soktu, çıkartmıyorum bi türlü. Zaten o dergideki testte de sürekli yok çamaşır, yok ilginçlik falan filan okuyunca bi denemekten zarar gelmez dedim. İnternette kendime garip bi kostüm sipariş ettim. Tabii ki internette o kostüm, giydiklerim kuz, purl purl kaliteli bir orospuymuş gibi göstermiş. Ben ise, ay ben çok kolo almayan ya yine nasıl başarmışım bunu.

Neyse konu o değil, bende 5-6 yaşlarında küçük şıman çocuklara dansöz kıyafeti giydirirler ya, hah aynen öyle boğum boğum dardı. Tavşan kulakları falan var, arkasında pomponu. Kelapçeleri en son havaalanında yakalattım bir rezil emişimden bu kez öyle bir atırıksiyona gerek duymayıp yerine daha

masumane bir oyuncak olan kurbacı aldım. Ceri pek memnun olmayacak, ama sen olsun ya "Kız uğraştı" der en azından.

Giyindim, şarabımı da açtım, mumları yakttım. Salondaki koltuğun oraya oturdum. Her an kapı çalabilir diye yanına üstüme hemen giyeceğim şeyleri de koydum. Çünkü ben ne zaman evde götüm başım açık ki iş yapacak olsam o kapı mutlaka 50 kez çalar. Ben içimi garantileyeyim de sonra ne olacağına olsun.

En son Ceri ile telefonla konuştuğumuzda 15 dakika içinde geliyordu. Ve son konuşmamızın üzerinden bir saat geçmiş. Arıyorum, telefonu da kapalı. Yani geri zekâlı değil hâlde, eve geliyorum diyip beni aldatmaya gitsin. Ay bu adamı kandırıyorlar mı acaba, eski sevgilisi falan aradı "İntihar ediyorum yetiy!" dedi, bu da yetişmeye mi gitti. Eskişi değil de yeni biri mi, böyle aralarında bi elektrik vardı, sonra bunu aradı, intihar ediyorum gel mi dedi. Niye intihar etsin kız canım, gel memelerimi elletcem dese bizimki zaten giderdi, boşuna içmiş onca ilaç. Ne diyorum ben ya...

Allahım yani inşallah başta kötü bişi gelmemiştir. Kötü düşünme, kötü düşünme ay çağırma Pucca öyle şeyleri. Off, valla öldüyse çok kötü olacak. Hayır, evde onu tarıyan kostümlü bekliyordum, sonra telefon açıyorlar hayatımın aşkı ölmüş. Sonra ben seksten elini ayaktım sen çek mi, artık erkek yüdü görmek isteme mi, kız kurusu olup huzurevinde yaha mı. Ay ne olur ölme Ceri, hiç sırası değil. Ölüyüsan da bi bekle, ışık müşik göme, yerine dö. Bi evlenelim sonra ölüyor musun, yaşıyor musun sen bilirsin. Bu kez adamı mezara yolladı yine evde kaldı diyecekler.

Ayy daraldım, bunaldım bu üstündekiler hastı beni zemin. Bu adamın telefonu niye kapalı ya, yarj binnis olma ih-

fonali tabii ki çok yitksek ama yani, üstüne bir de böyle gey kalmalar falan. Ummuyorum bi kızla falan değildir, eğer öyleyse inşallah böyle kâllenir kalıramız tam iş ortaında. Gazetelerde çıkarınız, komik haber diye Facebook'ta miler paylaşır sizi. Sonrada acıncıdan, derdinizden geberip gidiniz. Hatta şimdi geberin! Ay ya da dur dur, şimdî olmasın. Yarım bekleyebiliriz bişi olmaz.

Polisi mi arasamı acaba, böyle şeyler için çok aradım, ciddiye almıyorlar. Telefonum büyük ihtimalle onlarda kayıtdır. Bu ruh hastası arayıncı açmayın diye. Daha geçen hafta arayıp, sevgilimin evini soysam çok cezası var mı, ama anahtar kendisi vermişti diye aramıştım. Ceri'ye aldığım Pes'i ondan geri isteyemediğim için çalmak daha uygun bir yol gibi gelmişti. Çünkü oynayamıyor! Bildiğin oynayamıyor adam, şaka gibi. Onu yemekten artık gına geldi, Fifa da bile yeniyorum. Ki düşün bak, "Ayy hangi amcalar benim takımdan hep umuyor" diye cümleler kurmama rağmen, bize getirelim diyoruz, ona da yok diyor. Yani n'apım, bir evde kızlarla en azından eğleniriz diye ona aldığım bediye yi çalacaktım.

Aha arıyor, valla arıyor adam. Öhh çok yükür ölmemiş. Canım aşkım benim. Ama bir saniye, ya beni kız arıyorsa, Ceri hanıyoya girmişse, kızın da artık böyle girli saklı otupuluk canına tak etmişse. Arayayım da nişanlıma anlatayım diye arıyım. Eğer onun içine, bence hanfendiliğini belirtiyorum. Ne anlatıyorsa dinleyip, size mutuluklar diyip telefonu kapatırım. Bu işi de sonsuza kadar bitiririm. Hi bitiririm, bi kez daha o telefonda kız sesi duyar duymaz, anası danan anlamam.

"Bana hak kızmı, üzerindeki lanetin kalkmasını çok az kaldı, çok az alıyor musun çok az ya! O yanındaki aygıt"

şöyle aklı varsa karşına çıkmasın. Ya da dur dur, deme bunu, zaten ben onun karşısına çıkıp geleceğini elinden alacağım için acılar içinde kıvrılırken anlatırım ona. Sana gelince, diri diri yakacağım seni. Akevler içinde yanacaksın, kendi etinin yarık koltuğundan miden bulanacak. Suratının yanışını izlicem, derdinin buruşmasını, gözlerinin erimesini... Birbirinize iyi bakın, son dakikalardır...

Ana kapandı, aa telefon kapandı. İki dakika içkence hayalleri kurdurtmuyorsun yani bana Ceri aferin. Hem aldat, hem kızı arattır hem de yani iki dakika beklemeden kapat. Tabii ki hemen geri aradım. Aşağıda bekliyomuş beni, sürprizi varmış. Üstüne çektim bişiler, indim aşağıya. Kesin bir sürü poşet var arabada, bana taşıttırca buna da sürpriz diyecek. Bi kere böyle yaptı, koca karpuzu bana taşıttırmişti. O zaman da yok tabii parmağında bişi, yüzüktür diye balkondan atlayıp adamın yanına gidecektim.

İndim, şöyle bi baktım Ceri bana araba anahtarı sallıyor. Arkasında da pasparlak bembeyaz bi araba. Lan, lan lan lan lan. Ceri bebeğim misin sen, ay ben kurban olurum. Ay ben seni sevmekten öldürürüm. Kafamı keseyim, ya da dur dur bilekleri keseyim. Canım sevgilim gitmiş bana araba almış, ben de kızıyla kızla sanıyorum. Ayy ben de sevgilisi araba hediye eden kızlardan oldum. Halay ne güzel bi hismi ya bu. Boşuna yıllarca aşağılanmışım. Havadan araba geldi! Hem de sevdiğim adamdandır. Ceri sen çok iyisin ya ben seni hak etmek için ne yaptım. Sanırım ağlıcam, hayatımda aldığım en güzel hediye. Özgür dilerim yürükdüm, biraz papucun dama atılmış gibi oldu ama yani o da araba, boru değil.

Ceri'nin boynuna atladım, biraz ağladım, biraz sevine çıktıklar, ayy bu arabanın markası ne, ay çok paradır bu, niye böyle bişi yaptın hiç gerek yoktu sevgilimler falan derken, Ceri pat diye söflür koltuğuna oturdu. Ayy ayı bi de konuşmaya başladı: "Bak burada butedolabi var, bak suratı işi, bak bak işi canna bak, nerdeyse tavan cam..."

- Canım ya, keşke sen bunu alsaydın, bana diğerini verirdin.
- Onu sattım, işte üstüne de verip aldım.
- Hi ee sen ne kullanacaksın. Ayy ben seni şurada şuraya götüremem baştan söyleyeyim.
- Sen niye götürüyorsun, beğendin mi arabamı?
- Arabamı mı, arabamı mı? Bi saniye ya, kendi arabamın neden sürprizmiş gibi lanse ediyor ki! Gerçek, ne işime yarayan senin metal yığınım. Sinirim bozuldu ya!
- Niye yüzün diltli, ne oldu, bişi mi oldu?
- Yok bişi.
- Ne oldu söylemene, çıldırma ne olmuş olabilir de suratın yine asıldı.
- Arabayı bana aldın sandım.
- Dalga geçme, bişi mi oldu canım benim. Bak üzme beni, ne güzel bi gün hayalimdeki arabayı almışım, sevgilime göstermeye gelmişim, bi iki tur atalım demişim.
- Bana aldın sandım işte.
- Sen iyice kafayı yedin, sana araba niye alayım!

Sonra ilk arabada kıvga sıfahımsı yaptık. Camlara vura vura bağurdum. Yollarda, çekil incem, ana incem, luyar gidecem ya taksiye binecem diye cazgırlığı da yaptım. Sonra da o kostümü aldım, kaldırdım. Madem araba alınmayacak bir kadının kusura bakma canım sen de tavşan kızla sevişmeyecek bir adamsın. Benim neyime fantezi, neymi yani. Hep boğazında heppis!

Lütfen Bu Kısımda Bî Maşallah Der misin?

Hayatında *Secret* kitabını okumadım, çünkü PR'yı Beckham ailesinin hayatının nasıl güzelleştiği ile ilgili yapılmıştı. Ulan koskoca David Beckham'ın tabii ki senin hayatın güzel olacak. İnandırıcılığını geçtim, çekici bile gelmemişti. Kişisel gelişim kitapları da hiç okumadım, hepisi aynı şeyler. Kendini sevin, meleklerinizi sevin, onu sevin bunu sevin bilmeniz.

Of bayık bayık, bir satır okudum ve bütün dünyayı sevmeye başladım diye, bir olay olmaz diye düşünmüştüm. Tabii bu arada etrafımda okuyup okuyup, hayatım acayip değişti, dünyaya bakışım değişti diyenler de gırla olmasına rağmen. Ama şöyle bir durum var ki evrene mesaj olayım hep götü-

den attığım şeylerle yaptım. Evrene mesaj nasıl verilir bu arada hiçbir fikre sahip değilim.

Ama garip bir şekilde istediğim ne varsa oldu. Tamam be, koca haric biz de biliyoruz, onun dışında olanlardan bahsetmiyorum. Bu hangi yaşta sonra oldu hâlâ kestiremiyorum, çünkü çocukken bırak istediğimin olmasını, her gün ben ne zaman öleceğim, beni artık öldür diye Allah'a dua ederdim. Bunu fark ettiğim için artık olmayacak mı onu da bilmiyorum biraz da korkuyorum açıkçası ama gönülden dilemekle alakalı beralde.

Şu Ceri'nin araba olayı bana çok pis koydu, kitaptan gelecek olan paranın üstüne biraz daha ekleyip onun arabasının aynısından alayım diye hır yaptı. Banka kredisi falan araştırıyordum. Kocaman bir jeep alacağım, hayır hayır tut alacağım ya, o trimla kapının önüne gidip kornaya basıp, ona araba nasıl alınırması göstermek istiyordum. Bu plandan haberi yok, haberi olduğu an, "Ne arabası, git kendine ev al onun yerine, ben seni her yere götürüyorum zaten" diye başımın etini yiyecek. Buman da şu bi ev al kendine olayma sinir oluyorum. Ev almak o kadar kolay sanki, arada bi broşür falan getiriyor, İstanbul adı altında ama Bulgaristan'a daha yakın yerlerde inşaatı başlamamış projeler.

Yatırım için alacaksın, kirayla yaşarsın sonra diye gecelerce günlerce konuşuyor. Bazen pay mı alacak n'apacak konit başına diye düşünmüyö de değilim. Zaten kirada oturuyorum, bi de oraya kira öder gibi ödeme yapacam, evler 5-6 sene sonra bitecek. O ödemeleri yaparken zaten uç kalamam. Eee sonra bir arzi bir dairemi vereceğim kiraya, şehrin dışında olduğu için ucuzta gidecek. Ben ne anladım bu yatırımdan.

O yüzden üstüne biraz daha koyup tut alacağım işte! Bebek'te trimla dolaşacağım, vizyonsuzluka vizyonsuzluk, görgüsüz- lükse görgüsüzlük. Bu sidiğ yarışı benim zaferimle bitmeli!

Trafik fiyatına baktım, ben normal bi araba alayım en iyisi, neyse... Ben böyle kendime sinai sinai araba ararken, gazeteye fotoğraf çekimime gidecektim, beni bi araçla alırdılar. Arabamın içine dışına baktım şöyle, fena değil gibi... Jeep ama değil, büyük ama küçük. Bu arada arabalardan zerre anlamıyorum onu da söyleyeyim. Şoföre fiyatını sordum, kolukları molukları elledim. Yanında da Niyan var, bence bundan al diyince ben bundan alayım ya dedim.

Üç gün sonra, o araba markasından beni aradılar, toplantı istediler, araçlarını denemem için bana yollayacaklarını söylediler. Sonra da o aracı bana bir senelik vermek istediklerini söylediler. Allahtan daha ne isterim! Hayır, bir taraftan da böyle şeyler hep temiz kalp olayına yoruhuyor ama bununla pek ilgisi olduğumu da düşünmüyorum. Sevgiliyle sidiğ yarıştırın birinin kalp temizliği anca ne kadar olabilir diye düşünüyorum. Sonra da ana düşünme, herak ne olacağına olsun, koyver gitsin diyorum.

Bir de şöyle bir şey var, çocukken dilerimi karmıma çeke çeke ağlarken kurduğum bütün hayaller tam anlamıyla olmasa da gerçek oldu. Çok kötü zamanlarda, işi içinden çıkmadığımda hayal kur. Ne zaman hayal karmayı bıraktım, o zaman kendimi tepetaklak buldum. Hayal kurmanın bi zararı olmaz beralde. Yatmadan önce azıcık inlediğin hayati düşünmek ne kadar kötü olabilir ki. Umuyorum senin için de böyle olur, o kalandı yaratığın pürüzlerin hepsi düzleşe çıkar.

Kendimi Sana Bıraktığım An, Karabasan Oluyorsun

Ceri'den nefret ediyorum, onu öldürmek istiyorum! Hayatımda bu kadar bencil, bu kadar kötü, bu kadar!!! Allahım bu kadarla başlayan cümle bulamayacak kadar bi insan görmedim!

Neymiş, benim arabama binmemiş. Ben daha doğru düğün yolda yürüseyi beceremiyordum ne araba kullanmayıymış. Bisikleti süremeyen insan nasıl olur araba kullanmış. Araba kullanmak öyle kolay bir iş değilmiş, insanların hayatını riske atamazmışım. Kasıra bakıncıyacakmışın onun hayatı çok kıymetliymiş, ben üç tur atacam diye ölüp gidenezmis...

Cinnet geçirtti bana cinnet! Sanki ilk kez araba kullanıyordum! Evet, ehliyetimi alırken sınavda bi motorla carpsınmış

olabilirim. Ama gerçekten benim suçum değil. Yazın ortasında tam sıra bana geldi yağmur yağdı! Hava günlük güneşlik, bildiğin yaz. Çeşme'den surf direksiyon sınavı için gelmişim o derece yaz düşün! Ve tam ben o arabaya bindim yağmur yağdı. Şaka gibi ya, benden öncekinde hava bi karardı, yok camın daha neler dedim. Kontakı çevirdiğimde yağlıyordum ya, biliyordum o silecekleri nasıl çalıştıracakmış. "Ay oradan mı, yok buradan mı, aa bu neymiş ilk kez gördüm" derken koca parkurda sadece bir alanda trafiğin içinden geçmek zorundaydık, o an ise yan tarafıma biri yapıştı! Motorlu kuryeymiş, Allahın kimseye bir şey olmadı. Ehliyetimi de paşalar gibi aldım. Sonra araba da kullandım. Hatta ilk işe Karşıyaka-Konak otobüsünün arkasında ilerleye ilerleye gitmişim.

İstanbul'a gelince bühay arabayı bana vermedi, şu zamana kadar da zaten eksikliğini zerre hissetmedim. Biraz sadece pratik yapmam lazım, İstanbul trafiği madam diye özel ders aldım şehirci.

Mis gibi kullanıyorum, daha ilk kullanımında hocamdan övgü üzerine övgü almışım. Bi tane hatam yok, piri piri tertemiz bi şoförüm. Sadece park sorunu, o da artık nazarı bu işin n'apalım.

Ceri'ye de dedim, bak milleti güzdürüyorum, özel ders aldım, bi his, bi gör nasıl kullandığımı sonra otor bana bunca lah söyle. Bir saat boyunca yalvar yakar ikni ettim. Çünkü yok yani, ben arabayla geliyorum dediğim an telefonda bana demediğini bırakmıyor. Kızlarlaya, araç kullanıyorum dedi-

ğimde off off! Bunu aynamız lazım, güvenmesi lazım yoksa bu ne ya böyle!

Neyse geldi bindi yarıma. Daha aramı kapısını kapatmamıştı...

"Emniyet kemerini taksana, taksana şunu, ne duruyorsun, ilcek misin, tak hadi tak, bak kime diyorum tak!"

Allah kahretsin seni adam, taktım kemer, geri geri çıktım, bunun gözler falıya gibi açıldı, çığlık atıyor böyle ama daha araba yerinden kıpırdamadı.

-N'aptıyorsun seni ya, geri geri öyle mi çıkılır arkana bakacakmış.

-Cericim, baksana camın aynaya kamera takmış adamlar, buradan görüyorum.

-In, in, in arabadan öyle çıkılmaz geri! Kamera ota da arkana bakacakmış!

Sakin ol, derin nefes dur dur, bak şu lanet arkana, adamın içini rahat ettir dedim. Geri geri çıktım. Caddeye doğru çıkıcaaktım ki, bu yine çığlık atmaya başladı, bir korktum bişi oldu diye!

-Öldürecek misin bizi, öldürecek misin!!! Aynalara bak, aynaya bak AYNAYA BAK!!!

Lan bakıyorum aynalara bişi yok, birini mi çözümlü tırıyorum artık bu arada 10 metre ilerledim, araba zaten kaç metre ilerledi. Caddeye çıktım, biraz daha ilerledim. Ceri göberini kapatmış, böyle yapacak yapacak dua okuyor. Sınırdım.

o kadar sinir oldum ki, Arabadan onu dışarı atıp üzerinden geçecektim o derece sinir oldum.

Akmerkez'in oraya geldik, bu arada Akmerkez benim evin bi sokak arkası. Yani 3 km bile gitmedim daha, biraz trafik vardı zaten durdum. Allahım yarabbinin erkeğim diyen öyle çığlık atmaz. O kadar bağırdı ki etrafındaki arabalar baktı, bişi mi oldu diye. Kaldırımında duran insanlar meraklandı:

-Çocuk ezdin, çocuk ezdin, Küçücük çocuğu ezdin!! ÇOCUĞU EZDİN SEN!

Birak birini ezmeyi, ortada çocuk bile yoktu. Gözlerini kapattığı için arabayı durdurunca birini ezdim summy. O kadar panik oldum ki ezdim mi ezmedim mi ağlamaya başladım.

-Niye ağlıyorsun, hani kullanıyordun, ne oldu ha ne oldu, hak beceremiyosun, bak!!! Bir daha araba falan kullanmak yok sana!

Sinirimden indim aşağıya arabadan, bırakım onunla beraber arabayı yolun ortasında, ağlaya ağlaya Akmerkez'e doğru gittim. Bu da arkamdan indi. Gören de böyle duygusal bir an yaşıyoruz zannedecek. Pop müziği klipleri gibi, kız trafiğin ortasında ağlayarak arabadan iner, arkasından adam iner. Bii de yağmur yağışı tam olacak. Bu arkamdan geliyor:

-Arabayı bırakamazsın yolda, yapamıyorsun, başarımıyorsun işte, bak şu haline bak, iki adım yolda sücunedin. Bundan sonra bana araba demeyeceksin!!! Bu arada kornalar zart zart çalıyor alalım arabayı diye. Bu bana bağırıyor, insanların hepsi bakıyor. Çığlık atmak istiyorum sadece. Ama onun yerine

başka bir şey yaptım. Bu yaptığım çok ayıp, çok terbiyesizlik belki, insan haklarına da aykırı olabilir ama, gerçekten o an o adamı susturmam lazımdı. Ceri'nin suratına yumruk geçirdim. Suratını natuyordu, bu kez kafasına geçirdim. Tırnaklarıyla kollarımı iyice kavradım, kafasını tırdım. Sonra da onu orda bıraktım arabaya döndüm.

Birkaç kişi alkışladı, birkaçı yuhladı, insanlar Ceri'nin yantını koşturdu. Bense aldım arabayı, arkama bile bakmadan sürdüm gittim. Telefonumu da kapadım, sinirini geçene kadar onu görmek istemiyordum. Sinirim geçene kadar bu işi terk etse iyi olur. Hatta uzaya çıksa iyi olur, bilâ hücumu alamadım. Evv geldim yastık yorgun dövdüm ö diye, kapıları yumrukladım.

Hayatında bu kadar geri zekâlı bir adam tanımadım! Allahım ne olur şu sinirimi öfkemi al içinden yoksa gülp öldür-cem bu herifi ben!

İstemediğim Ot Olsan, Hep Burnumun Dibinde Kalsan

Bu arada yazmayı unuttum, ben psikoloğa gidiyorum. Bu lanet, manet iyice kafayı yediğimi düşünmeye başladım çünkü. Bir de zaten gitmem lazımdı. Yalnız bir sorun var, ben derdimi anlatamıyorum. Tam konu aileye geliyor, ben hoopp mahabbeti değiştiriyorum. Tam annemden bahsedecek oluyorsuz, akşam izlediğim diziyi anlatmaya başlıyorum. Oradan her çıkışında, aha gitti yine para, bi dahakine anlatacağım diye bir daha gidiyorum. Yok, yine konuşamıyorum. Bu arada öyle, biraz çocukluğunuza inelim falan durumu da olmuyor. Neresinden anlatacağımı bilmiyorum... Bir de böyle bütün olayları geçmişe bağlayacak diye düşünüyorum. Başka neye bağlayacak geri zekâlı!

Ceri de bi paranoyak oldu bu doktora gidiş gelişlerinden. Her seferinde, "Ne konuşunuz, ne anlatın, bizden bahsettin mi? Beni anlattın mı?" diye soruyor. Lan ne konuşduğumuzu gelip sana anlatacaksam zaten ben ne anladım, saat başına ücret vermektir! Bir de böyle:

"Doktorun benden ayrıldığını mı söylüyor, öyle dedi di mi. Ayrılı ondan değil, neden uyandırdığında aramadın beni? Ne oldu, arkadaşlarını ayrı mı diyor, kesin öyle diyorlar. Tabii ki yama niye beraber gitmiyoruz, utanıyor musun beni tanıtmaya!"

Günlerdir böyle. Bir de böyle telefonumu filan karıştırmaya başladı. Eskiden de fark ediyordum da artık her gece oldu, hatta her iki saatte bir. Bilgisayarımı kurcalıyor, çantamdaki not defterimi bile okuyor. Devamlı, yazdığım tweetler yüzünden benden hesap soruyor. Ceri ile alakalı olmayan hareketler bunlar. Kışkırtıcı bile çitkili sınırlıdır onun. Kendini kaybetmez asla, "Yandırdın, yandırdığın daha ötesi yok!" diye düşünen bir adamdı.

Ne olduğuna hiç anlamıyorum, başka bir erkekten şüpheleniyor desem, strafında ne var ne yoksa dışı. Kadın Kolları Başkan gibi bir şeyin yahu. Fazla östrojenden bazen haygınlık geçiriyorum. Bir de hiç öyle taraklarda da bezim yok. Sürekli haf sokma, devamlı böyle igneli igneli konuşmalar. Arkadaşlarının yanında demisiz demisiz muhabbetler. Sanki böyle bir açığın var da onu yakalamaya çalışıyorum gibi. Ben kafayı yicem, ne oldu da bu adam böyle! Söylemesi biraz zor ama benim gibi davranıyor. Önceleri acaba hani bana halimi göstermek için mi yapıyor dedim ama yok, gizli gizli yapıyor. Telefon açıyor, çekimsiz hitmedi, bu gece gelicim

diyor. 3 dakika sonra kapı bir çalıyor, bu. Aa falan diye boyunuma atıcam, lan lan eve giriyor biri var mı diye.

Onun balkon demirlerinin arası çok büyük, Paki'yi o yüzden ona götüremiyordum, Ceri o yüzden artık bizde kalmaya başladı. Ama biraz fazla kalmaya başladı. Hatta besden bile fazla bu evde kalıyor diyebilirim. Niyetleri gidiyorum diyorum, yarım saat sonra, yarım sende mi diye orayı kontrole geliyor. Kızlarla dışarı çıkıyoruz, yirmi dakika sonra pat biri haniyor. Öyle bir duruma geldik ki yemeğe gidiyoruz mesela. Ceri'ye de yer açın, müsait 10 dakika içinde gelir, lah geliyor işte! Sürekli baslım, sürekli ama... Artık işin içinden çıkamaz hale geldim. Bunu çözmemiz lazım, karışında Ceri'den farklı hambaşka bir insan var. Yani bu ilişkinin hasta ruhluu benim, rol çalmak nedir? Haddim bil, sen ilişkideki siniri ama anlayışlı adam olman lazım. Bir de ne korkağın bir şeymiş yahu, hiçbir suçun yokken sürekli gülelim altında olmak.

Bunu konuşayım dedim, çektim karşıma. Önce yok ne alaka ben telefonumu kurcalamadım. Seni bir yerde haniyorum, tesadüf bilmem ne derken, bi 35'lik rakı ile çözüldü...

Paki ve Zodi geldi gelişi, bir de işte bu araba, kıtlık filan derken Ceri'den çok uzaklaşmışım. Haftada kaç gün görüştüğümüzün planını çıkarmış, artık ona kiralık ev fotoğraflarını yollamıyordum, o aramadan aramıyordum. Yazdığım yazılarda artık kendini görmüyordum. En önemlisi hiç evlilikten bahsetmiyordum. Nikâh için hâlâ benden gün bekliyordum, ağızımı açmıyordum. Arkadaşlarıyla konuşmıyordum. Bir kere bile selime gelmemişim. Artık ona konuşmıyordum, üstüne düşünmüyordum...

Fobilerimin Başında Maalesef Anneler Geliyor

Ben de bunu anlamıyorum, niye ille ben söylemek zorundayım? İlle benden mi çıkması lazım! Bi şeyin de bir kere ucundan sen tut be adam! Bi hamle yap yani, şu evlilik mevzusunda aldığın yüzüğü bitti derdi. Başka bir şey karışmazmış gibi kenara çekildi. Ben de bir şey yapmıyınca bu kez, benden şüpheleniyor.

"Sen artık beni istemiyorsun, hevesin kaçtı bitti!" diyor. Alakam da yok oysa, sadece köpekler geldi, onun yeni dişi hayatı filan bi sevemedim ortamım, çok yapış ve çıkar üstüne gibi geliyor öyle şeyler bana. Az da olsa televizyonculuk günlerimden biliyorum, aynı şey olmasa da böyle burun burun hissediyorsun gerçek olmayan muhabbetleri. Arkadaşlarıyla takılmaktan ölümüne nefret ediyorum. Kusura bakmasın yani, beraber bir yere gidiyoruz, alıyo o telefonunu kitleniyor, zayıp olmasın diye ben muhabbet ediyorum sonra.

Ama iyi haber, sonunda nikâh için günü aldık! 2013 Kasım ayında evleniyoruz. Taa Kasım için neden şimdiden gün alıyoruz onu ben anlamadım ama yer olmuyor, sonra ortada kalırsız dedi. Tevribeli olduğu için ne derse mecbur yapcaz. Yaz düğünü olsun dedik önce, sonra vermeme gereken kiloları hatırladım. Anca Kasım'a kendime giririm. Bir de Ceri Kasım ayının uğurluna inanıyormuş. Hiç konuşmadığımız şeyleri de konuşmaya başladık, düğün istemiyordum ama butik bi otel tutalım sadece arkadaşlarla olalım dedik. İlk kez Ceri'yi bir konu hakkında plan yaparken görüyordum. Üstelik çok hevesli, sanırım bütün dünya hakkı kızlar, sen istemeyince adam istiyor garip bir şekilde. Oysa ki istememezlik de yapmamıyordum, taktik yapmam bu kadar tutmaz yemin ederim!

Ceri, maalesef öyle sürpriz yapan, şajrtmayı seven bir insan değil. Alacağı hediyeyi bile önce bana soruyor. "Kartını versen, sen gidip alsan" diyecek kadar da öklüz. Haa bir tek Paris'te evlenime teklifli sürprizdi o da zaten kaçımıza patladı. Bu sabah da öyle. "Sana çok büyük bir sürprizim var!" diye geldi beni evden almaya. Ağzım kulaklarımda bindim arabama. Ceri değişiyor, bir şeyler için uğraşıyor, istediğim gibi biri olmak için adım atıyor diye muhablukta öleceğim netedeyse. Baya gınlık, köpeyi geçtik, Şile yolunu göndüm olayı anlattım.

- Ailemin yanına mı götürüyorsunuz?
- Evet, kahvaltıda bekliyorlar.
- Bu mu yani sürpriz?

Kollarımı kilifledim, kaçırmı birini kaldırdım, pencereden dışarı sinirli sinirli bakmaya başladım. Bekliyorum ki bir şey söylesin kavga edelim, sonra gitmeyeyim. Bakırım ağzını açmıyor, ben başladım.

- Yani ailenle tanışmak için çok erken değil mi?
- Lan evleniyorsun erkeği ni kaldı!
- Lanlı lanlı konuşma benimle, eve bırak beni!

Müziğin sesini açtı sesimi duymamak için yola devam etti. Kapatı açtı, kendini dışarı atmak istiyordum. Hatta kendimi öldürmek. Ne demek ya, bana sormadan nasıl böyle bir karar verir.

Ne zaman sevgililerimden birinin annesiyle tanışsam, o iş o andan sonra bozuldu. Anneler, oğullarını bende görmediği, fark etmediği şeyleri söylüyor çünkü:

"Bu kızın eli iş tutmuyor", "Yalan gibi bakıyor", "Ailesi bizim aileye göre değil", "Dışları fazla büyük", "Bunun derdi evlenmek değil", "Domates doğramayı bile beceremiyor" gibi daha bir sürü şey...

Konuşamıyorum bir kere zaten, sordukları soruları bile anlamıyorum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Mutfağa giderken arkasından gitmeli miyim, yanında oğluna sınımi davranmalı mıyım, ona nasıl davranmalıyım hiçbir fikrim yok. Sadece amansız bir korku oluyor. Ellerim terliyor, gözlerim doluyor, kaçmak, yok olmak hatta o sırada ölmek istiyorum. Yine yine yine aynı şeyler. Yine bozulacak, yine olmayacak. Yine sevdimyeceğim, yine erileceğim.

Üstelik şu an nasıl böyle karşılayacağımı bile bilmiyorum. Tweetlerimden bir tanesini bile okuduyorsa zaten beni sevmesinin imkanı yok. Kas, adonis, erkek, koca, koca yüzün birini hangi anne ne yapım! Oğlum bu kız sanki yolla der. Onca adonis yazıyoruz da ne oluyor, gördüğümüz mü var, bideki işte avca laf olsun beri gelim. Üstüm başım bile düz değil, lütfen Allahım kaza geçirelim, bize bişi olmasın ama bugün gitmeyelim. Ya da jandarma bizi durdursun, arabam arkasından bi ceset çıksın, karakol falan derken gitseyir zaten. Ama ceset bize ait olmasın. Afet falan mı olsa diyeceğim ama Mikail sağ olsun biraz abartıyor onları, insanlar ölecek, sonra suçtan azabından yaşayamam. Keşke annesi arasa, "Oğlum, kızla tanışmak için hazır değilim" dese. Gerçekten gitmek istemiyorum, bozultun istemiyorum her şey. Sorgulanmak istemiyorum. Nasıl davranmam lazım bilmiyorum. Ceri'yi de kaybetmek istemiyorum.

- Ben tanışmak istemiyorum.
- Abartıyorsun sen bu konuyu. Alt taraflı maslan nasilsen.
- Dünya şekeri bir kadın, gençliği zaten aynı sen.
- İstemiyorum, geri dönelim.
- Saçmalama.
- Daha çok erken, gerçekten istemiyorum.

Arabayı ani bir frenle durdurdu. Suratına baktı, kaşlarını öyle birleştirdi, kirpikleri göz kapığına yapışacak kadar iri iri ve teli gözlerini...

- Nasıl ya?
- Yani, yapma bunu buna işte... Dön ne olur!
- Yahu evleniyorsun, Kadın merak ediyor seni, sadece o değil evdekiler bi görsün.

- O zaman evlenmeyelim, tanıştırma beni!
- Nasıl ya, nasıl yani. Beynini siktim, beynimi! Oyun mu oynuyorsun benimle ya sen!
- Ceri aç kapıyı, ben iyi değilim ne olur beni götürme oraya.
- Yaa yalan söyleme iyi değilim falan, derdin ne bi anlamam!
- İstemiyorum ya, istemiyorum yani ailenle tanışmayı istemiyorum, bu kadar.

Arabayı öyle bir geri döndürdü ki cama yapıştım. Bir süre ikimizin de ağzını bıçak açmadı, sonra ben birazcak yavaşlayım dedim. Bakışlarıyla ciğerimi deldi geçti, sustum oturdum. Evin oraya geldik, suratına bakmadan durdurdu arabayı. İn-meyecek misin diye sordum, ona bile cevap vermedi. Kapıyı açtım, kapımın gibi sürdü gitti. Kaldım öyle mal gibi.

Aradan bir iki saat geçti, mesaj attım cevap yok. Arıyorum ağmıyor. Akşama kadar sakinleşsin diye bekledim. Bir de şimdi barışarak, yine annesine gitme konusunu açılacak hiç çekemem.

Akşam baya bir özür mesajı attım... Anlatmaya çalıştım, anlamadı tabii ama yine de kararına saygı duyacağımı söyledi. Bi beklese, şu evlilik çüzdanımı elime aldığım gibi tanıştım zaten. Bi sabretse ya, kaçmıyor ya annesi, Üstelik farkında bile değil, bize iyilik yapıyorum tanışmamakla.

Uzlaşacağımız Orta Yol Bile Senin Kavşağında

Ceri'nin bu derece değişmiş olması hem beni mutlu ediyor hem de böyle eee bu adama iki adım geriden mi gelmek lazım iş yaptırabilmek için diye kara kara da düşünüyor. Bu akşam bu mevzuları konuşmak için yemeğe çıkalmı dedi. Ceri, bunu dedi, konuşmak istedi yani. Normalde olsa, o televizyondan gözünü ayırmaz, buna da "Anlat ya dinliyorum işte" falan yapardı. İlişki hakkında konuşmak, gelecek hakkında konuşmak midesini bulandıran şeylerin başında gelirdi. Şimdi ise böyle yemeğe çıkalmılar falan. Çok uzun zaman önce gerçi ben onunla bu "yemeğe çıkma" romantikliğini rafa kaldırdım. İstanbul'da mekân bırakmadı bana. Yani Ceri ile yemeğe sadece karnımı doyurmak için çıkıyorum.

Estafin bir numaralı düşmanı kendisi. Her yerde kavga çıkartıyor ve onlar da inadına yaparmış gibi, nereye gitsen ya servis geç geliyor ya adamın kafasından aşağı bisi döküyorlar. Ya en kötü masayı bize verip, saatlerce kimse bizle ilgilenmiyor. O da böyle bu sıkıntılarını normal insanlar gibi anlatmak yerine, höyküre höyküre anlatıyor! Oraya gelen kim varsa, hatta etrafındaki apartmanlarda oturanlar bile, bizim masaya suyun geç geldiğini biliyorlar. Kaç kez tek lokma yemeden masadan kalktık. İlk başlarda, rezil oluyoruz, tamam canım yapma, bak kalabalık onlar ne yapın, lütfen tatsızlık çıkarma diye sakinleştirilmeye çalışıyordum. Sonra artık alıştım, o bahçiriken ben yemeğimi yemeye devam ediyorum. En azından aç kalmıyaym!

Akşam için hazırlandım, beni almaya geldi. gittik. Masaya oturduk, ne yiyeelim ne içelim tartanasmı bitirdik. Bi iki bu masada neden ekmeç gelmiyor diye adamları başlaması da geçti. Alfabtan servis homen geldi, yemeğe başladık. Ben de evde, düşün için otel hukmıyım, onları saymaya başladım:

-Çeşme'de Bodrum'da falan mı yapıp mesela, milletin uçak parasını da biz vermek zorunda mıyız? Eğer öyleyse otobüs tatalım, analarının karnında roket atarla doğmadılar heralde. Ağya da olur aslında ne derin? Kasım Kasım dedik ama Ceri bisi dersen, yağmur yağacak bak, sonra kuaförden çıkarken o saç bozulacak. Bütün fotoğraflar, gri gri çıkacak. Yaa yurtdışına mı çıkışık, orada ikimiz oluruz, komoloslukta evleniriz. Alın takacak olan havaalanında takar. Ama sende da koca perimlikle kekemancı dururum di mi? Biz bunu Ağustos'a alalım hence. Gelecek sezon dizî olayın da belli değil, gerdek gecemin sabahı çekime gidersen, valla prezervatifle suurm kenifini tavana!

-Hah, prezervatif demişken ben buraya başka bir şey koymak için çağırdım aslında seni, bi navalet gidip geliyorum.

Prezervatifle alakalı çok önemli ne konuşabiliriz ki? Bi de böyle sunum dosyasının başlığını söyleyip, kaçmak ne olar? Hiç, kan testi falan bşiler yaptırık, acaba bi'şeyi mi çıktı. İlerde sevişemeyecek miyiz acaba. Ayy bisi mi oldu, 3 sene ömrün kaldı der gibi buna 3 sene sonra senin ufaklık özecek mi dediler. Öyle bir şey olamaz heralde. Ya öyleyse, ya doktor buna bir daha seks yapmayacakım demişse. Sağmalama ya, önemli olan sevgimiz seks ikinci planda tabii. Tabii de yani, lütfen öyle bisi olmasın, lütfen yalvarıyorum öyle bisi olmasın...

Geldi, oturdı konuya girecekti ki bir şeyden nihaız oldu etrafına, yine böyle bi sinirlendi, ofladı pufladı. Yan tarafta çocuğu bir aile var, çocuğu onıya buraya koşuyor ama bizim masayla alakası yok. Ceri taktı kafayı o masaya, giremedi konuya. Garsonu çağırık, bi de şikâyet etti onları, Garson ne yapacaksa elin çocuğunu anlamadım ama, Sonra boğarım te-mizledi, kafasına dikti zarabı:

-Suni açıklığa kavuşturabim istiyorum... Gelmeden önce defalarca konuştuam kendi kendime ama şu an giremiyorum bir türlü, üzür dilerim. Benden ayrılıyor, şu an benden ayrılıyor. Evet, oluyor bu ya... Tam adam istediğim biri haline dönüştü, ne güzel derken benden ayrılıyor. Sakın ağlama, ne olur ni-lama. Yukarı bak, yukarı bak akmayın o damlalar. Sen göçlü-sün, sen ne ayrılıklar gördün, sen iyisin, sen iyisin, iyisin. Her yer uğulduyor, karartıyor. Allahım baydımamı larm, çerece-lüteme, Ceri, ellerini yumruk yapma, gözlerini kapama öyle

karşında ayrılık konuşmasını nasıl gireceğini düşünüyor. Bu da ellerimden kayıp gidiyor, bunu da kaybediyorum. Ne olur Allahım, güç ver ne olur şu sıkıntığımı çenesini tütetme.

Kafasını kaldırık, konuya girecek derken, arka tarafına döndü yan masada olan çocuklu aileye.

-Yeter artık ama, ben çekmek zorunda mıyım bunca gürlü-tüyü!" diye bağırdı. Masada duran baba da tabii bizimkine bir şeyler söyledi aynı sertlikle. Garsonlar geldi, masamızı değiştirme teklifinde bulundu. Kalkık başka masaya gittik. Olan o aileye oldu, hem bizim gecemizin hem bizim geleceğimizin hem de onların gecesine şerh.

Östelik çocuklarının da sesi bile neredeyse çıkmamasına rağmen. Sınırını onlardan çıkardı resmen.

Ne söyleyeceksin, hadi söyle falan da diyemiyorum. Öyle karşısında bakıyorum, öyle ya dudagından çıkacak ketimeleri bekliyorum. Birazdan her şey bitecek, birazdan benden gidecek bunu biliyorum, ezik gibi düşündükçe belki vaageçer diye dua ediyorum. Ama bir taraftan da aklına bir kere pırmışse bu düşünce, bir kere ayrılmayı düşülmüşse beni buraya kadar getirip, Ha bugün ha yarın yine bu konuşmayı yapacak. En azından söndürmeyecek diye düşünüyorum. Aimeriyle tanı-madım diye işte! Gitti kadına söyledi bu kız gelmedi diye, o da güldü oğlanın kanına. Off, off! Keşke gitsesdim, iki yap-macak güllüçük atıp dönecektim işte, Allahın ya, yine mi yine mi!!!

Sonra yürüme hukmadan, kafası aşağıda bir şekilde.

-Ben çocuk istemiyorum!

-Ney?

-Ben asla bir çocuk istemiyorum, hayalim boyunca da is-temeyeceğim.

-O masa yüzünden mi? Sağmalama canım, çocuğun sesi bile çıkmıyordu.

-Hayır ya, onunla alakası yok. Geçen bir yarın okudum, Çocuk için evlenirin yazmıştın.

-Ee, yani...

-İşte ben o adam değirim.

Bacağımın üzerindeki peçeyeyi masanın üzerine koydum. Bahane olarak bunu söylemesinden tiksindim resmen. Zerre saygım kalmadı şu an ona. Adam gibi bu iş istemiyorum di-yeceğine, şu kaypaklığa bak.

-Ayrıma bahanesi olarak bunu mu buldun kendine. Çok yaratıcı gerçekten!

-Bahane değil, bi dinle. Bak ne olur girme araya. Şu an biliyorsun, hayallerimi gerçekleştiriyorum. Çocuk düşünmek istemiyorum. Eye geldiğim zaman ben kendime tahammül edemiyorum. Aramızda 9-10 yaş var. Senin yaşlarında olsam, isterdim ama şimdi, her şeye geç kahtıymış gibi duruyor. Se-ninle uğraşmak zaten benim ömrümden ömür yiyor. Sonra kö-peklar, evin içinde bir sürü ses var. Daha onlara alışmadım. Ben senin gibi seviyorum çocukları. Ben sınırlı bir adamım. Benimle yıkıp gitmek istemiyorum bir şeyi. İki kez yaktım, iki kez başarılı olamadım evlilikte. Ya seninle de öyle olursa, ya bir şeyler ters giderse, bi çocuğa nasıl bakaram tek başıma!

-Daha evlenmeden benimle nasıl konuşacağını mi düşün-üyorsun?

-Hayattuktan bahsetmiyorum, bahanı biliyorsun. Akciğerimde tümör çıktı, ondan beri düşünüyorum. Erken ölürsem sen ne yapacağını diye.

-Deli misin nesin be! Dinleyemiyecüğüm seni daha fazla, işrem bir bahane uydurdun!

-Ne olur olur, bahane değil bu. Epilepsinin doğum zaten senin için zot.

-Aaa jirdi de benim üstüne mi atacaksın. Çok küçülüyorum, çok!

-Ya işler istediğimiz gibi gitmezse, ya sen benden nefret edersen!

-Hamile miyim ya, şu an niye buna konuşuyorsun anlamıyorum.

-Seninle evlenmeyi, seninle hayatımı sonuna kadar beraber olmayı kimseyle istemediğim gibi istiyorum. Ben kimseyle evlenmem bu kadar düşünmedim, sen benim en uzun ilişkiyim, bana en uzun tahammül eden insanım. Kaybetmek istemiyorum, beni senden başka kimse çekmez emin ol. Çocuk gibi oluyorum seni görürüz, sevini dayımadığım an çıldırıyorum ben çok seviyorum, senin bana hissettiklerinden bile çok o kadar eminim.

-Tek kelime anlatsayın ne olayım. Eee anlamıyorum, ooo seviyorsunuz tamam.

-Herde değışir, onu kandırırım diye düşünme. Hiçbir zaman çocuk istemedim, istemeyeceğim.

-Şu an gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum. Ayrılmak mı istiyorum onu da anlamıyorum. Sanırım, bi dönem bebek diye tutturmam yordtu onu. Evlendiğimiz gün hamile kalmak istediğini mi sanıyor acaba. Yani bunu burada konuşmak bile saçma. Ne diyim yani şu an, zaten garsonundan tut, çeşre-
mizdeki bütün masajlar şu an onun çocuk istemediğini duydu.

güçle ütimalle beni kilitaja ilna etmeye çalıştığın sanıyorlar. Oysa bilmiyorlar ki herif, içine düşünemiy spermimin dışarıda.

Böyle bir mevzu yermekte konuşulur mu üstelik. Elini tuttu, "Tamam ya bende vazgeçtim çocuktan" mı denemi bekliyor. Bi kadın nasıl böyle bir şeyin sözünü verir, aklı başında bir adam karşındakinden nasıl böyle bir söz ister üstelik. Bi bana denk getir ya böylesi de. Hayatında daha garantiliik duymanın sanırım.

-Yani ne diyim. Beni biliyorsun, şu an olmasa bile eminde sonunda elbet bi çocuğum olsun isteyeceğim.

Elini tuttu, iyice masaya yaklaştı öpmek için.

-Peki var, Zodi'yi de kaçırırız. Hem hiç büyümeyen çocuk işte onlar. Bir de sen hiç kendini çocuklu düşünemiyorsun mu? Onu süt pişirirken, mama hazırlarken. Kafele bile yapmayı beceremiyorsun. Çocuğum altını temizlemeyi bile unutarsın. Senin hamurunda yok ki, hayat boyu sorulmuş olacak biri değilsin sen. Kendine bakamıyorsun. Bak, nime yine bi şeyler dökmüşsün. Sadece kendim için demiyorum. Herde çocuğum senden nefret ederse ne yapacağını. Başka muflu aileleri gördüğün zaman, benim ona veremediklerin yüzünden seni suçladığında. Kendi ailene bak, muflu bir aile olmamış ki, Aile nedir daha onu bile bilmiyorsun. Beni boyuyor, kendinden düşün. Hiç görmediğim bir sevgiyi nasıl vereceksin o çocuğa. Bu işler böyledir, aileden ne gördüyün onu verirsiniz. Sen daha birini nasıl seveceğini bile bilmiyorsun.

Seni Çok Seviyorum Ama Seninle Yaşamak Çok Zor

Ne diyeyim bilmiyorum, hak vermek istemiyorsun ama bakli olduğunu da düşünüyorum. Gülümsedim artık yani, başka yapacak bir şey yok. Sonra bize bakarı insanlara doğru döndüm.

-Siz de bakıp durmayın be, hamile falan değilim!

Her şeyi bu kadar ilerletmişken, hayalim kurduğum şeyden vazgeç diyor. Tabii ki vazgeçecek değilim, eminde sonunda o da sökülecek bu halinden. Ama bir taraftan da bunun sözünü benden almış biraz işrem. Off ne yapacağımı bilmiyorum, olmayan bir şeyin garantisini konuşuyorsun rümen. Allahım bana bi akıl bi yol göster, ne bileyim bi işaret ver.

Nikâh için gün almaya gidiyoruz, bir elim Ceri'ma elimi sıkı tutuyor. Ne olur ne olmaz kaçır falan. Umarım istediğimiz güne buluruz, gerekirse rüyayı verelim ama lütfen istediğimiz gün olsun. Gün alana kadar kimseye söylemek yok, ne zaman söylesem bir sorun çıkıyor. Hatta evlenene kadar söylemesem mi? Heyecandan ölmek üzereyim! Allahım sana şükretler olsun sonunda evleniyorum ya! Kaç dilenciyeye para vereyim, çeşme mi yaptıraysın, koyunu bırak deve kesecem mi olsun. Yalnız deve için, biraz beklemek gerekebilir, malum yeni evliyim halayı, yeni esya falan borç çok tabii. Ya sonra biz deve olayım imutsak olur mu? Tavukta anlarsalım, hence süper bi fikir?

İçeri sağ ayakla gir Pucca, derin nefes al. Hiçbir sorun çıkmayacak, her şey çok güzel olacak. Beş kilo verirsen çok güzel bir gelin olacaksın. Sakin ol, rahatla daha sadece gün alıyorsun. Ooo sen bunda böyle yapıyorsun, nikâhında diğer baylılarım demek ki. Haydi bakalım rast gelbin...

Evrakları altı pullu hi dosyanın içine koymuştum, onları çıkardım. Adama doğru uzattım. Kanlarımız uyuyor, öka-mengâhımız tamam, fotoğraflar tamam, bir aydır bunları ha-zırlamak için uğraşıyorum, dört dörtlük her şey. Evlenmeye hazırım, hatta "Aa bağlın boy yer var" deseler, hemen içerde evlenicem o derece.

Adam aldı evrakları, baktı baktı "Hanfendi kimliğimizi de alabilir miyim?" dedi. Ups, unutmuşum! Çantaya doğru uzandım, Ceri'den bir offlama. Hattı ubarttı, söylemeye baş-ladı.

"Bir şeyi de tam yapmış yaptırıcım zaten. Sana hazır mı diye soruyorum kaç kez, bakırsana kimliğine evde..."

O söylendikçe çantada bulamıyorum, o konuştuğuka sanki çanta bir kuru deliğe dönüşüyor, içinde ne var ne yoksa yutu-yer. Yok, yok, yok bulamıyorum lanet kimliği. Cüzdanda diye hatırlıyorum ama yok yani. Ceri de sağ olsun, beni daha da başkî altına sokuyor. Bir sürü insanın yanını, çekti çantamı elimden ötür gibi o kocaman ellerini soktu içine. Kurcalama-ya başladı.

"Bir kimliğine sahip çıkamıyorsun, arkamı toparlamadığın an böyle oluyor işte. nerede bu ya! Evde mi buaktın?"

Sürekli konuşuyor, oradaki herkes bize bakıyor sanki. Herkes, kafasını sağa sola doğru sallıyor. Düşüncelerimi oku-yabiliyorum. "Bunlar hemen boşanır", "Kız siteme salak", "Adamda da ne sinir varmış arkadaş", "Yazık olmasın..."

Yutkunuyorum, nefes alamıyorum, Ceri suçmak bilmiyor. Çantamın içindékileri sandalyemin üzerine döktü, tamponla-rım, teki kalmış küpeler, çantayım parfümler, kayıp anahta-rım, bir sürü flş ortada öylece duruyor. Utanıyorum, bi kimli-ğe sahip çıkamadım diye mi salaklığımdan mı yoksa Ceri'nin bana davranışından mı bilmiyorum ama şu an yok olmak is-tiyorum.

Ceri görevlinin karşısına geçti, ellerini belimit iki tarafına koydu, derin bir nefes verdi. "Yok, yok yani. N'apalım şimdi, sonra mı gelelim biz?"

Adam yapacak bir şey olmadığını söyleyince, çantamın içindékileri toparladık dışarı çıkık. Tam arabamın oraya ge-liyorduk ki kimliği arka cebime koyduğum aklıma geldi. Fo-tokopi çekirmek için bi yere girmişim, geç kalıyorduz diye arka cebime koymuştum. Heyecanla elimi oraya attım, bin-go! Orada işte... Ceri'nin elimi tuttum geri dönelim diye, tam söyleyecektim ağzından öyle bir şey çıktı ki, durmak zorunda kaldım.

"Seni çok seviyorum ama seninle yaşamak çok zor. Her gün böyle olacak, hayatının geri kalan her günü böyle çok çok çok zor bu."

Hiçbir şey söylemedim, arabaya bindim. Eve gidince o ev-rakları hepsini çöpe attım. Fotoğraflar hariç tabii, we olur ne

olmas diye. Sürekli kulağımda aynı şey yankılanıyordu, "Ha-yatının geri kalan her günü"... Oysa bunun bizim hayatımız olmas gerekiyordu.

Daha İleriye Gitmek İçin, Bir Adım Geri Gitmek Gerekir

Gece Ceri'nin evinde kaldık. Bu kez kimliği de dosya-nın içine koydu, iyice kenarlarını da banlılıb dışırmıyeyim diye, garantiledik sabah artık hallederiz. Yani evlenmemek için hiçbir sorunumuz kalmadı, içinde duran şüpheler hariç. Hiç uyamadım, artık düşünmekten o kadar yorulmuş ki hata-nı yapıyorum biliniyorum. Hep böyle babamın lafları geliyor aklıma.

"Bir insanı değiştirebilirsin diye girme o yola; ben bunun bu hayata katlanabilir miyim diye düşün. Kimse değişmez."

Hayatım boyunca prezervatifleri delep, hiç istemediği bir çocuğu ona sevdirmekle mi uğraşacağım. Sürekli olarak,

"Ben bunu istemiyordum" baskını ile yaşamak için bu saçma şeye evet diyorum.

Değişse bile, bir sabah kalkıp çocuk istediğini fark etse bile bu olayın onun isteği altında olması beni yormayacak mı? Yani Puki'yi bile hâlâ sahiplenemedi. Yürüyüşe çıkalım diyor, benimle gelmiyor. Köpek bakımına dair bir şeyler okuyorum, heves ediyorum en başından beni dinlemiyor bile. Her seferinde, "Puki senin köpeğin" vurgusunu suratına çarpıyor. Sürekli bağırıyor, tüyünden, havlamasından, nefes alışından bile şikâyetçi köpeğin. Sevmiyor mu, çok seviyor. Ama devamlı olarak "Bu hayvan ben istemedim!" diye söylüyor.

Ayrıca o evliliğe benim baktığın gibi bakmıyor zaten. Kaybedecek neyim var diye bakıyor, kız çok istedi yapalım diye sanki. Ya da işte beni avcunda tutmak için. İki kere evlenmiş olsamın da tabii bunda çok büyük etkisi var ama hayal ettiğim hiçbir şey böyle değildi ya. Sürekli sinirli, sürekli agresif, devamlı karamsar. Hep başımıza kötü bir şey gelecek gibi, hep en dibine batacağız gibi umutsuz. Es eşyaları konuvarında hile, "Ammaan al işte!" hep böyle... En güzeli olsun, en iyisi olsun diye uğraştıkça o hep, "Alt tarafı eşya, alt tarafı evlilik, alt tarafı aşk, alt tarafı hayat!" hep böyle...

Aynada kendime bakıyorum, ona benzediğimi fark ediyorum. İçime gömüldüğümü, daha da kapandığımı, hayatım Ceri'ye onun umutsuz hayatı yaptığını. Zaten hep böyledim aslında, hayatına biri girildiği an, ona dönüştüme uğraşıyorum. Onun sevdiği yemekler, onun içtiği içkiler, onun hayatı, onun istekleri, o, o, o! Kendimden o kadar nefret ediyordum ki buna bir parça sevgi gösteren birine dönüşmeyi tercih ediyordum.

rum. Bedenimden nefret ediyordum, yüzümden, saçlarımdan, konuşmamdan, ellerimden, sevdiğim şeylerden bile nefret ediyordum aslında. Ben kendimi hiç sevmiyordum, o kadar sevmiyordum ki o sevgiyi hep başkama veriyordum. Ben bile kendimi sevmekten bi yabancı nasıl sever diye hayret ediyordum, hep minnet duygusuyla yaşıyordum. Hep ama hep kendini onun altında eziliyor gibi hissediyordum.

Belki de hayatımın en güzel dönemimdeyim, belki de geçmişimin altında o kadar kalmışım ki hayatımı fark edemiyordum. İstanbul'a ilk geldiğim zaman misafirimem Karat'da diye her sabah işe Bağcılar'a gidiyordum, 3 mutfak bir servis olarak. Bütün zamanım otobüslerde yavaşım kaprya dayalı geçirdi. Babamın maddi durumu hep iyiydi ama nefense evden ayrılan ondan para isteyemez gibi bir durum vardı. İsteddiğim zaman evi barko satın yine verirdi ama sonra birim ondan bir şey isteyemememi. Üniversitedeyken bile ben arayıp söylemesem babamın aklına buna para şunmak hiç gelmezdi.

Öyle ki ilk aylardan sonra ondan istememek için hep çablamaya başladım. Ankara'da hangi semte oturduğumu bilmezdim, İstanbul'da bilmezdim. Yıllarca beni başka bölümlerde okuyor zannetti. Evde odasından hiç çıkmazdı, kendine ait farklı bir dünyası vardı. Hiç sorgulanmadım ama babam da böyle bir adamdı. O da mesela sorulduktan almaktan nefret eden, korkan biriydi. Allahın işi işte, ona çocuklarını baskın giden bir kadın verdi. Ama babam hiç değişmedi, hiçbir zaman sorumlu olduklarımızı tam anlamıyla almadı. Ama birçok babadan da daha iyiydi benim için, hep arkamda durdu, hep varlığını hisledim, hep sevgisinden de emindim. Onu öyle kabul ettim.

Annem dersen, anne hiç olmadı ama onu da öyle kabul etmek zorunda kaldım. Hep kabul etmek zorunda kaldım yani, kıramadım, kırılmadım, karşı çıkamadım. Hadi onlar aile yapacak bir şey yok. Ee peki bunda? Hayatının geri kalanını yaşayacağın adamı kendin seçme özgürlüğüne sahipken neden bunda da kabul etmek zorundayım ki? Üstelik artık, eskisi gibi de değilim, hayat kavramı başka yöne sürüklendi. Artık kendimi tanımam lazım, benim önce kendimi sevmem lazım.

Uyuyan Ceri'ye baktım, yavaşından öptüm. Özgümlüm, sevmek gerçekten yetmiyor diye yüzüğü yastığın kenarına bıraktım. Giyindim, tam son kez öpecektim ki, bu ne ağzına saçayım, dandik romantik filmier gibi, yüzüğü kırıp gitmeler falan. Kendimden tiksindim. Hayır, böyle yaparız zaten ayrılmaz. Adam uyanacak, yüzüğü görecektir, "Aaa Pucca benden ayrılmış" diyip, sonra hayatımıza devam edeceğimiz falan diye düşünüyör olamam sanırım. Bir de kaç kez böyle bi sahneyi denedim, bu sahne sadece adamın kafasına bir şeyler dökün sahnesi. Yani arkamdan gelsin, koşsun, bi hata var ortada onu görsün sahnesi. Gerçekten ayrılmak isteyen böyle romantik sahnelerle ayrılmaz.

Bir kere başıma geleceği biliyorum. Daha ben taksideyken, Ceri uyanmış olacak. Yüzüğü görecektir, önce salak gene düşünmüş diyecek. Sonra gittiğini fark edecek, beni arayacak. Telefonu açmayacağım. Nedenini bilmediği için bir daha arayacak, mesaj atacak. Benden yine ses yok tabii. Ardından oodir bu geri çekilim derdi diye evin oraya gelecek, ben de mıymıy işte düşündüm taşındım kendimi sevecem artık diyeceğim. O da "Bu kız gerçek bir mal" diye düşüncecek. Ama taa kalkanış gelmiş oraya işte yalandan yapma etmeler olacak. Sonra ben de "Ay bak beni seviyor" diye hobba baştan. Bu

değil artık istediğim, yolandan ayrılmaya çalışmalar, ayaktan parçısınlar.

Ama bir taraftan da gün almaya gitmeden önce mi kendimi sevesin geldi diye benim ağzına saçacak. Daha önce aklın neredeydi, götün çıktı evlilik diye, yimdi ne oldu diye yine bi taktik yaptığını düşünecek. Nasıl ayrılacam ki şimdi, acaba yurtdışına kaçsam mı? He yurtları he, bu aralar fazla film izliyorum sanırım. Vişeyi ne kadar zamanda veriyeler haberi yok sanırım. Kendi kendime ne yapcam be orada deli deli. Bir hafta sonra zaten param biter, döndüğümde yine aynı terane. Bir de niye kaçıyorum zaten, belki de adam gibi konuşmak en iyisi. Süssüz, püssüz, trajedisiz. Belki de onun isteği de budur. Yani şimdi doğruya doğru, Ceri açığı evlenmek için kendini parçalamıyor. Hatta şu an bakma ben kendim için diyorum ama o da hayallerimi gerçekleştiriyor. Şu durumda kim evlilik ister, kim bunun altında durmak ister ki. O da benim garazımdan korktuğu için böyle davranıyor.

Kalktı, öpüşmeler falan filan derken konuşamadım tabii. Arabada anlattırım dedim, konuşamadım. Bi yerde kahvaltı ettik, orada konuşmam dedim komuya giremedim. Bir taraftan da sürekli olarak "Hata mı yapıyorum, bu noktaya kadar geldin yapma bunu, istediğin evliliği yapma" diye kendime de söylüyordum ama yok, içinde bir şüphe varsa o iş olmaz derler ya hep, içinde bir değil bin şüphe var. Sonra gitmek için yola çıktık, arabada ha gayret dedim, gir komuya:

-Benle niye evlenmek istiyorsun Ceri?
-Allah aşkına, zaten şu saate olmaz dedim köprü trafiğinde kalmışız yine başlama saçma sorularına.
-Yok ya, ciddiymi, niye yani?

-Ne bilim, işte sen istiyorsun diye. NEREYE GEÇİYOSUN NEREYEE!!!

-Bil tek bu mu?

-Ya bi sus, kadük burda, ya herkese araba mı verdiler n'aptılar?

Trafikte bu komuyu açamayacağım belli oldu, bir de ne kadar hakkı olduğum. Köprüyü geçtik, bi eve uğramam lazım dedim. Onun için de bi bus bas bağandı, evin oraya geldik. İçeri girilirdi. Zodyaklı'ya bi kaç göz yaptım dışarı çık diye. Sonra oturdum, derin nefes aldım. Parmagından yüzüğü çıkartım masanın üzerinde duran evrakların üzerine koydum.

-Çok üzgünüm, ben sadece çocuk için evlenmek istiyordum. Sen çocuk istemiyorsun. Hiç bu yola girmeyelim.

Önce bi anlamadı, baktı salak salak.

-Off hadi ne için varsa hallet, çıkalım.

-Yok, Ceri bi otar gerçekten ciddiym. Yani o gün söylediklerinde haklıydın, hiç girmeyelim bu olaya.

Bi sustu, telefonunu eline aldı, sonra bıraktı. Sonra yürüdüğü aldı, kalktı ayağa:

-Hadi güzelim, bak geç kafayız, ben senin oyunlarından anlamıyorum. O gün komşuk hallettik bitti.

-Hallettik bitisi falan yok, çocuk olmayacaksa senle evlenmenin anlamı da yok.

-Yapma bak, anlamıyorum, yapma bana hım, hadi, çıldırma hen!

-Hayır, sen hayatım boyunca çocuk istemiyordun dedin. Bu çok büyük bir karardı, değiştirim nasıba diyordum ama yok bu yükün altına giremem. Çocuk yoksa evlenmenin anlamı yok.

-Ne istiyorsun şimdi, evlenemiyor muyuz?

-Hayır, sadece o değil, bu ilişki de... dedim, daha cümlem bitmeden bütün evrakları parçaladı.

-Bir daha ağzını açmayacaksın, bir daha o ağızdan çıkmayacak o zaman!!!

Kalktı, kapının oraya gitti, ayakkabılarını giydi, hâlâ konuşuyordu. Koltuktan hiç kalkmadım. Sonra bir daha geldi yanıma, eğildi, ellerimi dizlerine koydu, ağlamaya başladı.

-Tamam, çok sert kural koydum seni düşünmedim ama bana hak ver.

-Sen de bana hak ver, yani bu kadar sinirlenecek bir durum bile yok aslında.

-Peki, düşünelim, ükümüz de isteklerimiz tamam mı, hatta bi yerlere gidelim, şuna tak parmağına.

-Yok, gerçekten çok düşündüm ilişki de istemiyorum bir süre kendim... yine cümlem bitmeden, kalktı, başına baktı. O kadar bağandı ki köpekler havladı, köpekler havladıkça bu daha bi sinirlendi.

-Ne ara düşündün, dün daha eteklerin zil çalıyordu, o küçük beyninin içinde ne oyunlar dönüyor, ne yapıyorsun bana sen ya ne!!! Ne istiyorsun benden, tüketin bitirdin beni. Hayatım senin oyunların çözmekle geçti, şimdi sorun ne, şimdiki taktiğin ne Allahın belası, ne istiyorsun yine?

Ağzını açmadan, hiç yerimden kımıldamadan bekliyorsun. Susum diye, bir kelime çıksa ağızından kıyamet kopacak bel-

li. Kapının oraya gitti, girişte ev sahibinin niye yaptırıldığı anlamıyordum büyük cam bir bölme vardı. Salonla giriş ayırıyordu. Oraya bir yumruk attı, bütün cam tuzla buz olup yere düştü. Onu öyle görünce çok korktum, köpekleri aldığım gibi yatak odasına koştum, kilitledim kapıyı. Cam sesleri geliyor hâlâ, bir taraftan da bağırma sesleri. Elime bir şey mi oldu diye kafayı yicem ama korkumdan çıkamıyorum da. Sürekli bağırıyor, sürekli...

-Suf o lanet olanı kitabına bi son bulmak için beni harcadın, bizi harcadın sen. Senin bana acıman yok, senin kıldi hayatına bile acıman yok. Al işte sana son, al yazarsın!

Kapıyı açcam, ne sonundan habesdiyorsun diye, kızıyorum da bir taraftan. Çünkü o kendi istediği gibi, "Ben çocuk istemiyorum, camın isterse..." diyip kenara çekildi. Ben de iyi o zaman ben de bunu istemiyordum dedim sadece. O söylerken dünyanın en normal şeyiken şu an olaya bak. Polisi mi çağırısam acaba, ne yapıyor içerde bilmiyorum ki. Köpekler susmuyor zaten, o susmuyor... Çıkıp kavga etsem karjilik verseni olay daha büyüyecek. Ama kendimi de tutamıyorum artık, bir anda olay bana döndü.

Sonra kapı çaldı, komşular şikayete gelmiş. Bu bi onları da bağandı. Sonra aradan bi yarım saat geçti, artık Ceri bağırıyordu, heralde camları topluyordu. Arlından bi kapı sesi, kulagımı dayadım, dinlemek için, bi süre bekledim, gitti diye kapıyı açtım.

Gerçekten gitmişti ve bütün camları da temizlemişti. Kapıya da kâğıt asmıştı, "Yerlerde hâlâ cam olabilir dikkat et!" diye. Ceri işte böyle bir adamdı... Susum çok ağladım, çok

arıldım. Çok aramak istedim, çok vazgeçtim demek istedim, çok lata yaptığım düşündüm. Ama bir taraftan da içinde garip bir güven vardı, yeni hayatıma dair garip bir sevinç, heyecan. O heyecan daha ağır bastı...

Bugün ayrılmaya karar verişimin 15. günü. Ertelemediğim ne varsa yapmaya başladım. Diyetle başladım, 4 kilo verdim. Bu kez eskisi gibi ilaçlarla falan değil. Şu yine diyet yemekleri yapan yerlerden biriyle görüştüm. Öğünlerim onlardan geliyor. Her sene yazılıp, üç kere gidip, bir daha uğramadığım spor salonları yerine, aletli pilatese başladım. Anladım ki benim olayım bire bir çalışmamış. Biz hep, Zodyaklı ile spor salonuna yazılırdık, ben pes ederdim o güzel güzel devam ederdi. Zodyaklı'nın hiç öyle kilo sorunu olmamalı, en fazla 5 kilo aldığı bir dönem vardı o kadar. Osa rağmen sürekli ben kendimi iyi hissedeyim diye sanki kendisi de kiloluymuş gibi davranıyordu.

Ben rejime başlarken, o da motive etmek için başlıyor, spora gidince aynısını yapıyordu. Ama yani beni motive et-

mesinden öte daha çok umutsuz oluyordum. Kız kilo veriyor, ben yine aynı.

Spor salonuna gidiyoruz, yağ ölçümü yapılacak. Utanıyorum yaptırmaya. Hi de Zodyaklı gidip, salondaki cilttop bi hocayı yanına takip getiriyor. Al, bak hocamız boymuş diye. Yanında mekik çok çekebilirden adamın. Onun için hava boş tabii, kıza bir liste çıkarıyorlar, tak tak tak bitimelik.

Benim liste ise, "Umudumuzu kaybetmeyelim, inanırsak olur" listesi. Bir de hiç terlemeyen kızlarla dolu salon. Ben daha yolda oraya gelirken terliyorum üstelik. Bir de çok sıkılıyorrum orada, içim şişiyor. Sanki böyle herkes beni izliyor-muş gibi hissediyorum. Bir yanına gelip, 10 dakika yürüdüm daha yarım saatin var diyecek gibi. Hareketleri başaramamak zaten benim olmazsa olmazım. Adam bir daha anlatıyor, nefes al diye. Ben nefes almayı unutupuyorum. Bir daha, bir daha derken mosmor oluyorum. Zaten sonra beni bırakıp gidiyor, daha mantıklı çalışan birinin yanına.

Yer bulma olayından bahsetmek bile istemiyordum. Bi tane uzay mekiği gibi bi alet var, bacakların havada koşuyo musun n'apıyosun öyle bir şey. Bir efsane var ona ilgili, günde 20 dakika yaparsan bacaklar incecek oluyormuş bir ayda. Onları boş bulursam yaparım da karılar üzerlerine zımnetlemiş sanki.

Dış yerlerinde zaten, ayy oraya elim değmesin, amaan sırtım sana değmesin diye uğraşıyorum. Ben götümü millet gülmese diye halk plajında bikini değiştirir gibi havla içinden tamam çıka çıka yaparken, yan tarafında ki kadın utanmasa ağzına sokacak! O yüzden bana hep şikence gibi geli-

yor. Ama kimisi de bayılıyor oraya, orası onun için kulağıyla kaldığı, en sevdiği yer. Ee benim de götüm bir avuç, bacakların kaslı, kollarım çırpı olsa benim de en sevdiğim yer orası olur.

Bi de öyle bi takım var çünkü, tık tık her yerde doluyorlar bunlar. Her aletin başında. İlk günler onları görüp, "Ben de böyle olcam" diye kışkırtıyorsun. Soma alıyorsun ki o kızın zaten hayatı taze o. Senin gibi haftada 3 kez 1 saat geleyim, bir ay sonra bir daha gelmem, çıkışta tavuklu düştüm mü, etli dürüm mü yesem diye düşünmüyorsun. Bu kez o kızları öldürmek istiyorsun. Hele bir de bineceğin aletin üzerinden kalkmadığını görürsen, kafasını yürüme bandına geçirip, "Sıra bende orospu, sıra bende!!!" demek istiyorsun.

Bir de şu zumbaymış, pilatesmiş grup çalışmaları var. Allahım, yaşarken cehennemi görmek onlar. Hoca zaten tak tak yapıyor. Mutlaka millet bi aşamaya kadar başlamış, nedense sonradan eklenmiş oluyorum. Ay elimi nereye koycam, ay belim nerdeydi, anam yanlış mı döndüm dedim yahu kaanış gibi dükkeldiğimi fark ediyorum. Ya bir de hareket yapamayınca, başına dikilip öğretirken diğerlerinin bakışları var ki, Allah kimseyi o bakışla sınamasın.

"Osun götü mü büyük benim mi acaba, Ayy nasıl da yapıyor, neyse en azından ben daha esneğim."

Ya şla böyle senden iki üç gün önceden başlamış ama zannedersin bu konuda uzman. Hemen yanmda bitiveriyon, "Kolumu şöyle yap, u ih yanlış yapıyosun bak bacak burdan" diye orada sana hocalık yapıyor.

Hal böyle olunca bir daha uğramıyorum, hep bi bahane buluyorum kendime. Ay bugün bilmem ne oldu, ay bugün şu oldu, ay atışım mi vur ne. Sonra bi bakmışım aaa iyeliğim bitmiş!

Ama şimdi aletli pilatese başladım, tek hoca mis gibi, Kadıns derdimi anlatıyor, kimseden çekinmiyorum, kimseye yarıtmıyorum ve çok daha fazla etkisini görüyorum. Biraz daha pahalı tabii ama hiç gitmediğim salonlara ödediğim para düşünülürse daha iyi.

Bir de tabii kızlarla birbirimize motive etme durumumuz oldu. Hepimiz kilo veriyoruz şu an, zaten iki kilo olanlar da dahil. Hatta onlar daha fazla veriyor. Sabahda yürüyoruz, sürekli yürüyoruz. Bir de, evde de kendi kendimize Jillian Michaels diye bir kadın var, Youtube'dan onun 30 günlük programını buldum, her sabah yarım saat onu yapıyorum. Bacım bütüğün canını çıkartıyor, hareketler kolay gibi geliyor ama bir süre sonra yerde anammm anammm naapıtı bana diye ağlıyorum. Hepsi aynı anda yapmak kötü tabii, sonra bepsinden bekliyorsun ama şu an Ceri olayını ancak bu şekilde atlatabileceğim gibi geliyor.

Ceri'ye gelirse, 15 kilo oldu ve Ceri hâlâ ayrıldığımızı kabul etmiyor. Her gün çekimden sonra bize geliyor, her akşam bizde. Arkadaş olalım dedi en son, hayır desem de anlamıyor. Benim de açığı daha işime geldi bu konu. Arkadaş olmanızın imkânı bile yok, biliyorum ama nasıl uzaklaşacağımızı bilmiyorum. O da aynımsı söylüyor, bi anda her şeyi aldım yerle bir ettim. Ne yapacağımı bilmiyorum, nereye gideceğimi bilmiyorum, kimin var bilmiyorum, diye. Keşke birbirimize bir kötülük yapaydık, keşke nefret etseydik, diyor.

Şu an saçma sapan bir şeyin içindeyiz yani, birlikte olmak istemiyorum. Sadece Ceri için değil, gerçekten birini istemiyorum. Ama her gün onunla olmasa da istemiyorum. Buna konuşunca da biraz zaman ver diyor. Ya da şu gün aramadığımda ben arıyorum, ne yapıyorum, diye. Yarıda oyndık ama pratikte aptal gibi davranıyoruz.

Artık Bu Gecelerin Kadını Bile Değilim

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

Gece hayatına düşkünlüğüm malum, bilmeyen yok. Böyle düşkünlüğüm yazınca da bi garip oldu ama yani seviyorum diyeyim işte sen anla. İzmir'de gece dışarı çıkmak bizim için Alsancak demekti. Her Çarşamba, Cuma, Cumartesi bi kere Bios, Opos mutlaka... Arada bir Beri Blues, Ozz venue... Ankara'ya taşındım sonra orada gece hayatı daha bi faklıydı, eller havaya mı rock mı ay kafam karışık durumu beklemiş. İstanbul'a geldim, burada da zaten bepsinden ayrı teller.

Hop, İzmir şu an bambaşka hale gelmiş, o amayutakaldrım-larında kızlar topukluyla yürüyor. Bütün mekânların içinden. "Hooppaaaaa! Ya şu yaaa ben çok özelli" sesleri geliyor.

O bizim beğenmediğimiz Kordon mekânların allamış pullamışlar Gazi Kadınlar Sokakı'nı dayamışlar resmen. Sok

çinde kaldım en son gördüğümde, çünkü dünyada her şey değişir de İzmir'e ait bir olay değişmez zannedyordum... Ya da ben artık yaşadım, bunu kabullenmem gerekli diye düşün-
düm. Her neyse, işte bu gece dışarı çıkma kültürüne İstanbul'a ilk geldiğim zaman bi türlü alışamadım. Loca'da durmak, şeye açılmak, kapıda beklemek, düğüne gidermiş gibi giyinmek çok garip geliyordu. Taksim mekânları ise fazla farklıydı, elektronik müzik zaten anlamadığım bir olaydı...

Bir de böyle küçük mekânlara 1500 kişiyi sığdırmaya çalışan yerler vardı ki, orada sadece nasıl nefes alsam diye düşünüyordum... Bi kavram kargaşası yaşamadım değil, hatta böyle kendimize uygun mekân arayışına çıkıp, "Bu da olmadı kızlar!" diye döndüğümüz çok oldu.

Ceri zaten böyle gecelerin adamı olmadığından dolayı, ben bi süre çekmiştim elimi ayakta. Ama şimdi, artık Ceri'de olduğuma göre, "the bitch is back" bebeğim!!

Kızlarla beraber çıkmaya başladık, ilk başta şu markaların yaptığı sosyal medya partilerine gittik. Instagram'da zannedersin ki çlgün bir parti var. Herkes delirmişçesine sarhoş, herkes çığlık çığlığa eğleniyor! Bi gidiyoruz, zaten toplanan bir avuç insan, hepsinin suratı asık. Biri iştah çıkmış gelmiş, diğeri 4 parti daha geçecekmiş, bi tanesi "Onu neden çağırdınız?" diye PR'cı ile kavgaya ediyor. Ama biri telefonunu fotoğraf çekmek için bir uzatıyor, hoop o asık suratlı insanlar güüyor, herkesin yüzünde "Amma eğleniyoruz" ifadesi.

İçkilerin olduğu yere gidene kadar zaten markayla bağlan-
tılı en az 20 kişiyle tanıştırıyorum, on tanesiyle daha önce tanışmamız ama ne o beni hatırlıyor ne ben onu.

Onlara da yazık, hepimizi sanki seviyormuş gibi davranıyorlar. İçki alıyorum, geri dönüş yolunda aynı şekilde. Bir de proje anlatıcıları oluyor ki artık kayarlandı bu konuda. Ajansa yeni girmiş yükselmek isteyen biri bi tanıyor kohandan, bir saat boyunca bana projesini anlatıyor. Dinliyorum, o iş olmayacak biliyorum ama çocuk hevesli o'upim. Çok erken bitiyor zaten bu partiler, bi tanesinin sekizde başlayıp dokuzda bittiğine şahit olmuştum. O yüzden maalesef bu kiim bize göre değil, onu anladık. Birkaç büyük organizasyon haric, kalan hepsi aynı şekildeydi.

Taksim'de açılan yeni yerlere gidelim dedük, Tontom Sokak dışında ne yapabiliriz diye. Sandalyeleri kaldırdıklarından beri Asmalı hep üzgün, hep kirgan zaten... İlk başta bir heyecanlıydık, içerisi aklı yakışıklı çocuk kayıyor. Ve yanlarında sevgilileri olmayan çocuklar. İyee, işte hayat bu bebeğim diye aralarına aktık akmasına da, bunlar bizle ilgilenmiyor! Gay bar'a girmiş gibiyiz. Önce, ayy ne güzel yan, asılan yok bilmem ne diye fink fink mutluken. Bi süre sonra ego bu, beğenilmek istiyor. Yanımdaki çocuk 3 kez tuvalete gitti geldi, önümden en az yedi kişiyle öpüştü, ben amca tınaklarını yedim durduğum yerde.

Kuruçesme mekânlarında eğleniriz diye umduk. Ayak aydurmak için biraz fazla süslendik ama her günümüzde bilmem kimin gecesini, onun doğum günü, bunun bilmem nesi derken öyle mal gibi köşedeki masada duran tipler olduk. Kocaman yaşlı adamların yanında küçükçük kızlar. Onlara sinirlenmekten, yasal mı bu, kız reşit değil yahu diye saçım başımı yolumaktan dans bile edemedim.

bulan takım var, onlar zaten hemen belli ediyor kendini. Yanlarında yabancı kızlarla daha gerideki masalarda giril giril kâkâhalar çıkartırlar.

Yani Ceri ile beraber olduğum dönemde pek bir şey kaybetmemişim... Büyük şehir eğlenmeyi için fazla ayak kaçı-
rırım artık. Her şeyi net görüp, gözlemlemeye başladığım an benim için öğlene zaten hüyer. Umudum şu tatlılıklar!

Ardından, şu sosyal medya partilerinin gurusu Mert Vidinli'nin gecelerinde şanssız deneyelim dedük. Herkes birbirinin aynı, herkes ama! Aynı saç modeli, aynı elbiseler, aynı ayak-
kâhalar, aynı makyaj tarzı... Bi de bize loca yapı en tepede, herkesi görüyoruz. Kimse dans etmiyor ama herkes eğleniyor, böyle birazcık hareket etsem mi diyorum tam laçı sallayacağım, lapordanıyanları görünce şimdi ayıp olur diye onlar gibi durmaya çalışıyorum.

Memeler iyice öne çıkmış, dik darmanın bokunu çıkarıp akciğeri fırlatacak güğüsler, o derece. Saçlar o kadar parlıyor ki üstüne müce her bile takmalarına gerek yok. Mutlaka uzun, uzatun, hatta yürürken götünün başladığı yere değmei.

Hepsinin götü aynı büyüklükte. İki avuçta gelecek kadar, kalkık. Bel kesinlikle çok ince! Küçük kına bir elbise, göz makyajı çok ağır, ayakkabının markası belli olmalı. Zaten hepsi aynı ayakkabıyı giyiyor. Mutlaka her masada en az 2 şampanyaya patlıyor. Şampanyalar patlarken hepsi fotoğraflarını çekiyor, sonra yine yerlerine dönüp insanları izlemeye devam ediyorlar. Her masada sadece bir kişi garsonla mütahap olmak zorunda. O da garsonla konuşmuyor zaten, el, kol, iki mimik yapıyor hoop istediği şey geliyor.

Gece biraz ilerleyince hareketlilik başlıyor, o da yani eh işti. Masadan masaya dolağan herkesi tanıyan bir kadın mut-
laka var oluyor. Gecenin sonunda tek z'd zurna sarhoş olarak çıkan kişi de yine aynı kadın oluyor. Puro içen adamlar, ga-
zenlerin ikinci sayılarında ellerini katmanın oraya koyup poz veren kadınlar. Oynunca arsa anıdan habadan paralı olurlar. Her gittiğinde hep aynı insanlar, aynı masalarında eğleniyor. Masaları bile değişmiyor yani. Bir de tabii soursadan parayı!

Sizi Boka Batıran da Alıp O Boktan Kurtaran da Arkadaşlardır

İlişkileriniz konusunda hiç tanımadığınız insanların fikirlerini almak bile arkadaşlarınızdan fikir almaktan daha iyidir emin olun. Ayrıldığınız zaman, "İyi oldu" diye teselli ederken, barışınca yine "İyi oldu" diye sizinle beraber sevinirler. Ben de öyleyim, sen de öylesindir. En yakın arkadaşın için hep daha iyisini istersin ama o gider en kötüsünü bulur sanki. Ona sorsan o da senin için aynı şeyi söyleyecektir.

O yüzden kendi ilişkilerim konusunda hiçbir zaman etrafımdan akıl almadım, kimseden akıl almam. Tabii gördüğün gibi bir arpa boyu yol ilerlemedi. Neyse olay bu değil, sen ne kadar her ayrıntısına kadar anlatsan anlatsın, kimse anlamayacaktır çünkü. Belli başlı kâğıtları vardır, o kâğıtlar dışında olan her şey kötürür.

Aldatıldıysan, sana vurmuşsa, evlilikten bahsetmiyorsa at gitsin adam! Sabahları seni nasıl uyandırıldığını anlatamazsın, seni gördüğü zaman gözbebeğinin hareketinden bile sevgiyi hissettiğini. Dışarda ökliz gibi davranırsa da yanındayken çoğu döndüğünü. Hiç kimsenin bilmediği en derin acılarını bi o dinlemişti belki, bi o anlamıştı seni. Yürün düştüğü an bi o çırpınmıştır senin için. Bir tek onunla beraberken Pazar kahvaltıları anlamlıdır. Arkadan sana sarıldığı zaman her şeyi bir o unuttun sana.

Ne bileyim, bi sesleniş, bi gülüşü, adının ağzından çıktığı bile unutturur sana her şeyi. Ya da hiçbirini yapmaz ama bir şey vardır, bir tek sen bilirsin, hissedersin o şeyi o adamda. Anlatamazsın ama bunu, anlatsan da "eece sana adam mı yok kızım" denir, ya da daha cilmlen bitmeden, "ya tamam, geride kaldı her şey, bak şimdi daha güzel olacak" diye seni unuttandırir. Oysa umut istemezsin, güzel olmasını da istemezsin. Sen onunla pisliğe bile batmaya razısındır. İnsanlara fazla gelir bu, oysa biraz kendine baksa, o da öyledir.

Şimdi bizim kızlar için bir şey demeyeyim Allah var, onlar "Sana erkek mi yok kızım" arkadaşları değil; daha çok tam bişi anlatırken, yarıda kesir. "Amaaaanım yine burşursunuz" arkadaşları. O da sınır bozucu aslında ama en azından yalandan teselliden daha iyi. Böyle arada bir, birileri manitasıyla tartışıyor, bir araya geliyoruz, nasılsa burşacaklar diye yitip içip, erkek ve ilişki dışında başka mevzulardan konuşuyoruz.

Bir de zaten üniversite bitikten sonra öyle deli gibi konuşmuyorsun erkeklerle alakalı. Eskiden sırf bunun için bile toplanırdık, şimdi biri sorunu anlatsa nereden kaçacak diye düşünürüz. Bir de anlatmak istemiyorsun, kavgaı kendi

içinde yaşamak istiyorsun sınırlı zamanda. Ya da kendine güvenin daha çok oluyor, onun aklı nasıl yettin beninkim yetmediğine diye düşünüyorsun. O yüzden bizim kızlarla bir araya geldiğimiz zaman en son ilişkilerimizden bahsediyoruz.

Şimdi ben bu ilişkiyi, her ne kadar her gün görtüsek bile bitirdiğim için, onları da öyle götmeğe başladım. Ve karkane bir hale getirdim hepimizi. Eskiden biri tartıştı, kavga ederlerdi, hep birde toplanırdık. Kız, olayı anlatırdı, biz yorum yapmadan dinlerdik. Hatta böyle, adamanın yanı olurdık. Ya sen de bunu yapmışsan, bırak sinirimize geçsin daha iyi olur, her şey denir konu kapanırdı. Ama şu an, erkeklerden nefret eden, onlardan öğrenen, iki kilo verince kendine güveni sonuz gelen, kimseye ihtiyacımız yok bizim diye höyküren bi kız grubunu döndüktük. Bu dönüştüğün önce bi iyi oldu, bi kan geldi hepimizce de sonra bi boka sarıldık sanki.

Hatta öyle ki hiç sorunu olmayan kızı bile, sürekli "Ben-ce kesin bişi var" diye içine kurt düştürdük. Esv kim gelice, adama öfkesini anlatıyor. Dandik dandik şeylerden kavga çıkartıp, kendini haklı sanıyor. Biz de hep beraber, "Aslanım sen, kaplanım, helal olsun, bırak açını o telefonu. Ver hatta ver yahu. Sürtsün burnu, çocuk ağlayacak, çoooook pijaman olacak!" diyoruz ve çocuk pijaman oluyor, arıyor ediyor. Bizce yine yetmiyor: "Daha fazlasını yapmalı!"

Adam kendini görtümlerim önünde kesese kadar öksü olmuyoruz. Haa kendini kesse, kız geri döñse adama bu kez arkasından başlayacağız: "Kendi isteği, yine aynı şeyler olacak. Çıksın onlardan bi bak oluncak aha demişti dersin!"

Ne ara böyle plâkik olduk, nasıl bunu başardık, olay nereden koştur bilmeyorum bile. Ama tek bildiğim hepimiz böyleyiz. Herkes birbirinin ilişkisini bekliyor, hiçbirimiz memnun değiliz. Hem kendi ilişkilerimizden hem elâleminkinden. Kimse'nin mutlu olduğuna inanmıyoruz, kimsenin uzun süreli ilişkisinin olacağına da...

Böyle böyle derken, herkes maniasından ayrıldı. Bildiğin ayrıldı yani ve o kadar öfkeyle ayrıldı ki sanki adımı yatakte anneleriyle basmış gibi. O derece nefret edercesine. Bana gelince, Ceri ilişkiyi toparlamak için elinden geleni yapmaya başladı. Her gün ama her gün gelmeye, her gün yeniden oturup konuşmamız gerektiğine beni ikna etmeye çalıştı. Hiçbir şekilde ikna olmadım tabii ki, hatta çoğu zaman dinlemedim bile. O yine de pes etmedi, yine de her gün o konuşmayı yapmak için geldi.

Sonra tabii biz kızlarla yeniden ergenliğimizi yaşar durumuna girince, gözler benim üstüme çevrildi. Yani herkes adamlara öfkeli, herkes piyeyi deve yapmış, gemileri yakmış. Birisi evlenme arifesinde, diğerinin ilişkisi çok ciddi, diğerlerinin sevgilisi yok ama eskiyi eskide bırakma kararları almış. Ben hâlâ, "Ehhe, ama Ceri çok iyi biri ya, görüpeyim bence, ile sevgili olacak diliz" diyorum. Yani arkadaşın, "Onlardan bi bok olmayacak, kendi kaşını" diye konuşulan geri zekâlı benim anlayacağın.

Sonra düşündüm taşındım dedim ki evet ya, niçinle buksunu nelerden vaağçtılar. Ayrıca ne bu böyle, sevgili de değildir zaten, neden görüyorsunuz. Saçmalık, bunu da kestirip atmabilmeyim diye. Ceri defterini kapatmaya karar verdim. Her ne kadar bu kararı Ceri ciddiye almırsa da bunun için uğraşım.

Kapıya geldiği zaman, kapının orada ne diyorsa dinleyip eve almıdım. Telefon açtığımda telefonlarım çıkmadım. Mesajlarına öyle duygusal yanıtlat vermedim.

Uzaklaştırdıkça uzaklaştırdım kendimden. İçim gide gide yaptım bunu, kapının önünde kapıyı açmam için saatlerce bekledi. Beenden bir kelime güzel bir şey çıksın diye uğraşım. Anlara birilerini soktu, benle konuşmaları için. Etrafındaki insanlarla konuştu ona böyle davranmam için ama artık kararımı vermiştim. Kalbimde birnese bile aklımda bu ilişki bitti.

Bir de böyle ne bileyim, kızlarla vakit geçirmek artık çok hoşuma gitmeye başladı. Heraber Amsterdam'a gittik hayvan gibi eğlendim. Hafta sonları artık onlarla kalabalığa gidiyordum. Bir süreli plan yapıyoruz. Sürekli dipdibe konin hayatı yaşıyoruz. Hepimiz diyeteyiz, kilo veriyoruz, hepimiz güllüyoruz, çok mutluuz erkeğe asla ihtiyacımız yok.

Biri sevgili yapacak gibi oluyor, hemen atmaya gibi oluyoruz, "N'apıyorsun sen!" diye. Gerçek kız kuralları ötek anlayacağın. Gittğimiz mekânlarda kız-kızayız. Yumurtada asla erkek yok, olmaz! Tanınmaya gelenleri itiyoruz, akımsız mekânın bunların hepsi siktiri boktan doyyular diye sadece günü yaşantıya başladık.

Gerçekten en güzel günlerimi geçirdim diyebiliriz, hayatında daha kolay bi ayrılık acısı atlatmışım hatırlamıyorum bile. Ceri kendini göstermese, aklıma bile gitmiyor o derece. İyi ki diyorum, ayrılmışım. İyi ki evlenmemişim, iyi ki o saçma şeyi devam ettirmemişim. Böyle böyle günler geçerken, bir gün L. kilitliğin en ucunu hangimise kapacak diye kız-

203

larla yarış halindeydik. Hepimizin üzerinde pijama var, orta sehpamız üstü biki çayları ile dolu. Herkesin kenarında bi el kremi, 7 dakikada bir elimize sürmezsek parmaklarımız kopacak sanki, böyle televizyonda saçma sapan bir şey izliyoruz. Hava çok güzel, dışarı çıkalım mı amaan ya, diyip yayılıyor. Yani Ceri ile bir süre sonra, "Ayy bizim ilişkimiz çok sıradanlaştı" diye kıyametleri kopardığımız anları yavaş yavaş giriyoruz. Her şey çok eğlenceli giderken, bi anda o deli eğlencelerden sıkılmaya başladım. Kızlar artık gözüm batmaya başladı, tahammül edemedim.

Sadece ben değil kimse kimseye tahammül edememeye başladı. İlk günler altın alınan ne varsa bi anda kıyamet sebebine dönüştü. Düne kadar off yine mi Ceri derken, şimdi sevilmeyi özledim. Birinin beni sevmesini, saçını okumasını, Su getirmesini, ayaklarını ısıtmasını, sarılmasını özledim... Özledim hem de çok... Ve bu hiç aklıma gelmemişti. Bitti git-ti, oh hayatına bak ya derken kalbim acımaya başladı, "O bunu hak etmedi" düşüncesi sarı beni. Bu kez kendimi suçladım, ona tükülüm, şu halimize bak diye kendime acudım.

Yani Altın Kızlar olacak değiliz heralde, sonsuza kadar beraber yaşayan bi kız grubu da olamayız. Obsak bile artık her fazla kızın olduğu yerde olan gibi çatırdamalar başladı. Yok o ona onu demiş, yok buna bu demiş. Yok o gelirse, o gelmezmiş. Ayy buna nasıl öyle demişiz. Sürekli alınganlık, devamlı biri gitse de arkasından çektiğirecek durumuna girdik.

İşte o an benim yalnız kalmaya ihtiyacım olduğuma anladım. Gerçekten neyi isteyip istemediğime karar vermeye. Ceri'yi sonsuza kadar kaybetmeyi gerçekten isteyip istemediğime. Çünkü şu an Ceri beni istiyor diye de bu kadar rahatım.

bilmiyorum yani, bir gün gelirse kapımı oraya ne yaparım. Ya da aramasa, gitse, tamam dese kestirip atsa o da...

O yüzden, yazlığın Alaçatı'ya gitmeye karar verdim. Hem şu an orada kimse yoktur, hem akrabalar daha dolunmaz kafam iyice toparlarım dedim. Kızlar sevgilerine döndü, sevgilisi olanlar da bulma aktivitelerine. Hepimizse aklımda iyi geldi bu kız-kıza aktiviteleri. Bi kan geldi, bi canlandı ama yine de eğlence bile sonsuza kadar sürdüğünde sıkıcı olmaya bağliyormuş onu anladık.

Orospunur Yemini Penisi Görene Kadarmış

Ay yalnız kalcam, yok kızlarla eğlence bir yere kadar, kendimi tamam lazım diye Alaçatı'ya gidiyorum ama tahmin et kiminle? Ceri ile tabii! O gün o kadar özleyince valla aradım adamı dedim böyle böyle. Ben gidiyorum Alaçatı'ya, senden uzaklaşmaya, Bütün yaz zaten orada kalcam, sen kez görü-gelim. O son kez görüşme oldu mu bir hafta. Aa bir baktım sonra beraber yola çıktık. O da seni orada bırakayım, emim olayım, sonra da bir daha hayatına girmeyeceğim dedi. Benim de aklıma yatı tabii bu olay.

Ceri ile yolculuğa çıkmak maalesef dünyanın en harika şeyi değil. Öyle deli divane eğlenemersin ama gödeceğin yare ortalama saatinden neredeyse 3 saat daha erken ulaşırsın. Çünkü hiçbir yerde durmaz! Bi tane belirlendiği mola yeri olur.

çişimizi oraya gelene kadar tutmak zorunda kalırsız, oraya ula-
ınca 15 dakika içinde tost, tuvalet, su balledilmesi gereklidir. 16. dakikaya girdiğimiz an söylemeye başlar çünkü. Yolda
neytine gövdüm durdum, ay neyse var bak burada, buranın
ayranı gürelmış falan filan dinlemez bile o sırada.

Ben de o yüzden arabaya bindiğim gibi uyurum, gidece-
ğimizi yere kadar da hayatta gözümü açmam. Ona da söylenir
durur ama en azından uykumda olduğum için çok umrumda
olmaz. Aynıne yine böyle bir yolculuk yapacağız diye kafamı
koydum. Köpekleri de arkaya emniyet kemerlerinden bağ-
ladık. Yola çıktık. Ne kadar saat geçti hatırlamıyorum ama
Ceri'nin beni dürtmesiyle uyandım. Tost mu yiciz diye bi
kalktım ama yok, hâlâ otuyordayız. Kenara çekmiş arabayı
duruyoruz öylece. Elinde fener, kafasını iyice suratıma da da-
yandı, bana bakıyor. Önce bir anlamadım. Hemen refleksi
köpekler iyi mi diye arkaya baktım. Sonra doğruldum, hâlâ
feneri gözümde tutuyor bi çektim onu.

Ne oldu diye sordum ama açıklası biraz korkuyorum, lan
araba delirdi mi adam. Beni mi kesecek burada diye düşün-
üyorum. Bi taraftan da niye kesin diye de kendime kızıyorum
ama daha sabah haberlerde izlemiştik beraber. Kız, adamdan
ayrıldı diye adam, kız benzinle yakmıştı. Ben böyle tüh tüh
falan diye ürölünce, Ceri de evlilik evlilik diye yarıtıp adamı
mayınas ettikten sonra tekimeyi başıfçı için yakmış olabilir
diye böyle bana laf sokmuştu ama yani...

Bunun için beni öldürecek değil heralde, hem ayrıca ay-
nıtma nedenimiz bu değil ki bizim. O çocuk istemedi, ben de
çocuk istemiyorsan ne işim var dedim o kadar.

-Ne oldu, niye böyleyiz?

-Anlamadım, araba çalışmıyor.

-Polisi aradın mı? Benzin var mı, itelim mi arabayı, bir
daha denesene, ben çalıştırırım mı?

-İhtim baktım her şeyi, servisi aradım, geliyorlar.

Araba öylece duracak, Ceri bu şekilde sakince bekleyecek
imkânsız ötesi bir olay bu. Ceri'nin şu an arabu fabrikasına
kadar koşması, orayı birbirine katması falan lazımdı. Tele-
fonuma uzanmak için çantama uzandım, telefonumun şarjı
bitmiş. Bu da yani, sürekli bitiyor. Telefonu şarj kablosuyla
taşıyorum, göya cep telefonum!

-Peki fener neden?

-Dışarı çıktığımda, belki anlarım diye ama yok...

Ceri ve bir şeyi anlamadığım iddia etmesi. Kesin ya, kesin
beni kesecek burada. Bu kadar sakinlik bile sabırsız edici. İn-
şallah köpeklerle bir şey yapmaz. Ne diyorum ben ya, 2 buçuk
senedir tanıdığım adamdan habesefiyorum, karıncaya bile za-
rar vermez. Üstelik cinnet minnet geçince eyvallah hadi neyse
de böyle planlı programlı da öldürünce heralde. Ya ikimizi bir-
den öldürürse. Ee niye burada öldürsün, Alaçatı'da öldürür,
güzel güzel sakince.

Hir de yani tamam Ceri'nin beni sevdiğinden şüphem yok
ama böyle aşkımdan ikimizi de vuracak kadar da değil canım.
Valla son zamanlarda aklı bağında gibi de duruyordum pek.
Onu eve almayağlarına mı içerledi acıdı. Böyle sindirme-
di sindiremedi psikolojik sorumlu bizi mi oldu. Ayy gül gibi
zeki adamı delirttim valla delirttim. Şuna baksana deli deli
bakıyor, saçını da toplamamış zaten böyle tam yani, "Araba-

yı kenara çekeyim de eski sevgilimi öldüreyim" adamlarına benziyor. N'apsam acaba, kafasına vurup arabayı alıp kaçsam mı. Oyy yapmam ben ona bişi, şuna bak nasıl kıyarım. Bi de gerçekten araba arzalı falan çıkar, için yoksa bi de ayıltmasını bekle.

-Bizim için hiç umut yok mu sence?

Ahaaa işte suçtum! Yok desem bi dert, var desem bi dert.

-Boşver ya, bunları konuşmayalım demiştik.

-Hem seni çok seviyorum, böyle bi yerine bi şey olsa sende çok ben endişeleniyorum. Hem de nefret ediyorum, öldürresim geliyor bazen.

Ne diyon be öldürmek falan, tüylerim yemin ederim diken diken oldu. Gitti gençliğim, gitti gül gibi hayatım. Halamlar mezarına bile gelmeyecek, elin adamıyla öldüm diye. İnsanlar bi de aldattığını falan sunacak, ne zametsinler başka. Durup dururken kıza niye öldürsün, elbet bi bok yemiştir diyecekler. Kırk yılda bir ben evlenmekten vazgeçtim, başıma gelene bak! O da yani hani "Ay artık seni istemiyorum" vazgeçiyi de değil, evlilik beklentilerimiz farklı diye. Anlatamam ki bunu. Nasıl anlatayım, ölmüşün günün. Umuyorum internete o diğer kırsıya söylemediğim blog'u bulurlar da aklı olayı oradan okurlar.

-Ama sen artık eski seni değilsin sanki, bir anda ne oldu sana anlamadım.

-Bişi olmadı ya bana, istersen gitmişken evlenelim mi, bak kimse de yok kandi aramızda öyle. Orada yeni bir başlangıç... Sen, ben köpekler. Bir kafam gitti bi ara, öyle sen çocuk istemem diyince. Şimdi geldi bak. Çocuk neynis, hüüü sevmem. Sokakta görsen tekmeleirim...

Bir baktı bana şöyle anlamsız anlamsız, elindeki feneri sa-
kin sakın yakıp söndürmeye devam etti:

-Bir de bu hoyundan nefret ediyorum, dengestim. Sana ne yapmam yaranamazmışım gibi geliyor. Bunlara inanmayan ben, ikizler diye bir butcum ilim varlığını ebere biliyorum sayende.

Eeeebh bu da ne emmeye ne görmeye! Valla ben kesocum artık kendimi, içim şişti artık.

-Ne istiyorsun anlamadım, tamam işte yeniden başlayalım madem.

-Bize bunca yaşadığın şey ne olacak peki?

-Ya sana ne yaşat... Öhbütün pardon, biraz sert çıktım. Canım benim ne yaşadın, ne oldu. Güzel güzel ayırdık, şimdi de barışıyoruz. O feneri yakıp durma artık!

Seni benden vazgeçtin, seni benimle olmak istemedin dedi, yukarıdaki aynaya doğru uzandı, aha dedim çıkartıyor bacağı açtım kapıyı attım kendimi yere. Tam koşacağımı, köpekler aklıma geldi. Kalktım, arka kapıyı açtım, onları emniyet kilidlerini açmak için hamle yaptım. Ceri ile göz göre geldik. Anlamsızca arka koltukta olan bana doğru bakıyordu. O kadar anlamsızca bakıyordu ki niyetimin beni öldürmek istediğini anladım. Yanımıza bir araç yaklaştı, araba servisi geldi. Gerçekten araba bozulmuş, cıyalarından aldılar, bindik oraya.

Yol boyunca ağzımı açmadım. Ceri ise, benim kafaya mı hasta biri olduğumu söyledi durdu.

Ne Kadar Güzel Başlarsa Başlaştın, Hep Sonunu Hatırlayacaksın

How I Met Your Mother dizisinde bir bölüm vardı, ayrılırken her şeyin göze güzel gelmesiyle ilgili. İşte okulun son günü okuldan ayrılmak istemezsin, iş yerinden ayrılacağı gün o nefret ettiğin arkadaşların gözüne melek gibi görünür bla bla. Şu an sanırım Ceri ile aynı şeyleri yaşıyorum. Her şey peri masalı gibi geliyor. Bir haftadır, hiç olmadığımız kadar hoşuz sanki birbirimize. O her şeyi alttan alıyor, ben sorun çıkarmıyorum...

Yarın gidiyor ve şu an sevgili miyiz, değil miyiz n'apıyoruz bilmiyorum. Bir tarafım, bak ne güzel her şey, diyor. Diğer tarafım ise niye bilmiyorum, Ceri'yi istemiyor. Yani bunca sene ağzımı bıçak açmayan mantığıma bir haller oluyor. Sürekli olarak beni rahatsız ediyor. Oysa bütün kararlarımı kalbimle,

hatta neredeyse götümle alırdım. Çoğu zaman pişmanlık duy-
sam da yazarken mutluyum en azından falan diyordum. Ama
şu an manbâgim açkçası hiç sevmedim. Her bokun içinde bir
kere, susturmaya çalıştıkça daha da konuşuyor sanki.

Kalkıyorum, bahçeye kahvaltı hazırlamış, öylece beni
bekliyor. Oturuyorum, böyle gözlerinin içine bakıyorum. İn-
san daha ne ister diyorum, hemen uradan fıstır fıstır...

Humm, bunca zaman sana bir kahve bile yapmamış adam,
şimdi bi ikramlar, bi hizmetler. Bi kere bu adamın hamurunda
yok, şimdi sadece seni kaybettiğini düşündüğü için yapıyor.

Televizyon izliyoruz mesela, çoraplarını kendi giydiriyor,
üstüne bir şeyler örtüyor. Hırkama getiriyor. Şimdi hakkını
yemeyeyim, hep böyleydi. Yani Ceri ile beraber olduğundan
beri, beni benden daha çok düşünen kişi odur. Doktor kontrol-
lerimi bile bana o söylerdi, ilaç saatlerimi o hatırlatırdı. Böyle
bir adamı neden bırakayım, deli miyim diyorum. Hoop be-
nimki yine başlıyor:

"Hatırla bakalım nasıl yapardı: 'Beysin yok mu senin, bi
çorabı giymeyi akıl edemiyor musun?'. Aferin, bas yalınayak
öyle, sonra yarıyı yine ağlarsın, yok oram ağrıyor, yok buram
ağrıyor diye'. 'İlacını için mi, için mi dedim, bak içmediy-
sen öyle, yer bakım şu kutusunu bakcam içmiş misin?'"

Puki ve Zodi ile ilgilenmesi var tabii bir de, Ceri hep se-
viyordu ama sahiplenme sevgisi hiç değildi o. Yani böyle
normal bize gelen herhangi bir insanın sevdiği gibi seviyor-
du köpekleri. Bu kez ama böyle sürekli, onları yürüyüşlere
çıkarmalar. Bahçede koştu koştu oynamalar. Komutları ba-

ğırmadan öğretmeye çalışmalar... Bazen tam onları oynarken
izliyorum. Yazlığımın verandasında, tamam ailemin yazlı-
ğının ama ilerde benim de olur. Neyse işte, eşim köpeklerle
oynuyor, ben üstüne bir şal atmışım falan böyle, dekan yine
girdi bok kafası araya:

"Adam, ciğerlerine tüy yapıtı suudi da jini film çekirü
ya. O dönemi hatırla bakalım, ağzında maskeyle doluyordu.
Köpeği yatağa alıyorsun diye sabaha kadar kavgı ettiğiniz
günleri de hatırla."

Ceri ile biz maalesef çok muğmac bir çiftiz, sürekli birbi-
rimize dokunmak zorunda hissediyoruz nedense. Bana da bu
ondan kalan bi özellik. Gece uyandır beni öper, bi iş yaparken
kalkar beni öper geri döner. Yürüten merdivenlerde bile hep
sarılırsız, her yerde böyle ille teni tesime değecek yoksa rahat
edemez. Burada da öyle, ten uyumumuz da ne güzel işte, son-
ra benimki tam araya giriyor...

"Eee epeğin adı sevimlerin de mantığı olur mu çık git,
dinlemeden seni!" diye burada bir susturuyorum.

Yarıyı giyiyor, benden sadece kal demeni bekliyor. Deme-
yi çok izliyorum ama hep bir şey tutuyor beni. Düyemiyorum
böyle, ayak desen köpek gibi aşğım. Aklında, gözünde baş-
kası yok. Öyle bir ihtimal bile yok. Ama ya böyle anlatma-
dığım bir şey var. Kendimi ilerde onunla beraber hayal ede-
miyorum nedense. O nasıl hayal ediyor ona da yapıyorum.
Hatta böyle bu kadar diremesi bile benim için bi şük sebebi.
Dizisi, yeni ortamı falan satık mı diyorum, git işte ağrı, çil-
len, tadımı çıkar her şeyin. Yani benimle ne yapacaksın, neden
sile olmak isteyen bir kızla zamanını öldürüyorsun. Bana ona

da söylüyorum, git işte özgürsün. Deli misin burada benim-
lesin diye.

Sonra o ses yine yükseliyor:

"Şimdi farkında değil ama ilerde nasılsa farkına varacak
ve gidecek. Eninde sonunda gidecek, yine ürülen sen olacak-
sın."

O yüzden şu son, kal dersin kalırım konuşmasını yapmak
için çektim Ceri'yi gece. Bahçede çimlerin üzerinde uzandık,
üzerimize de bi şeyler örttüük, yıldızları izlemeye başladık.
Ben konuya girecektim ki kendisi benden önce davrandı:

-Bizi bu evlilik olayı bitirdi. Bak gerçekten. Ben avcum-
daşın zaten diye hep hor kullandım belki: ne bileyim senin
işteklerini göremedim. Sıfırdan deneyelim, en başından.

-Ama eninde sonunda yine bu radeye gelecez, yine aynı
şey olacak.

-Belki de olmaz, belki bu kez başarırız. Hayatında sen ol-
mayınca olmuyor. Senden başka kimsem olmanım istiyorum.

-Sorum o değil ki ama... Yani çocuk istemiyorsun... Daha
lafım bitmeden doğruldu, offadı, eline geçen ayrık otlarım
yolmaya başladı.

-Bak, dinlemiyorsun bile, yani benim sorumun senin soru-
cumun içinde olmam değil ki!-Ya Allah aşkına çocuk çocuk!!!
sanki tamam desem, şimdi yapıcaksın.

-Ama senin gibi asla istemiyorum diyemem.

-Ben istemiyorum, üç sene sonra mı nteyeceksin, beş sene
sonra mı! Aramızda ki yaş farkından haberin var di mi? Elden
ayaktan düştüğüm zaman o çocuğu kim bakacak? Sen mi bu-

kacaksın. Sen kendine bakamıyorsun. Çocuk beni niye dünya-
ya getirtilin diye bana bağırıldığı zaman ona ne hesap verecem!

-Elden ayaktan düşme ne bel! Ona bakılansa yarıyı da öle-
bilirsin, birazdan da. Bunun yüzünden çocuk istemiyorsun
denilir mi?

-Ya bana ister hasta de, ister takıntılı. Ben böyle bi ada-
nım. En kötüsünü düşünmeden edemiyorum. Puki'ye bile 14
yıl 4 ayı kaldı, ona alışmamam lazım diye bağlanamıyorum.
Bi sana bağlandım işte, hep başına bir şey gelecek zannedi-
yorum. Hep, şimdi merdivenden düşerse ben n'apırım, şimdi
denince girerse bensiz boğulursa ne olur... Aklından hep bun-
lar geçiyor.

-O zaman doktora giderim yani bir şey yapalım.

Kalktı ayağa:

-Belki de haklısındır, belki de bu aramızda olan her şey
uçmaliktır. Ne bileyim, ortak şeylerimiz fazla diye bu kadar
büyütmüştüzdür. Yani, ayrılmaya karar verdin, bakınsa nasıl
değiştirdi her şeyin. Sen bensiz daha mutlusun. Ger, tor hayatını
yaşa...

İçeri gitti, arkasından gidecektim ama gitmek istemedim.
Gerçekten biraz kendimi tanımak, kendimle kalmak istye-
rim çünkü. Bunu belki de ilk kez istiyordum... Ama ona da
istiyorum bi taraftan...

Karakterinin gelişmesini istiyorsan, en sevdiğin şeyden
vazgeç, diye bir şey okumuştum eskiden. Belki de sağıgı-
mca lazım, nureye kadar bi adamın tepesinde durup, "Çu bu-
ğumunuzu, bunu başaramazsın, yok sen şunu yapamazsın!"
demesini dinleyeceğim. Bi de hiçi söyleyeceğim, kutura bak-

Üvey, Ne Kadar Yalnız Bir Kelime

masın da siktirsin! Bazen böyle karşına geçip, bana yapamayacağın dediği zaman sinir oluyorum. Sen neyi başardın lan diye. Tek başıma hayat mücadelemi sen yokken zaten veriyordum, yaşadığım şeylerin onda birini sen yaşamış olsaydın, kendini çoktan asıyştın. Sürekli böyle, bi sindirmeye çalışma, bi beni geri zekâlı zanetme olayı var bu adamın. Her şeyi boşver, sırf bu yüzden bile istemiyorum artık hayatımı onunla paylaşmayı!

Bahçede sadece bacaklarının güneş göreceği bi alana kendimi sıkıştırdım, iyice sürdüm güneş yağmı, elim aldım telefonu öyle kimi kime neyi yazmış diye internete tikiyordum. Tam bir şey tıklarken telefon çaldı, yanlışlıkla açtım hi anda. İlk çalışta açınca sanırım karşı taraf da bocaladı, derin hi nefes sesi duydum. Bi iki alo, kimsiniz dedim... Bi kadın sesi, adını söyledi. Önce bi nereden hatırlıyorum bu isim diye anlık düşünürken, boğazımdan bir sıvı aktı geçti.

O mu, değil mi, hadi canım olamaz nereden olum, birne bi'şey mi oldu yoksa derken adını bir daha tekrar ett. Anladım ki annem arıyor. Önce ona nasıl seleneceğimi bilmedim, yani buna "Armenim" demiş olsa, öyle hitap edecektim. Ama adını söyleyince, ben de kalakalımdı öylece. Bu kız ben istiyordum, ne diyeceğimi bilmedim.

Hesaplamadım ama çok seneler oldu annemin sesini duymayış. Babamla boşandılar, ben bir süre annemle yaşadım, ardından şiddet gördüğüm için mahkeme babamın yanına verdim. O da bir daha bizi aramadı. Aradan yıllar geçti, bi gün dayım, hastaneye yanına götürmüştü bizi. Çok kötü geçmişi görmemişiz, sonrasında da bir daha görüşmedik. Aramadı da, biz de hiç aramadık. Varlığını bile unuttuk.

-Gezi olaylarında bi kız gördüm televizyonda sen sandım, telefonumu istedin teyzenlerden. Çok özür dilerim, iyinin sanırım. Hoşça kal!

O kadar hızlı konuştu ki art arda kelimeleri araladı. Ödüm patladı kaputacak diye, ne hileyim çok merak ettim. Benden haberi var mı, benzettiği kız neye benziyor, o nasıl. Kaputmasını istemedim bi an, belki de bir daha asla aramayacak beni, bu son şansım diye.

-Dur, kapatma! N'apıyorsun?
-Ben mi... şey... hiç... hiç işte haberlerle görünce bi merak ettim.
-Kardeşlerim de iyi, yanında değiller ama...
-Sevindim. Ben tamamıyım, için varsa...
-Yok, yok bi işim. Ben şaşkırdım biraz.

Sonra bi sessizlik oldu, yutkuma sesini duydum sadece. Ne diyeceğimi o kadar bilmiyorum ki! Kızgın tınyım, kızgın mı, küfür mü etmeliyim, ne demeliyim ne yapmalıyım hiç bilmiyorum. Hi anda benden bağımsız kelimeler çıktı ağzımdan:

-Şey, istersen gel bir Çeşme'deyiz.

-Hâlâ o ev mi?
-Yok, onu sattık. Ama gene yani o tarafa. Babam yok, çekmek ister misin?
-Lemir'deyim şu an. Sizin için sorun olmazsa, sınız mı?
Yok, seviniriz.

Önce bir kızdım kendime nasıl bu kadar geri zekâlı oldum diye. Sonra sürekli, acaba yanlış bir şey mi dedim diye düşünürdüm. Ardından da tabii bunu Zodyaklı'ya nasıl söyleyeceğimi. Plajdan geldi, havlularını asarken, normal bir şey söyler gibi hızlı hızlı söyleyiverdim:

-Havluları, üstüste koyma bak, sonra köküyor. Bu arada yarın annem geliyor.

Önce bi anlamadı, sonra gözlerini belererek bakıp, bi kaldı karşısında:

-Aradı, ille geleyim mi dedi, yok diyemedim.
-Nasıl ya, bi de utanmadan kendi mi gelmek istedi. Kızını öldü de ortada kaldı kesin. Gelmesin ya, nereye geliyor. Ne oldu şimdi, senelerce bir kere aramayan kadın, şimdi kaputmuşta.

Tabii ki ona benim çağırışımı önce söyleyemedim, tepkisi biraz ağır olabilirdi çünkü. Ama maalesef karakterimi tanıyordum. Böyle durumlarda en sert tepkiyi o verir, kuryajınca öse yalakaçlık dir boya. Bir saat boyunca konuştu da konuştu. Sonra neye benzediğini merak ettiğini söyledi, anımsan benim için bir şey dedi mi diye sordu. Sonra gülüşünde sırada yatacak diye düşünmeye başladı.

Sanki sevgilim geliyor gibi heyecandan uyuyamadım. Sürekli neler diyeceğimi düşündüm. Devamlı onunla kavga ettim. Bütün gece sanki karşında o varmış gibi konuştum. İçimi döktüm, arada bir sarıldım. Sarıldığım için kendime kızdım, başardım bu kez. Evden kovdum, gece yatarken tekmeledim. Yemeğine zehir koydum. Üzülürüm, öptüm, kokusunu merak ettim. Ne giyiyor diye hayal ettim. Yüzü aklımda mı diye düşünmeye çalıştım. Güzel bir anı aradım, bir hikâyemizi bulmaya çalıştım bulamadım. Sonra sırdım.

Ertesi gün oldu, evde böyle birbirimize çaktırmamaya çalışarak hazırlanmaya başladık. Zodyaklı'yı görüyordum, bi kıyafet çıkarıyor, olmadı diye başkasını giyiyor. Saçlarını bi topluyor bi açık bırakıyor. Bana gelince ondan bi farkım yok. Ama ikimiz göze gelince, sanki hiç umramızda değilmiş gibi davranıyoruz. Saat 12 oldu, gelen giden yok. Televizyon izliyoruz ama gözümüz hep kaptı, habire bahçeye bir bahane ile çıkıp gelen giden var mı bakıyoruz. Saat 2 oldu, kimse yok. Arısam mı diye düşünüyorum ama Zodyaklı'dan utanıyorum. Sen de amma anne meraklısı çıktın diyecek diye. Saat 4 oldu, hıllı bir ses yok. Sürekli telefonumu da bakıyorum, ara hadi, ara adresi bulamadın belli ki ara diye. Saat 5 oldu, artık gelmeyeceğini anladım. Zodyaklı'da "Bi arısam, Allah aşkına bi ara, ver o telefonu ağzına saçılım!" dedi, aradım, telefon kapalıydı.

Annem hizi yine terk etmişti yani. Yine, yine, yine. Kendime o kadar kızdım ki, o kollar öfkelenmiş ki kendime... Odaya çıktım, aynaya bakarak suratıma tokat attım. Nasıl yine kumdu o kadına diyerek. Aradan bi iki saat geçti, artık bizim umudumuz bitmişken, kapı çaldı.

Karşında öylece duruyordu, öylece bekliyordu. Hemen hatırladığım gibi mi, acaba ona benziyor muyum diye baktım. Nerede çirkin yeri var sağ olsun almışım. Dar omuzlar, geniş basen, bir de güllüncelimon yemişi gibi gözler. O öyle bizi bakıyor, biz öylece ona... Sonra artık Zodyaklı dayanamadı ald içeri. Geçtik salona oturduk, ama çit çıkmıyor birden. Aynı şekilde ondan da çıkmıyor. Öyle bakıyorsunuz birbirinize.

Ne konuşacağız bilmiyoruz, paylaştığımız bir tane güzel anı yok, geçmişten konu açmak zaten fillim gibi. Çoğu şeyi hiç hatırlamıyorum, sekiz yaşımdaydım onunla beraberken. O dersin, ne anlatacak. "Ayy kızlar, iyi ki sizi terk etmişim. Hayatımı bir yaşadım, bir yaşadım. Çok mutluysun vallahi" diyecek hali yok hervalde. O yüzden öylece delice bir sessizlik, rahatsız edici bir enerji var aramızda.

Biz kalktık Zodyaklı ile mutfaka geçtik. "Bu kadın niye konuşmuyo ya, sen konuş, sen konuşama, ne dersen, sen bizi de, aa sen de, suyu sen götür, sen götür ben vermem ona biş" diye itişip kakışırken, o geldi. "Siz içeri geçin, ben size hazırlayayım" dedi, biz büyük bir yükten kurtardık. Sonrasında tabii iğrenç olan limonatanın tarifi falan derken en azından konuşacak bir şeylerle bir adım atmış bulunduk.

Sırtında Tırnak İzimi Bırakacak Kadar Tutkulu Olmadım; Hep Surata Çalıştım

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =>

Annem 2 gündür bizimle beraber. Sürekli olarak geziyoruz, sürekli ama... Çünkü konuşacak bir konu bulamıyoruz, evin içinde bön bön birbirimize bakacağız dışarı çıkalm diyoruz. Çeyişe dediğin zaten git kadar yer, dön dönelim aynı yere çıkıp duruyoruz. O da bi rahatsız bu durumdaki belli ama gideceği de yok sanırım. Niye giniyor bu kadın ya?

Bir de böyle benim en büyük korkularımın biriydi anneye benzeyip oluyum. Fierken değil ama böyle ne böyem işte söylemesi bile korkunç ama ya ben de onun gibi çocuklarımı hiç yere bırakıp onları görmeden gelecek kadar umursamazsam diye korkuyorum. Annemin kademi kızına derlet, ananım, annem gibi, onun annesi de öyle. Hepsi bi yerlerde çocuklarını bırakmış, bir daha arkalarına bakmadan kendi hayatlarını kur-

muşlar. O yüzden annemi ona çıkartmadan belgesel izler gibi izliyorum. Acaba genitöründen seleri ondan almışım diye.

Sabah kahvaltıya çıktık, hi yerde oturuyoruz. O ne isterse tam tersini söylüyor. Ama böyle öyle nokta atışları var ki beni çıldırıyor.

-Ben beyaz peynirli yumurta alayım, sühanda olsun ama hatta üstüne roka filan da ekleyin. Allahın yumurtasını bile nasıl benim istediğim gibi sevebilir, diye çıldırıyor. Sadece benim değil Zodyaklı ile en sevdiğim bu, rokasına kadar aynı!

-Kaşar peynirini nasıl yiyorlar hiç anlamıyorum, bildiğin plastik! Ya bu benim lafım, ya bunu her gittiğim yerde biri kaşarlı bizi isteyince ben söylüyorum be kadın, n'apıyorsun sen...

-Ne zaman zeytinli poğaçaya görsen, sanki ağzlarından çıkartmışlar gibi geliyor, bi midem bulandırıyor.

Artık o kadar tiki oldum ki, ne içersiniz diye sorulur. Kadın çay dedi diye, aklıma ilk gelen mojiyo oldu, sabahın köründe kahvaltıda mojiyo içtim. Büyük ihtimal alkol sorumu olan biri sanıyor beni, zaten içerken hayretler içerisinde bakıyordu. Zodyaklı ise kulağıma, "İ bravo, ergenlik sendromlarını şimdiki göstermen iyi oldu, erve gidince de intihar et" diye benimle dalga geçti. Onun için hava hoş tabii, "Annem çirkinmiş ya, ben buya güzeliyim. Hiç benzemiyorum ona" dedi, kendini rahatlatı, geçti kenara.

Denize gidiyoruz, "Boyumu geçmeyen yerlere gidemem" dedi, geçti oturdu. Hah işte, al bu korkuyu da ondan almışım demek ki. Lemizlerin yüz karasıym, denizden korkuyorum

diye düşünürken atalarım da böyleymiş meğursen. Ben böyle neyim benziyor, neyim ondan ayrı diye mu gülem atımı almışkeni Ceri aradı. Alaçatı'ya gelmiş, nerede olduğuma soruyor. Bir sinirlendim, hi böyle o an parçalamak istedim onu. Şu an en son görmek isteyeceğim kişi sanırım Ceri! En son buradan ayrıldık artık, bu son görüşmemiz diye gitmiş. Üstüne busa busa ayrıldık diye tekrar etmişik.

Niye geliyorsun be adam, niye yani! Ağzına gelen her şeyi saydım, zaten sinirliyim, zaten neden olduğuna bilmediğim hi tedirginlik var içimde. O kadar kızıcı şeyler söyledim ki onları duysan henden nefret edersin. Ama artık gürükten burama kadar getirdi. Ayrıldık dedükçe üstüne geliyor, hıttı dedükçe bitirmemek için uğraşiyor. Görünmeyelim dedükçe sürekli geliyor, sürekli ama. Yani madem öyle hiç gelmeseydim buraya, gelme amacım zaten buydu. İstanbul'da daha az görüşüyorduk bile neredeyse.

Kapatım telefonumu, ne hali varsa götsün. İnsan biraz düşünceci olur ya, hi de annemin burada olduğunu biliyor istetik. Yani kadını hiç görmediğimi de biliye. Niye geliyorsun, niye yani. Şurada hayatımın en zor günlerini yaşıyorum zaten, niye bela oluyorsun. Bi de oturup, seni mi düşünürüm şimdi. Sonra gitti Zodyaklı'dan aradı. Ona da söyledim cevap verme diye. Sonra bizim kızları arayıp, telefonu açmamı söylemiş. Taa İstanbul'dan millet Zodyaklı'yı arayıp, "Pucca"yı yine arıyor, telefonunu açacakmış" diye haber vardı. Al işte, al yani! Böyle bir adam bu da, düşünce işti. O telefonu kapatmışım, demek ki konuşmak istemiyordum. Niye uzatırım, niye milleti de ararsın yani, hi de onları kurşunlasın.

Açtım telefonu, nerede olduğumu sordum, bıraktım onları denizde, Ceri'nin ağzına sığınmaya yola koyuldu. Yok, bu adam güzellikten anlamıyor, yok yani, bu adam ayrıldık, bitti, artık istemiyorum, yere batsın sen de o siktiri boktan beni boğan sevgin de bunların hiçbirinde anlamıyor. Suratına suratına söylemek lazım, kırmamak için uğraştım, iyi biri dedim, aman dedim, sana bir kötülük yapmadım dedim. Sustum, nasılsa anlayacak, nasılsa bitecek diye bekledim bekledim. Ama yeter ya, aylardır bunun çat gelmelerinden, pat basmalarından. Bitti kelimesini anlamamasından gına geldi. Kimsin sen ya, kimsin de bana bu hayat zindan ediyorsun. Alt tarafı denedik olmadı işte, bu kadar takıntı haline de getirilmez bi insan. Kocaman adamısın, yapma artık diye böyle döve döve bile olsa anlatcam yani.

Bir günim, kafenin birinde oturuyor. Beni görünce ayağa kalktı, koşarak yanıma geldi. Kaşlarını havada bir durdurdu onu sarılaması diye. Yolum ortasında Allah ne verdiyse, ağzına ne geldiye saydım da saydım. Anneme olan bütün öfkemi alırcasına, sanki annemle konuşuyormuşcasına, sanki karşımı da Ceri değil de annem varmışcasına, canını yaka yaka, kelimelerin üstüne basa basa bağırıldı.

-Ne sanıyorsun ya sen kendini, ne! Canın her sıkıldığında nasıl gelirdin buraya? Senin beynin almıyor mu oğlum, senin aklın bu kadar mı kit. Bu kadar mı anlamıyorsun istenmediğimi. İstemiyorum, sevgin fazla artık. Gii, defol git hayatımdan git!

Yoldan geçen herkes bize bakıyor ama gözüm görmüyor. Ağlaya ağlaya bağırıyorum. Ceri beni köşeye çekmeye çalışı-

yor kollarına vuruyorum tutmasını beni diye. Sonunda çıktı ara sokağa.

-Tanıyorlar seni, yapma bak, rezil oluyorsun.

-Kim rezil oluyor, kim!!! Neden geliyorsun ya, hayatımın içine neden sığıyorsun. Her şeyi yoluna sokmaktan neden çok ediyorsun. Unutmaya çalışıyorum, bitirmeye çalışıyorum. Geber artık, yalvarıyorum geber, öl. Senden ancak böyle mi kurtulcam ben, öl artık, öl!!!

-Yapma bunu bana ne olur!

-Ne yapma ya ne yapma, ne!!!

Durduğum yere çıktım, ne kadar geçti aradan bilmiyorum çok ağladım, çok fazla ağladım. Ceri hiç ayrılmadı bızımdan. Sürekli peçete verdi, su verdi. Durdum durdum bağırıldı, durdum durdum onu istemediğimi bağırıldı. Küfür ettim, hakaret ettim. İnsanın düşünmesine bile demeyeceği ne varsa söyledim. Hiç bu kadar çirkinleşmemişim, hiç bu kadar kötü biri olmamışım ama kendimi tutamıyordum. Sanki o kelimeler dökülüyordu ağzımdan, sanki ben değildim. Sanki o, sırtını öptüğüm adam değildi. Artık sanırım görünümde damla kalmamıştı, yorulmuşum, tanıyorum da düşünüyü. Ceri kaldırılı beni oturduğum yerden, koluma girmeye çalıştı, yine ittim yine bağıracaktım ki artık gücümün olmadığını fark ettim. Öyle ki ben onun yanıma geldiğimde gündürdü ve hava artık kararmıştı. Saatlerdir, durmadan hakaret edip bağırıyordum yani ve ağzımı açmadan öylece duruyordum.

Eve giden yola çıktık, hi yerime dokunmam diye ellerimi bağdaş yaptım. Tek kelime konuşmadan bütün yolu gittim. O da sadece, "İyi misin, su ister misin?" diye duruyordu. O her bunları söylediğinde daha da sinir oluyordum. Daha da

tahammül edemiyordum. Evin ortaya geldik, kapıyı dü denir kapıyı açtım. Bu böyle korkar bi sesle seslendi:

-Bir daha asla karşına çıkmayacağım. Ben annen geldi diye geldim. Yalnız olmadığımı bil diye, belki sana güç veririm sanmıştım. Sen benim sadece sevgilim olmamıştın, cocuğum, ailem, arkadaşım da olmuştun. Benden bu kadar nefret ettiğini hiç düşünemedim, hep sen de benim gibi hissediyordun sanıyordum."

Hiçbir şey söyleyemedim, arkamı dönüp sarılmak istedim. O söylediklerim gerçek değildi demek istedim. Sonden başka kimseni yok, al beni götür demek istedim. Ne olur bırakma beni burada demek istedim. Milyonlarca kez özür dilemek istedim. Ama hiçbirini yapmadım. Onun yerine o konuşurken kapıyı kapattım ve içeri girdim. Neden böyle yaptım bilmiyorum, neden böyle davrandım gerçekten hiçbir fikrim yok. O adamı bana hak etmedi, ben o adamın sevgisini asla hak etmedim. Sadece uyumak istiyordum, uyandırdığında seneler geçmiş olsun ve biri benim yerine hayatımı düzenle koymuş olsun.

Affedersem, Tekrar Güvenirim Diye Korkuyorum

Ceri'yi kapının önünde bıraktıktan sonra odama çıkıp uyudum. Hiç böyle cimcime benzer bi şey geçirdim mi bilmiyorum ama böyle zamanlarla uyumca insan çok pijaman oluyor. Bir kere çok pis bir baş ağrısı, deli bir susuzluk. Sonra böyle şak şak olaylar flashback gibi anlık beliyor gözlerimin önünde. Telefona baktım, hiç aramamış. Arayıp özür dilesem mi diye düşündüm. Saat sabaha karşı dört, onca seyden sonra bi de adamı uykusundan etmek adilik dedim.

Arağıya inip, bi su içecektim ki bahçem ışığını yakmış olduğumu gördüm. Annem bahçede oturuyordu. Beni görünmeden hemen su alıp gideyim dedim ama maalesef yakalandım. Grip oluyordum heralde, ay nasıl uyumuyum muhabbeti yaptım, o da işte onların ettiğini söyledi bizim konuşma yine tıkanmış.

tabii. Sonra, su şişesini aldım, yukarı çıkacakken, annem seslendi:

-İstersen bi çay yapayım?

İstemeye istemeye gittim karşı sandalyesine oturdum. Yine aramızda derin bir sessizlik, bi iki başarısız konuşmaya girme çabası, çay höpürdetmeleri derken. Kaybedecek neyin var ya dedim. Yani yüzleşmekten neden korkuyorsun, benim değil onun korkması gerek soracağın sorulardan. O buna bazarırlı gelmiş, sen niye kendini çekiyorsun diye, direkt sordum vallahi:

-Kopma noktan neydi de bizden vazgeçtin?

Bi şaşırıldı önce, baya bir durdu, cümleye başlayacak gibi ağzını açtı, sustu. Sonra zerre inandırıcılığı olmayan klişe şeylerden söylemeye başladı...

-Ben asla vazgeçmedim ama hayat şartları, yerimde olman...

-Ya lütfen, bunları sormuyorum. Yerinde değilim, olmamak için de bugün beni benden çok seven bir adama demediğimi bırakmadım. Üstelik tek suçlu çocuk istenemek olan bir adama.

Önce bir anlamadı, heralde kurtaj olacağını falan sandı. Kazası mı, ölümü mü böyle suratından ne yapacağını kendi bile kestiremeyeceği bi ifadeye büründü.

-Tenceni bile atmadığımız, kaç sene sonra doğacağımı bilmediğim, hatta belki kıstırım ondan bile emin değilim ama ço-

cuk istenemeliğini söyleyen bir adamdan vazgeçtim. Sırf benim gibi olduğum korkusuyla, sırf annemin kaderi kızını diye. Sırf sağna bir aşk yüzünden en çok istediğim şeydim vazgeçmiş sayılmamak için.

-Anlamıyorum, yani hamile misin? Beynim danda, gerçekten söylediklerini anlamıyorum!

-Değilim, boşver ben bile anlamıyorum. Sadece yani bir adama aşık oldum diye mi bize bunca kötülüğü yaptın?

Önce bir durdu, başını hafif yukarı kaldırdı, bir elini karnına sardı, diğer elinin serçe parmağının temak kenarını yemeye başlayarak konuşmaya başladı... Bi aşk hikâyesi vardı, herkesin dilinden düşmeyen, onu anlatmaya başladı...

-Hep tiyatrocü olmak istemişim. Sınavları kazandım, bi çocuk vardı bizim okulda çok aşıkım ona, o da bana aşık zannediyordum. Sonra beni Ruvi olduğumuz için istemedi ailesi. Ardından da bizimkiler onları istemedi. Beni okuldan aldılar önce. Bu devam etti, ben de daktiloymuş, oymuş bozmuş kurslarına gittim. Sırf onunla görüşmek için.

Kaçmayı düşünüyorduk, onun okulu bitiyordu, derken bizimkiler öğrendi götürüp götürdük. Uzaklaşayım diye halamın yanına gönderdiler beni. 3 ay sonra geri döndüm. Başkasıyla tanışılmış. Ben de inandımdan, öfkemden kaçırma ilk çıkan adamla evlenmeye karar verdim. Babam çıktı, tabii kıyamet koptu bizim evde. Kaçtık sonra onunla. Ardından sen doğdun, sonra kardeşlerin derken ben bir anda ne olduğumu anlamadım. Bi anda 27 yaşında 3 çocuk annesi bir kadına döndüm. Aynada kendimi tanıyamıyordum, gençliğim gidiyordu sanki. Hayatım hep bu evin içinde mi geçecek diye korktum. Çok korktum, bunu anlayamazsın, anlatırsam o korkuyu. Sıra

hakkınca kaybettim şeyler aklıma geliyordu. Daha iyi olabileceğini hayalini diye kendime kızırıyordum. İnsanlar sizin bir mucize olduğumuzu anlatıyor, habire sizi sevmek için eve geliyor. Ama ben bir türlü kendiliğinden inanmıyordum. Sonra o adam geldi, bana annemiymiş gibi davranmadı hiç. Bakma, ben çok ağır diyetimi ödedim...

-Bana ne olur, diyet ödemekten bahsetme, Allah aşkına sus! Tamam... Yeter!

Kalktım ayağa, şuna bak ya. Gençliğini yaşayamamış da bilmem ne de... Bari güttünden bir hikâyeye uydu, ne bilim bari kendini aklı. Bari içimi rahatlatır. Senelerdir kendi kendime sorduğum soruların cevabı bencilliğin olması. Bu olmasın yani, senden daha da nefret etmeyeyim. Hep bi yerlerde iyi biri olduğuna dair bi inancım vardı, onu da alma elimden. Hep bi neden aradım, hep gerçek bir neden aradım kafamda. Hep o siktiriboktan kadın programlarını izlerken bir anne neden çocuklarını bırakırın cevabını aradım. Hiçbiri gençliğim elden gidiyor olmadı, kimse bu kadar kötü kalpli olmadı. Kendi öz çocuğuma öldüren annelerin hikâyelerini tek tek okurken bile seni aklamak adına içlerinde bir gram merhamet aradım. Şimdi kariyama geçmiş huna bencilliğini anlatıyor, Allah kabretsin gençlerimi, Allah kabretsin ki benim çocuğum!

İçeri giriyordum, bu konuşmaya devam etti biraz daha yüksek sesle:

-Sen zannediyor musun çok mutlu bir hayatın vardı. Kimsem olmadı, kimsem. Bir kişi bile beni aramadı. Kanserdim, her gün öleyim diye ağladım. Bir evin içinde 4 sene dışarı çıkmadan yaşadım. Herkes suratına tükürür gibi baktı, her-

kes benden nefret etti. Bir benalının sosacı yaktığım ailemi geri toparlatmayı düşünmedim mi sanıyorsun. Babamın katli-ğim dediği adamla evlendim, beni affeder miydin iyi bir anne olsaydım... Beni affeder miydi kardeşlerin...

Ben bütün ailem için hep bir kara bekliydim, ben hep bir hataydım. Herkesin utandığı biri olmak ne demek hiç bilmi, hiç böyle bir şeyi öğrenme. Kimse sana, hama gülmelidir hak-ığın gibi öğrenerek hakmaın. Anlamazın diyorum işte, an-lama da. Babam, kardeşlerin, halaların siz zaten bir ailesiniz. Ben hayatınızla olsaydım da sen beni sevmeyecektin, sen benden yine nefret edecektin. Ben hatalarımı bedelini sizden uzak kalıncak zaten ödedim.

Hiçbir şey söylemeden yukarı çıktım, olama gittim. Aşa-ğıdan ağlama seslerini duydum, yine de inmedim. Onu sarılıp, vicdanını rahatlatıncak kadar da affetmedim onu. O kadar da değil. Ama anlattığı şeyler de doğruluk payı vardı mesela. Annem gerçekten o dönemlerde iyi değildi, yani şu an anlat-ıklarıyla şimdiki aklımla birleştiriyorum yazdığı bazı seylo-ri, akıl sağlığı pek yerinde değildi. Hayal meyal hatırladığım şeyler var mesela...

Bizi öperdi, babamıza annem kendini öldürüyor diyin der-di, sonra yatak odasına kendini kitledi. Biz kapımı önün-de kapıyı açması için saatlerce ağladık, yalvarırdık yine de açmazdı kapıyı. Babam işten koşarak gelirdi, kapıyı kırardı, annem sadece yutakta yatıyor olardı. Sürekli bize öteceğini anlatırdı, devamlı bi yerlere kitledi kendini ve hep kapımı önünde biriz ağlatırdı.

Eskiden bunlar annemin sıradan huyları gibi gelirdi, yani daha doğrusu şu ana kadar hiç sorgulamamıştım. Bütün ka-dınlar öyledir diye düşünüyordum. Öyle ki bazen Puki'ye aynı şeyi ben yapıyorum. Önlüğü taklidi yapıp, neler yapaca-ğımı telifiyorum.

Ayyy yaa Anne off!!! Bundan önce vay benden nasıl anne olacak diye korkuyordum. Şimdi için yoksa acaba deli miyim diye düşün. Bi bu eksikti! Sa göl yani yine soktun aklıma bişi. Deli miyim acaba ya, yok canım... Biraz belki, herkes kalır... Yani umarım...

İnsanın Canı Çocukken Çok Yalnızca, Hep Acıyacaktım Gibi Geliyor

Benim yüzeleşme faslım bittikten sonra, etesi gün anladım kadarıyla kardeşimle de bi yüzeleşmişler. Bi köpekleri yürütüşe götürdüm, geldiğimde salın birbirine gimis. Ne var ne yoksa yerlerde, annem yine bahçede oturup ağlıyor. Zid-yaklı ortada yok. Ağladığını görünce bi gidemedim yanına önce, içeri girdim yerdeki eşyaları toplamaya başladım. Son-ra bu geldi, benimle beraber toplamaya başladı. Acısını, çok acısını o haline. O yabancılığına, o yalnızlık durumak istememesine rağmen hâlâ düzeltmeye çalışırım umuduna.

Boyu çok kısa, minyon bişi zaten böyle yerde onları top-larken, gayri ihtiyari yani nasıl olduğumu anlayamadım, ka-fasının üstünü öptüm. Bi baktı, şaşırdı. Sonra öpmek için o da hamle yaptı ama o kadar belli ki beni hiç beklemediği bi-

durum olduğu, öpmeyi beceremedi. Bi göldüm öyle o haline. Vere oturdum, elini tuttum.

-Seni istersen bugün bırakayım, sana da fazla bu kadarı bize de, Belli ki hep olacağım, yavaş yavaş ısınalım. Biz seni zaten çoktan affettik, bızmetmeye çalışıyoruz sadece.

Bir şey söylemedi, elimi öptü, yukarı çıktı. Çıktı çıkmaması da bi önce etrafı toparlasaydı daha iyiydi. Zodyaklı da yani, kırıp dökmeden hesaplaşmamı yapaymış ya! Bu indii, bizim göz da geldi, bindirdik arabamın arkasına bunu, sanki hiç onca şeyi yaşamamış gibi arabada hiç annemle muhabbet etmeden kendi aramızda konuşa konuşa İzmir'e götürdük bunu... Vedalaştık, geri dönüş yolunda özune bir süre bi konuşmadık. Sonra Zodyaklı itiraf etti:

-Bir kavga ettik, dayanamadım ben öptüm annemi.

Ben de bi anda arabayı dururdum. Nasıl böyle bir şey yaparsın gibisinden, sanki ben öpmemişim gibi.

-Hayal kırıklığına uğramın beni, bir hafta bulayakları sen yıkayacaksın. Ben irademe hüküm oldum, ne kavga ettim, ne öptüm, ne ağladım. Güçlü bir şekilde tavırımı koydum. Senden hiç beklemezdim.

Şu an bunları okuyorsan büyük ihtimal ağzına şıcağın Zodi ama n'apım, yazlıkta bulayak makinesi yok ve kızartma tencerisini yıkamaktan nefret ediyorum. Özur dilerim, bebek gibi ağladım valla kadını karışında...

Böylece bu olayda kapatmış oldu, içim çok rahatladı. Bütün korkularımı yüzelettim nerdeyse sayısında. Onun biri terk ettiği yaştaım şu an. 27, yani rock starlaım ilme yaş. Demek ki bu yaşta var hiçi, en bunalm bu yaş oluyor belki de. Yani bunalm olduğu kesin, çünkü arada bir bugün neye üzülsem diye üzülüyordum. Bazen Allahın hiç sorun yok, niye bir sorun yok diye kendi kendime sorun yaratıyordum. İçimi yiyip duran, sürekli kemiren belki de annemle yüzeletmişim olmalıydı. Ben ne yaparsam yapayım, kimeye kızgın kalamıyordum. Bütün hayatımı kendi bencilliği yüzünden hiç eden bir kadına bile. Hep kendi kendime onu sarırmaya çalışıyordum, hep bi bahanesi olduğuna inanmak istiyordum. Onu bulamıyordum, şu an bildim... Benim için hayatın anlamını keşfetmek buydu, bunun cevabını bulmaktı. Şu an kuşlar kadar hafif hissediyorum kendimi...

Her ne kadar annem benim yaşında çir çocuk sahibi bi kadın olmuş olsa da ve ben hâlâ bekar, östelik elimdekini de sansuza kadar kaybetmiş olsam da bu bile koymuyor artık bana. Önlümdeki sis perdesi açıldı sanki. Sadece benim değil, Zodyaklı da aynı şekilde, yüzünde o huzuru görabiliyorum. Ve birbirimize gelecek planlarımızdan hiç bahsetmezken şu an gelecek sene ne yapacak diye konuşuyoruz.

Aaa bir de banca olay olarak babam tarafında da umut verici haberler olmasının payı çok büyük. Babam zil zurna işik, öyle böyle işik değil östelik. O bana insanlar değişimi diyen adam bambaşka bir adam haline gelmiş. Bu kez o diğer, "Yalnuz kahyorum, hayatında biri olmalı" kadınlarından da değil östelik.

Ya da Zamana Bırakalım, Belli ki Çok Kötü Koyacaksınız

Bizimki kadın için bir şeyler yapıyor, üstüne titiriyor resmen. Gözlerinin içi gülüyor adamın. Şişe altı gibi gözlüklerinden senelerce vazgeçemedi, çok ağır derecede gözleri bozuk olmasına rağmen, "Göreceğim, şu an gördüğümünden çok farklı değil zaten" diyerek, gözleri için hiçbir şey yapmayan adam, gidip gözlerini çizirdi.

Bekir baba olmasına rağmen, bir yumurta kardiğın görmediğim babam şu an sevgilisine yemekler pişiriyor. Bizimle telefonda konuşurken, hızlı hızlı konuşup kapatmak için uğraşan adam, saatlerce ergen çocuklar gibi sevgilisine olan aşkını anlatıyor. Ve benden akıl alıyor (!) Evdeki bir tane ampulu değiştirmeyen kişi gelmiş, evi haştan aşığıya döşeyen başka bir adam gelmiş yerine. Onu böyle görünce de çok mutlu oldum.

Sonra bir de bizim bi küçük erkek kardeşimiz var, doğduktan birkaç ay sonra işte annem terk etmişti... Bu saçma sapan aile hikâyemizden en çok o etkilendi. Öyle ki bir daha onu kırmamak adına bir şey yazmaya korkuyordum. Okursa, mutsuz olursa diye ödüm pastıyordu. Uzun yıllar ağzından tek kelime çıkmadı, hep içine kapanıktı. Babamın sevgilisine bakıyordu ona hep, hep onlarlaydı. Babamın sevgilisine sayesinde şu an o bile bambaşka biri olmuş. İçine kapanıklığı geçtim, hatta fazla sosyal olmuş ki, gecelerinde babam ona ders çalışıyor diye, cehennemim dibine kadar yolun var gibi bir cümle kurmuş. O da çekmiş kapıyı bizim yanımıza gelmek için yola çıkmış.

Bunların düzeldiğini görmek, hiçbir zaman mutlu olamayacağımızı inandığımız ailemin umuduna görmek, inanılmaz bir olay benim için.

Şu an kafam daha net, önlümdeki sis perdesi yok sanki. İyiyim ya, iyiyim evet, çok iyiyim.

Çeşme'nin bu kadar popüler olmasından nefret ediyordum. Eskiden buralarda su yoktu ya, yıllar perşandı. Hâlâ öyle ama yani bu kadar insan olmazdı. İki üç plaj vardı, onlarda da herkes birbirini tanırdı. Ama şu an bunası İzmir'in değil de İstanbul'un bir ilçesi gibi. Bir de pahalı, nasıl karışık! Halbuki hafta sonu geldin ettim eyvallah çok koymaz ama abicim ne yapıyorsun sen, ayranı otuz liradan vermek nedir. Valla yadığıme içtiğime verdiğim parayla gıybet gelecek sene için bi kooperatife giremişim. Utanmasam eyden çekmek arası alıp getiricem valla buraya.

Plajdayım, elimde menü, neyi ucuzza kapatsam diye tek tek inceliyorum. Telefon çaldı, tammadığım numaraalar açmıyorum. Niye diye sorma, bi fikrim yok. Bana kaba zaten sanırım.

dükürümü de açmam ama sonra eli tane mesaj atıyorlar. Bir daha çaldı, yine açmadım, attım hatta telefonu kenara. Sonra bir mesaj: "Çaldığını gördüğün halde bakmadığına göre bir hatam olsa gerek."

Lan kim biz, önce hemen havluyu şöyle üstüne serdim. Belli ki şu an etrafta olan biri... Az kilo verdim ama hâlâ bedenimle barışmış sayılmam maalesef. Bi etrafıma bakındım, iki üç futbolcu kenarda suyla oynuyor. İki üç hiçbirine numarayı verdiğimi hatırlamıyorum. Zaten onların da kalerni değilim, onlar daha çok tanga bükümlü, ten rengi artık güneşten morarmış, saçları bokumsu turuncu, kaşları tepye kadar çekilmiş, güler güler boyanmış, yüz felci geçiren Hakkı Bulut gibi kızlarla takıldıkları için, alakaları olmaz. Diğer tarafa bakıyorum, manitasıyla gelenler. Acaba kız mı diye kadınlara bakıyorum, birkaçım tanıyorum ama zaten gireirken yalandan bi selamlaştık.

-Kaydetmemişim sanırım numarayı, çok özür dilerim!" diye mesaj attım. Mesaj attıktan sonra da bakmak istemedim. Belli ki beni görüyor, hiç maymun gibi durmanın âlemi yok.
-Yan tarafındaki çiftten iyi bikiye çıkar sana :)

Yan tarafına baktım, halvete ha girdi ha girecekler. Kız bükmesini az kenara çekse çocuğum temelini burada atacaklar. Acaba onlardan biri mi ama yani öyle bir durumda mesaj atamaz ya. Diğer yanına baktım, yok.

-Kim ıldığımızı söylerseniz daha kolay olacak.

Cevap yok, beklodim beklodim yok. Kafayı yicem ama deli gibi etrafına bakıyorum resmen. Aradan bir yarım saat

geçti, gözüm hâlâ telefonda yok bir şey yazmadı. Amaan dedim, geri zekâlinin biri demek ki yazdı gitti dedim. Atım havluyu üstümden, sertim döndüm koydum kafamı, biraz da kaçmı yakayım diye, uyuyayım dedim. Önce kışmadaki o güneşin verdiği his bi soğudu, sonra sanki tepemde biri var gibi hissettim. Oley salatalık dağıtıyorlar diye kafamı kaldırdım ki ben siki tıttım! O, dikilmiş öylece bakıyor kaçana. Resmen o! Kalbim duracak yani, duracak. Ne yapacağımı bilemedim resmen. Falımda çıkan adam olabilir diye, elimin tersiyle paracakları ittiğim adam öylece bakıyor.

Aklımdan saniyeler içinde değişimlerin maad olacağı, falıcıyı acaba nikâh şahidi yapacak mı, ay bu adam da pek çekin, olsun çirkin adam elde daha iyi tunulur varsayımları geçmedi dersem yalan olur. İstem dışı geçti işte, yani dudu dine kadar her gördüğüm erkeği smokinle hayal eden benim için bu anormal olmasa gerek. Hemen doğruldum, tabii ki yine havlayla kendimi örtterek. Yanımdaki serfonga otandı, bunun da hiç böyle eyvallahı falan yok. Karşımda beyti sarma gibi duruyorum öyle.

-Niye sen telefonumu kaydetmedin, sonra bi kaç kez daha aradım açmadın zaten.

-Ya benim tehbber silindii yani, orndan öyle oldu.
-İşi niye kabul etmedin, bi konuşsaydık diye baya aradım seni.

-Ya içime sinmedi.
-Bakıyorum da yazdıklarına, hayadır Çeşme' desin huralde...

Yazdıklarına bakıyor, beni takip ediyor, lan acaba benim için mi geldi. Höst, höst seni her takip eden sana niyetlenseydi Pucca, iyice kafayı yedin.

-Bizimkiler şu tarafa, akşam bi yemek falan yiyelim ya. Bi götür beni bakalım nerede ne yenirmiş. Buralı birini bulmuşum kaçtırmayayım. Hadi rahat rahat güneşlen. Akşam ararım, aç ama telefonumu, bak...

Ay bunun da bu rahatlığı. Sen kimsin lan, ben seni akşam yemeğe götüreceğim. Daha bir kere o da iş için görüşmüştük. Ayıya bak. Bu ne özgüven yani. Hayır, işin var mı yok mu diye sormak bile yok. Açmıcam tabii telefonumu. Zaten açlıktan ölüyorum, sabahın beri kim arayan diye iki lokma bizi yiyemedim. Bak sınırlarım zıpladı. Arkadaşları kimlermiş ay hıman bi saniye. Belki adamın kız arkadaşı filan vardır ya, ben de hemen gaza geldim böyle. Buradan da görünmüyor ki.

Akşam açmıcam telefonu, hatta şimdiden kapatıyorum. Ya ben kime trip atıyorum, adam ne bilin falda çıktı diye korktuğumu. Normalce geldi yanına işte. Ya gerçekten falcı haklıysa, ben utanıp gitmişim bu olayı tamamen. Baksana yani, onun burada olması, benim burada olması. Şu an bekle olman, ne bileyim. Ya neden tam oî ne güzel hayatımı kuruyorum dediğim an, böyle kafa karıştırıcı bir şey olmak zorundaki. Yani ben kendi kişisel gelişimimi tamamlayamayacak mıyım?

Allahım, habire böyle abuk subuk adamları karşıma çıkarıp bir şeyi ters düz mü edecekain! Ne yapcam ben ya, hayatım boyunca erkekler konusunda bir kışkırtıcı bile akıl almıyorum.

inanırım. Ama şu an, whatsapp kızlar grubundan millete olayı anlatıyorum. Kendi akılları, kendilerine yetmeyen arkadaşlarının fikirlerini almak için...

Havluyu iyice sarıdım her yannı, arka taraflardan sinsiçe çıkışa doğru gideyim dedim, nerede olduğumu da bilmediğim için eğile eğile yuvarılanın macar salama gibi hafiften koşarak kapıya ulaştım. Sonra arabaya bindim, eve geldim. Telefonu 30 kez açtım, 30 kez kapadım. Ne görtüsem ya ben onla diye atar yaptım.

Ya sen akallı kızın ne falı, adımıcağır güzel günel gelmiş yanına diye geri açtım. Her açılışında acaba aradı mı diye aklım gitti. Giden aklıma kazdım, beyinim bulandı artık. En sonunda, ararsa arkadaşlarıma önceden söz verdiğimi söyleyip, telefonu kapatacağım. Bu en güzeli, hem mesafeli de. Sonunda mesajı attı!

-Burada bi cumi var, oraya attım kendimi. Yolda yürümüyor, insanlar zombi gibi istila etmiş her yeri, kurtar beni, help!

Help yazın parmaklarınızı sikim senin, ne yazıyorum şimdi buna.

-Maalesef arkadaşla...

Sil sil sil, onları da getir der, belli ki yitirile bir şey bu.

-Çok hastays...

Bu da olmaz, sabah domuz gibiydim.

Ya kalk git, zaten yıllarca burada kalmayacak ya, hafta sonu tatilcisii işte. Yarn gider büyük ihtimalle. Kalktim, bir buçuk saatte hazırlandım, çıktım. Nerede olduğumu sordum, bi yerde oturduğumu söyledi. Oraya doğru gittim. Bu arada eğer otur da sezonda Alaçati'ya gelerseniz, akşam o dar sokaktan hiç yürümeyin. Zaten yürüdüğünüzden de anlamayacaksınız. Ramazan bayramında Sultanahmet'te geziyor gibi oluyor. Etrafa sıkış tepiş olmuş, yeni banyo yapın, ulak açış insanlardan başka bir şey görmüyorsunuz. Arka sokaklardan dolamın.

Söylediği yere gittim, bakmıyorum tek kişi oturan birisine yok, sonra arka taraflardan bi sallanan bi el gördüm. Bi bakım bu, böyle bi içim bi hoş oldu, oraya doğru giderken masada yalnız olmadığımı fark ettim. Öyle ki masasında bir sürü kız vardı, yaklaştıkça kızlar güzelleşiyorlardı, yaklaştıkça o masa paril paril parlamaya başladı. Yaklaştıkça masada tek sap benim adımı!

5 tane kız, bir de bu. Raki içiyorlar. Gerçekten, gelecekteki kocamı görmek istediğim manzara. Bravo, teşekkütler Allahım, yine yıptın yapacağın. Masada yer yok zaten, herkesin oturacağını anlamadım. Orospunun... Pardon oradaki kızlardan biri zaten adamın neredeyse kucağına oturmuş.

-Saatlerdir seni bekliyorum, artık kızlar beni masasına alırlı açılı.

-Ne iyi etmişler.

Ayakta kaldım öyle, beni de kimse hoşuy etmiyor, ayakta dikiliyorum. Bunlar da bir şey konuşuyormuş hırakde, bi dönü bannı söyledi, sonra kızlara anlatmaya devam etti. Sonra

ayakta kaldığım fark etti, kalktı sandalyesinden beni oturttu. Sonra da garsona doğru gitti.

Gerçekten şu an masadaki meyve buçuklarıyla kendimi doğrasam olur. Hiç tımsadığım insanların masasında kereste gibi oturuyorum öyle. Bu geldi sonra, o masam bi acuna ikaztırış kendini. Dedim, iyi 10-15 dakika dur, sonra sun. Oth bu sahneyi görmem de iyi oldu, artık kafanda falis mela bi çipbe kalmadı. Oturur oturmaz, kızlara hemen:

-Mutlaka tanıyorsunuzdur siz ya? diye beni gösterdi. Yapma bunu, yapma, yalvarıyorum yapma! En nefis ettiğini sey bu. Kim nereden tımsan beni, iki saat saçma hikâyemi anlatmak zorunda kalıyorum. Yüzüne hep aynı yalandan mimikli ekleyip, yeri değişmeyen kelimelerle cümle kuruyorum.

-İşte blog yazıyordum, 7 sene oldu, günlük tutuyordum internete. Asıl televizyoncuymdım yani. Sonra Cenu Mumcu'dan dizilerle edebiyat teklifi geldi. Bir kişi bile okumaz dedim, to-nrularına hatıra olsun diye tamam dedim. Sonra bi bakını oldu işte ehehehe...

Hep aynı, yani zaten karşımdaki de dilemek istemiyord hikâyemi. Serf birileri, "Tanıyor musun?" dedi diye yalandan merak ediyor işte. Ben tam yine aynı mimikleri hazırladım ki, kızlardan biri:

-Yaa birine benzettim ama o böyle kendini çok şıman anlatıyordu.

-Aaaaa sen o sun. Puccaaa!!!

Tabii böyle tanıma da hoşuma gitmiyor değil tabii. Hemen ezik ezik hikâye anlatış mimiklerimden çıkıp, Gülsen Er-

gen postlarına dönüyorum. Gözler açık açık, ne deseler yaşında saçacak gibi bi pozlar falan. Bi de böyle 12 kilo vermişim, birini değil. Şişman sanıyorduk falan diyince daha bi hoşuma gidiyor. Valla 6 ay önce gıyvet çıkıyordum, diye anlatmaya başlıyordum hemen. Kızları bi sevdim hemen, hatta adamın orada olduğunu bile unuttum. Sonra kızlardan biri, üzerine varıyormuş gibi Ceri'nin bi tweetini gösterdi, hatta burnuma iyice soktu.

-Aynlar ayrılmaz bak kendini atmış festivallere...

Bi fotoğrafı var böyle, benim tanıdığım Ceri mi diye hatta gülümüş kızmı baktım. Festival ve Ceri mi diye. Ziplamak ve Ceri mi? Toplu eğlence ve Ceri mi?

Birini unuttumun en kolay yolu onu takip etmemekten geçiyor. Bundan önceki tecrübelerimden biliyorum. Sürekli ne yazmış, neredeymiş, kimleymiş diye baktığım an o ayrılık benim için ijkenceye dönüşüyor. O yüzden buraya geldiğimden beri Ceri'nin profiline bir kere bile girmedim.

Bazen önüme düşüyordu yazdığı şeyler, içim içini yene bile bakmadım. Hem ona hem kendime kötülük yapacaktım çünkü. Ama şu an yok oldum! Ceri'ye Tomorrowland Festivali'ne gideyim diye yalvarmışım, ağlamışım bile. Yok ne işimiz var, yok tuvaletlerinde hastalık kaparsız, yok oraya keşler gidiyor. Artık büyümem lazımmiş, yaşım 18 miymiş. Rock'it Coku'la bile VIP tarafından çıkmadı, bir saat sonra ikildi, dönüğe trafige kalmayalım diye bişi dinleyemeden çıkıp girmiştik. Ve orada ziplayan bir adam gördüm ben!

Evet, gerçekten ayrılık zaman çok güzel atılıyor haldin olusun. Bi yüzüm düştü yani ister istemez. Telefonuma elime alıp, bütün her şeyini okumak istedim. Eve gidip, benden sonra ne yapıyorsa tek tek bakmak istedim. Elin ayışını itirmeye başladı ki, biri elimden tuttu kaldırı beni.

-Hadi kızlar, bize müsaade. Muhabbetinize doyum olmadı, görüşürüz dedi ve benim bir şey söylemeye fırsat vermeden elimden tutup çekip gitti. Çekip gitti o dar sokaka soktu. Orada da bi bıraktı elimi. Elele tutuyoruz, bi rahatsızım ama neden yani bu samimiyet! Çekmeye çalıştım elimi.

-Elimi bıraktığın an kaybolurum burada, Allahı aşkına şırıyı bi geçelim dedi, iyi dedim ben de böyle sanki elimi tutmaya çok meraklı değilmişim gibi hafif, ay elimi tuttu samusum gitti kezzamı olmamak içine biraz sıkı tuttum. Elele yürütürüz yani, bu hızla yolun sonunda sevginiz gibi duruyor. Kendimi çok garip hissediyordum. Bi taraftan da "Kalbin atıyor mu, heyecanlandın mı, bişi hissediyor musun?" diye soruluyordum kendimi... Sonra çıkışa geldik, önce ben mi bıraktım, onu mu beklesem diye bi ikilem de kaldım. Allahın o bıraktı elimi...

Taksiye bindik, hiç konuşmadık Ayayorgi'ye doğru gittik. Papurazzi'ye girdik, orada bi yerde durduk.

-Sen rahatsız oldun diye ben kaldırım seni.

-Yok ya olmuştum aslında.

Nasıl olmadın, suratın kireç gibi oldu adamın fotoğrafını görünc.

-Lök diye yüzüne vurmasını beklemiyordum da ondan...

Bu adamın böyle rahatı edici bi rahatlığı var. Yani ne bileyim, böyle fıstıkları iek eliyle açıp, onları yerken benimle konuşuyor. Bir taraftan insanları izliyor, diğer taraftan benim ne yaptığımı bakıyor. Her yere, her şeye aynı anda adapte olur gibi.

-Aldattı mı seni, kızların hikâyesi ağağı yukarı hep aynı oluyor. En son konuştuğumuzda evlencem diyordun.

-Yok aldatmadı, öyle bir adam değil zaten.

-Evlilikten kaçtı di mi, zora gelince vınn.

-Ehb onun gibi bişi işte, yani evlilik değil de. Ya boşver neyse konuşmayalım.

-Bence de boşver, adam hayatını yaşıyor, Ben zaten senle ilk tanıştığım an anlamıştım o adamla olmayacağını, sana oturaklı bir adam lazım. Bak zaten sen de bi keçilerin noksan durumu var, adamın seni toparlaması lazım.

-O da öyleydi zaten...

Neresi öyleydi be, o saç, baş o kıtlık falan, zıplamalar bilmem ne...

Ayy Ceri ya, insanlara nasıl efendi olduğumu anlatacağım aklıma gelmezdi yemin ederim. Şu halime bak zaten, oturmuş Ceri'yi savunuyorum. Hanane ya, n'aparaa yapışın. Sıvırlendığım şey, bu sene o Tomorrowland'e gidemedim. Geçen yazım, emekli öğretmenler gibi geçti. Bütün kız aptal Twitter partileri dışında bişi görmedim. İçimi çürütün benim, iki kırtıcı kelime söyledim, adamın karakteri değişti. Bilsydim ön-

ceden söyledim ya, hayatını yaşamak için bunu bekliyoruz demek ki.

Tele gel ve haberler dışında bir izlenekten zevk almayan adamsın. Ayy beni oraya götürme, ama senin arkadaşların çok bilmem ne, şimdi ne izimiz var orada diyip her planda hevesimi kursağında bırakın. Şimdi de... Hayır, bir taraftan da kızmaya hakkım yok. Böyle olmasın ben imedim. Uzaklaşın benden diye, arkadaşlarına, "Lütfen alın şunu yanımdan" diyordum. Şimdi olana hak.

Ben böyle tabii içimden sinirlene sinirlene bunları söyleken, adam geçmiş sırtını sıvazlıyor, bana destek veriyor. Bu da yani eli kolu bir durmuyor.

-Özülme ya, çok sevseydi seni burada bırakıp gimezdi zaten, boşver.

Ay bi de böyle akıl veriyor. Sana ne ya, halla hulla bi tane çarpıcım şimdi! Aslında Ceri'ye değil, kendime sinirleniyorum. Ahh be, kızım güzeline sokacak zaman buldun. Bunca zaman tattım kendimi bakmamak için, o kadar zor bi olayı başarıldım, sen kalk bana göster, yapılacak iş mi bu!

-Bu arada ben de yeni ayrıldım, o yüzden anlıyorum biraz seni.

-Nasıl yani, seninki de mi dağıtmaya bıraktı kendini?

-Yooook, bizim iş artık ciddiye biliyordu. O gün senle konuşmuştuğum hani.

-Ne konuşmuştuğum?

-Ya böyle içinde bir şüpheler olunca o iş olmuyor demişim. Ondan sonra böyle düşündüm, içinde şüpheler değil de beyecan

yok. Yani böyle sevgi var ama, hah! İşte bu olayın olmamışım anlamam.

-Bu yüzden mi ayrıldın?

-Yani temeli bu olan problemler yüzünden. Beraber yaşayalım durumuna girince bi sakin olalım dedim.

Off, şu an en son dinleyeceğim şey bu adamın saçma aşk hayatı. Ne işem acaba?

Başka Bir Ten Çekici Değil, Aksine Çok Korkutucu

Ağır bir baş ağrısı, mide bulantısı, içimde yine o pijamanlık korku anısı olan his. Her alkoli fazla kaçtığım sabah işte bu hisle uyanıyorum. Gözlerimi açmam lazım, geceyi hatırla, geceyi hatırla.

Allah kabretsin, en son sevgilisini anlatıyordu. Allahın ne olur yanlış bir şey yapmış olmayayım. Her ilişkim ya böyle başlıyor ya böyle bitiyor. Bu kez olmasın, bu kez olmasın. Aç gözlerimi aç, ne olur bi hata yapmış olmayayım. Hayır, sonra hatırlanıyorum olayını ayak zannedecek. Off, Allah kabretsin seni Pucca, yino mi ya! Tövbe et artık şuna tövbe!

Açtım, bu tavani hatırlıyorum, mi duvarlar, evet şu işlerim, süper! Evindeyim. Sakince yan tarafına dön, ohh çok

sikâlr sadece Puki var. Üstümde, kıyafetlerim... Hiç dokunmamışım bile.

Kendime bir alkış, lütfen bana bir alkış. Heyyt bel! İşte bu, işte busun sen kızım afferin sana!

Allaaaahhhh, başım kütle gibi ağrıyor. Kalktım, ayağıya indim. Zodyaklı sulonda uyumuş, ayakbalarını merdivenlerde çıkarmışım. Her şey dört dörtlük, evime sapsuğlam gelmişim. Bir de telefonumu bulursam tam olacak. Çantamda yok, şort cebimde yok, bahçeye atmış mıyım diye bakıyorum, yok. Yatağın kenarına, her yere bakıyorum n iş!

İşte bir gün bunun olacağını biliyordum. Hep ne kadar sarhoş olursam olayım, nasıl oluyor telefonumu kaybetmiyorum diye kendime şaşıryordum. Meğer o gün bugünmiş. Acaba o adamda mı kaldı? Allaaaah, ben o adamı nasıl bulcam şimdi. Hangi otelde olduğunu bile bilmiyorum. Üstelik gece ne oldu hiçbir fikrim yok, bir de acaba o adamda mı? Hemen Zodyaklı'dan aradım numaraları, kapalı tabii ki. Açık olsa şaşırdırdım, birinin çalışmasından falan değil. O şarj sabaha kadar sakseler siltmez zaten.

Oturup adamı mı beklesem acaba, yani beni buraya o bırakmış olmalı, o yüzden uyanınca da getirir samrın telefonumu. Yapacak bir şey yok, beklidem. Ya da adamı sosyal ağlardan bulup, oradan mesaj atacam. Hayır, hayır böyle bir şey yapmam. Çünkü bunun altında yatan şeyin ne olduğunu biliyorum. Kendine gel Pucca, saçmalama öyle bir şey olmayacak. Hiç senin kalemin değil bu herif. Fal mal bi gaza gelme ya!

Oradan buradan mesaj atayım ayığına adamı yani zühni araştırıcaksın çünkü. Ne zaman böyle böyle ilgili mesajlara girsen sonu iyi bitmiyor.

Ama Twitter'dan takip ettiğini söylemiş, hiç yashıklarım bakırdan sadece dm atabilirsin. Takip ettiğin mesajları eski sevgilisini de araştırmak yok. Dün geceye dair ne yazmış bakmak hiç yok. Sadece ufak bir mesaj, telefon için...

Açtım hemen bilgisayarı, yardım adı. Allahım ben niye heyecanlanıyorum böyle, bu eviç terlemesi, bu soğuk soğuk nefes alıyverişler. Bu rezil oldum mu acaba korkam. Etkiledim mi acaba? Ya nerusinden etkilecem, arız yüzür biyidi... Ay bu kot şort da giibeğinde iz bıraktı, bütün gece nasıl yatırsam bunda. Bunsaldım, hemen şöyle oturduğum yerden çıkarttım attım kenara... Oh, şimdi daha iy...

Evet! Bakalım neler yazmışın, nasıl bir adammışın... Hmm, ee? Tek bir tweet yok. Yanış mı yazdım acaba, fotoğraf onun ama. Başka da aynı isimden yok. Takip etdikleri arasında var mıyım, evet. Diğer takipleri kimler hep iy takam. Ee, bu adam hiç girmiyormuş. O zaman benim yazdıklarımı okumak için mi giriyor. Kendine gel lan salak, senin için soy girsin. Çiko!

Facebook, kesin orada ülke kartıyordur. İ iş bulamadım, yok profili, Google camın arkadaşım, bu adam neyin nesini haydi söyle bakalım. Yaptığı işler, bsd bsd bilsem ne ödülleri bıdı bıdı. Bunları istemiyorum, daha özel hayata dair bir şeyi yok mu bunun...

Vallahi yok. Elimde olan tek şey, tek kelime yazmadığı Twitter hesabı mı yani adamın! Yani şey için diyorum, hani telefonu falan bi yerde yazmıştır diye. Bi özel sözü, bi simirlendiği zaman kullandığı kelimesi, ne bileyim bi paylaştığı şeyi. Bi favorilerine eklediği kişileri. Allahım ya, kaçınıcı yüzüydür be adam! Ben seni nasıl tanıycam, internette hakkında bir tane ipucu olmaasa!

Takip ettiği kişilere bakayım, mutlaka bunla bir yerlere gitmişlerdir. Fotoğraf falan çekirmişlerdir, sağından solundan kimlerle takıldığından onların zaten. Yok, yok yok! Instagram, Allahım yok çıldıracam! Belki biri etiketlemişti bunu. Yok!

Acaba arkadaş mı yok ya, sosyal mi? Ama öyle olsa yani geldiğinde 5 kızla bir masada bulmazdım heralde. Belki eski internetçilerdendir. Ekişici mi acaba, cıks hiç öyle bir tipi yok. Deviantartı fotoocularından mı, bakalım. İ iş burada da yok. Yonja hesabını silmeyi unuttmuş olabilir mi, yok! Soyadı da o kadar zor ki o isimle birleşmiş başka biri yok! Myspace, bi5, 80630, friendfeed... Türkiye tarihinde internette insanların profil açtığı ne varsa bakıyorum bu adam yok!

Aynı soyadı olan bi akrabalarımı bulup, o da belki onun fotoğrafını koymuştur ne bileyim bir bayram yeneğinde. Oradan nasıl bir adam olduğunu öğrenebilirim...

Off, ne diyorum ya, Allahım elim kolum bağlı resmen. Adamı araştırmıyorum. Birini internette araştırmadan bir olaya girmek dünyanın en büyük riski benim için. Belki de sadece adını yazmıştı, yamına soyadının ilk harfini ekleyip. Belki de benim gibi bir rumuzu vardı. Ama az da olsa tecrü-

belerimden biliyorsam o adam, rumuz adamı değil. Dış demir kapının sesi geldi, kafamı şöyle bi uzatın, bu! Hemen kapıyı kapattım.

-Ooo uyanmışsın, ben de uyuyorsun diye güc geliyorum dedim.
-Yeni uyandım sayılır, telefonum sende mi?
-Bende, bende!

Çıkardı cebinden attı bana doğru yakalayacağımı düşün-dü, telefon yere çakıldı!

Allahtan bi şey olmadı. Geçti içeri kendi evi gibi, açtı buzdolabını öyle bakındı içine.

Ay bu adamın bu rahatlığı beni öldürüyor, o'apıyorsun be adam! Anandan babandan hiç mi terbiye almadın, başkasının evinde buzdolabı açılmaz! İki tane soda çıkarlı, şöyle bir tuz-güha baktı açacak var mı diye heralde, olmadığını görünce kapının kenarıyla açıp birini bana verdi...

-Bundan sonra yanımda sana içmek yasak!
-Bi şey mi oldu?
-Hatırlamıyor musun?
-Yooook hatırlıyorum canım da yani şeyden dedim hani ne oldu diye...

Hatırlamıyorsun! Ha ha salak, nerede koptu film?

-İşte evin önündeydim suora içeri girdim...
-Çok kötü rezil oldum, bir daha olaya gitme ben düşün sana. Bi kere benimle yannak için yalvarıo herkesin ortu-

sında, dizlerinin üstüne çöktün. Hayatında senin kadar leşini görmemiştin!

Bir yutkundum, sanırım rengim değişti, gözlerim doldu. Yatmak için diz mi çöktüm?! Allahım keşke ölseymişim ya, keşke kafama bi göktaş düşseymiş. Ben böyle bir şey nasıl yaparım. Hayır, tamam komik adam, sıcak kanlı falan ama sevişmek için yalvaracağım kadar da olamaz buralde.

Allahım bana ne oldu? Hormonlarım ne olmuş böyle? Acaba öldürsem mi bu adamı burada, bahçeye gömerim. Kimsenin haberi olmaz hem. Şimdi herkese anlatır bu, ya ben nasıl yalvarırım elin adamına. Sanırım bayılıcam, nefes alamıyorum. Kafasına serri bi'şeyle vursam hafızasını kaybeder mi? Bir de benle yatmamış üstelik, o kadar yalvarmışım, gelmiş evime bırakmış kaçmış gitmiş. Bu kadar mı çirkinim ben, nasıl yatmaz ya! Ayy bi kendine gel!!!

-Şaka şaka, dur hıçtı iyi misin, içsene şundan bi yudum. Saka yaptın, valla şaka. Heyy duyuyor muun?

-Ne oldu peki?

-Sızdın, sana bir şeyler anlatıyordum, shot-mat bi'şeyler istedin. Sonra tuvalete gittim, geldim masada uyumuşsun. Kardeşini aradım telefonundan evi tarif etti, getirdim seni. Telefonun da cebimde kalmış.

Derin bi nefes aldın, arkaya yaslandım.

-Bugün seni bizimkilerle tanıştırayım, acayip merak ediyorlar. Bi kaç kız var senin hastan. Gelmeden ille getir diye tutturdular. Haydi kalk bakalım. Ne diyo be bu, sizinkilerle niye tanışıyorum. Daha seni tanımıyorum be adam. Ayrıca bu

ne emrivaki! Belki işim var, belki senin malabettini sevmedim. Bu özgüveni kim depoladı sana!

-Bu arada altına bir şey giymeyi unuttu, yarlık yer diye bokunu çıkarmışın. Donla da çıkma sokaja!

İşte gerçekten bu adamı şimdi öldürüp bahçeye gömeceğim sanırım. O şortu çıkarıp attığın ama lanet olsun!

Allah Aşkına, Götünle Seveceksen Gelme!

Arabalardan hiç anlamam ama büyüklüğüne bakılrsa bunları satarsa, o parayla bu herif on sene hiç para sıkması çekmez gibi geliyor. Neyse ki parada pulda götü olan biri değilim. Ama yine de yani bizim çocuklar zorluk çekmeyecek gibi duruyor. Aaaa kendine gel, yine bağladın.

Yol boyunca sürekli komuşt, sürekli ama ve ilk defa birini dinlediğimi fark ettim. Çünkü haya komikti. Bir de yani sürekli kendimi sorguluyorum niye bunlarla gidiyorum diye ama bu adama hayır demek inokansız sanki. Hayırdan, yoktan anlamıyor gibi. Plajın oraya geldik, tam arabayı vabeğe verecekti ki, bi anda toz toprak içinde öyle bi döndü ki arabam içinde rosmen ben ters döndüm. Yeraltından bi canavar çıktı sanırım, aha bitik dünyanın sonu geldi... Kafam falan canı çat çat en az 3 kez vurdu. Bi kendime geldim, etraftaki herkes

bize doğru bakıyor. O zaman anladım ki yeraltı canavarı falan yok, yarımdaki hanço Kadifekale'de Şahin kullandığını sandı... Bu ne ya, bu ne ya, BU NE YA!!!

Hayatımda daha büyük bir barizlik görmedim. Arabasıyla plajın önünde kumları havaya kaldırıp, hava atan bir keko mançiyim mi meğersem. Allah kahretsin seni be adam, altına çıktığın arabadan utan. Lambaları da fonofonudur bunun ke-sin. Ay arkasında yazı da yazıyor, "Babam sağolsun" diye. Nasıl da saklamış bu kroluğunu, nasıl da anlamadım ben. Bir baktım, dümdüz gidiyor geldikimiz yoldan.

-Dur, durdur şu arabayı. İncem n'apıyorsun sen ya!!!
-Vazgeçtim, götürmüyorum seni oraya!
-Ayi misin nesin, durdur şunu!

Durdurdu arabayı aniden, bu kez öne doğru kaydım.

-N'apıyorsun ya, bi kendine gel!

Emniyet kemerimi çıkardım, arkadan çantamı falan al-cam...

-Ya dur, hava atmak için yapmadım. Şimdi bizimkiler sana yine o adanla ne oldu falan diye sorup duracaklar, Çantmı sı-kacaklar, dânkü gibi insancın suratım.

-Sen aynıye mi aklına geldi bu?

-Ne bileyim ya, bi boşlanmadım o fikirden. Boyver, sonra tanıştırırım zaten seni. Hadi gel, kalıvaltıya gidelim. Denizde ne yapacak zaten, kutup ayısı gibi yine saracakmış kendini hav-luya, sen de rahat etmeyeceksin...

Kutupayısı mı! Bu adam beni öldürecek, yemin ederim beni kalpten ya da sinirden öldürecek. Ya da kendimi öldürecek bana. Arabamın kapısını açtım, indim aşağıya. Bu da önce arkamdan geldi ben önden o arkadan baya bi yürüdük. Ar-kamdan ötür falan diledi ama böyle o kadar hızlı yürüyorum ki. Sonunda da:

-Eee sanki sevgilimsin, şuna bak bu trip ne anlamadım!

Sonra sesi kesildi, sonra böyle adımları da gelmedi, biraz yavaşladım, gelen arabalardan yolun ortasında yalnız olduğumu fark ettim. Kesin bir yerde oturuyor kus kus güllü-yor diye arkamı da dönmedim, baya bi yürüdüm, yürüdüm... Sonra arkamda kimse olmadığını anladım. Baktım, gerçekten de gitmiş. Cidden adam gitmiş, beni bırakmış gitmiş. Tabii ben Ceri'den alıktım, bu çekip gittiğimde beni alana kadar arkamdan yürütmesine. Bu hemen vazgeçmiş...

Allaahhh, kaldım lan burada güneşin altında bi de. Otur-top mu çeksem, en azından bi taksi geise. Ay öksüz bıraktı gitti resmen beni. Zodyaklı'yı aradım, yerimi söyledim, gelisin al-sın diye. Çantamda bi mlak peçete çıkardım, kafamın üzerine koydum. Susuzluğa ne kadar dayanır insan diye inimsatim araştırmaya başladım. Ben ona bakarken, önüme bi araba durdu, kafamı kaldırdım bunun arabası. Tabii ki binmedim ama kalkıp dümdüz de yürümedim. Heynim burnumdan ak-sak çünkü. Bu da açtı kapısını:

-Hadi bak tybin, ohh ohh klima az az vuruyorlar sana, kafandaki şeyle de çok güzel olmuştun zaten. Yani aslında gelmezdim, burnun sürtülün diye seni izleyecektim ama kya-madım.

Hiç o tarafa doğru bakmıyorum bile...

-Ayy buz gibi de su var burada. Asfalta değince bile buhar oluyor. İçim yanmış resmen. İçmezsin ama sen kesin, zaten son su bu.

Allah belanı versin, geber inşallah, o su boğazımda kalıms!

-Burada yılan akrep çılan da olur, ben diyeyim. Öyle otur-muşsun bir de, bi soktu mu gitti bitti gençliğini!

-Allahım bela mısın nesin, siktir git şuradan!

-Küfredine, hiç yakıyor mu? Sana iyilik yapmaya çalışan nazik bir bey-fendiyim şur an, şu haline bak...

-Kardeşim geliyor, git, hayatta binmem arabana!

-Seni arabama alacağımı kim söyledi? Kardeşin gelene ka-dar burada beklerim. Klimalı mis gibi buzz gibi araba. Üçülek suyum da var, hem kraker falan var. Müzik açarım kendime bi de, kafandaki peçeteye isteğini yaz istersen.

Aptal aptal şarkıları açtı, sesini de son ses açtı nispet yapar-casına, şarkılara eşlik ede ede söyledi. Sonra Zodyaklı aradı, aşağı kalktım, bizim arabayı gördüm. Yaklaştı iyice arkasına, indi arabadan ama o da bi şaşırmış. Dün gece beni bıraktığın-da tınıştımlar zaten ama böyle bizi o şeklide görünce bi an-lam veremedi. Bana ne oluyor gibisinden kafa salladı. Adam aşağıya indi, Zodyaklı ile el sıkıştı.

-Seni buraya kadar yorluk, çok özü dileriz, ablanı ben alıyorum. Sen arkadan gel, kalıvaltıya gidelim artık yoksa luv-tikleri yicem. Zodi bi anlamadı, bana anlamasızca, "Hayırdır" dedi. Kalktım, bizim arabaya doğru yürüdüm. Bu kez Adam,

Zodyaklı'ya kendi arabasının anahtarını falan, tabii ki tut-madı anahtar yere düştü.

-Siz iki kardeşin refleksleri ne kadar zayıf! Sen beninkini kullan, ben ablanı seninkiyle götürüyem madem...

-Sen ne yüzölz bi'peysin, kullanma onun arabasını falan, gel buraya!

Zodyaklı tabii önce bi arabaya fıktı, binem mi lan diye gözleri parladı. Sonra da yanına geldi, fısıldıyamak:

-Bu kim, ne oluyor, sevgilin mi, ne ara yuhta, kim ya bu adam!

Adam tabii bırakıyor böyle, şımarık şımarık, Zodyak-lı'ya:

-Ölümü öp, götürme ablanı! Özü borcum var ona, kutup ayısı dedim diye kızdı. Ama gibi dedim, ayı denedim, gibi ile ayı farklı...

Baktı ki böyle yavaşlığı zararlı değil. Dedğine göre ben de böyle istemem yan cebime koy diye diye miymiştım. Eeehh dedi, gitti bindi bizim arabaya. Giderken de komaya bastı, bana da böyle hayırlı işler gibisinden şanti yaptı. Kal-dım yine bunla. Yapacak bir şey yok, diye bindim arabasına. Günlük bi yerde kalıvaltı yaptık. Kalıvaltı yaptığımız yerden akşam 6'da kalktık. En son mekân sahibine onun kiraını falan soruyordu, masaları ne kadara yapırdıklarını...

Hayatımda daha garip birini tanımadım sanırım...

Adam, o gece İstanbul'a yola çıktı, gitti. Adam, adam diyorum sürekli heralde bunun rumuzu kendiliğinden Adam oldu. Ne hissettiğim konusunda bi fikrim yok, çünkü toplamda bir gün bile görmedik aramızda. Yani ama böyle garip bir gündü... Düşünmem gerekli mi diye kendimi sorguluyorum bir taraftan da. Ya ne bileyim, sadece falda çıktı diye belki böyle yapıyorum. Bi taraftan da deli bu adam ne işim var diyorum. Diğer yandan ama çok eğlenceli diyorum. Ama yine bi taraftan amaamaaam hangi ilişkim eğlencesiz başladı ki zaten diye kendime koziyorum. Haftaya bir daha gelecekmis zaten. Ama böyle ne bileyim aslıyordur gibi de durmuyor sanki. Ya da ben bu flört işlerini iyiden iyiye unuttum.

Hütlür hafta boyunca delirmiş gibi internete Adam'ın bir tane geçmişe dair bir izini aradım. Bir eski sevgilisi, bir

İnşikisi, bir aşka ile ilgili düşüncesi. Bulamadım, o kadar çok aradım ki birini hayatıma almadan önce bütün hayatımı internette okumaya. Bu jinsdi çok gizemli geliyor, bir taraftan da güvenilmez. Hiç mi bi'şeye dair sözün yok be adam, ne bi'şeyim siyasetle ilgili bile hiç mi bi fikrin yazamazsın bi yer!

Beraber olduğu kızlar nasıldı, neye benziyordu, nasıl tiplerden hoşlanıyordu? Çok aşık olduğu zaman kafayı yemiş gibi mi davranıyordu? Yoksa herkese aslıyordu mıydı? Kızdığı zaman ne diyordu, ne yapıyordu? Susuyor muydu yoksa daha çok bağıyordu mıydı? Arkadaşlarıyla konuşması nasıldı? Seviliyordu mıydı, ortamın maskotu muydu, ezgi miydi? Kim bu adam ya!

İki günü, bitirdiği okulu falan değil de beni bunlar alacaklar ediyor. Kendimi böyle çırdıplak hissediyorum, nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum çünkü. Taktik yapıcım ama yani nereye yapıyorum. Bana anlattığı şeyler hep makara, ordan burdan. Ben, benim için ağzından çıkan kelimelerle değil; benden habersiz söylediği şeylerle onu tanımak istiyordum istemesine de yapacak bir şey de yok sanırım.

Bu arada bi'şey anlamayı unuttum, onu da aradım çıkarıyorum... Bahamla beraber tabii yaptırılmaya gittiğimiz ilk İzmir'e geldiğimizde. Şekeri, onu baaa... O yaptırılmam ben de arada kendiminkileri yaptırıcım işte... Yalnız biz iki kafadar, akşamdan şu döndürmeli pastalar var ya onlardan yedik. Bir tanesi normalde bir aile içime, biz onu bölüştük işte. Gece su içmek için uyandırdım da bütünü turşu yerken yukaladım, omamla beraber oturduğum masaya, buya da bir turşuyu götürdük mideye. Sabah giderken ise ölmizin de karnı ağrıdığı için iki lokma bizi ağrıtmaya saldı ne olacak dedik.

Kan, idrar bilmem ne verdik... Erten gün alacak sonuçları, bu arada ikimiz de çok rahat, domuz gibi olduğumuzu düşünmüyoruz. Bir geldi tahlilim! Beni boşver, babamı gıtmüyle meger toprağa! Bir aldı mı korku beni, bir taraftan da diyorum ki acaba onca şeyi yedik diye mi çıktı! Onu da bütünü kabul etmiyor, ona göre bu kurallar fura flooyun. Ha 12 saat ac kalmış kanında bi'şeyler çökmüş, ha tek gıtmüş. Ben de uyulan koca adama, ne bileyim okunmuş emmiş, üniversite bitirmiş, bilgisayar mühendisi olmuş. Her şeyi o bilecek tabii.

Ama bilmiyormuş işte, doktora söyleyince biz böyle böyle hayvan gibi yedik diye, hadi bir daha dedi. Bu kez aç bekledik, gittik yaptırıldı. Sonuç; babam nap gibi flört dışık şekeri var o kadar. Ben, tiroid, şeker akına ne gıtırıyor...

Çektii beni doktor kenara, sen bu vücuduna ne biçim bakmazsın diye iki saat aradı. Sevdüğim, yediğim ne varsa yasakladı. Ekmek, şeker, içki... dünyada güzel olan ne varsa yani! Hayatım boyunca ev yemeğini buraya gelmeden önce zayıflama paketimin içinde yemişimdir. Kendimi bildim bileli hep dışardan. Bazen bütün gün bir şey yemem, akşam bi pide söylerim. Ya da dolapta abur cubur ne varsa onlarla kışını doyururum. Çocukken de öyleydi, yemek pişirmem bizim evde. Hep dışardan, hep paket servisi!

Evimde bir tane tencere yok mesela, mutfak eşyası olandık tek kullandığım şey, kettile. Ne bileyim, benim için hiç aram olmamıştı bu evde yemek yapma, sağlıklı beslenme olayları. Zayıflamaya karar verince alyordum, gidi saklı el alandan satılan hapları... Kaç kez hastanelik oldum ama, amama ucunda ölüm yok ya diyordum hep. Ki ucunda ölüm varmış.

Bir dondurmayla bütün gün geçiriyordum, crieni günde üç kişilik bir ailemin yiyeceği kadar şeyi yiyordum. Sabahları zaten bir şey yeniyordum, hi kahve yetiyordu... Ceri ile biraz değışti düzenim, o da aydıp bayılıyorym diye kahvaltıcı kahvaltıcı dolaylıyordu beni. Heraber olduğum adamlarla da sorun yaşamıyoruz zannediyordum ki baya yaşıyorduk aslında. Ceri, benle beraber olduktan sonra 18 kilo almıştı. Oleyy, benden büyük götül sevgilim var diye seviyordum nesmen. Erik mesela, ki sürekli protein tozlarıyla beslenen adamdı, o da en son hatırladığım, ayırada göbeğine vura vura ağlıyordu...

Bir de böyle, yemek yapmak denilince sanki anama bacsma küfrediliyormuş gibi geliyordu. Niye ben yapıyormuşum, o mutfak niye benim alanım oluyormuş, saçmalık. Yemek için saatlerini harcamak hele, iki dakika karnın doyacak diye onca uğraşma girmek falan ama... Hayatta daha önemli şeyler var diye düşünüyordum. Sonra doktor, hi konuşma yapti benimle. Eğer böyle gidersem hep kilo alacağımı, cildimin soluklaşacağını, saçlarının daha da yıpranacağını anlattı. Ki, kendimce kilo da vermişim. Hani oh, sadece basenlerim kaldı falan diyordum.

İstedğin kadar kilo ver, istersen güderce aç kal esinde sonunda ulaşacağın nokta obezlik dedi. Yeme düzenim değışmediği sürece, hep hasta olacağını dedi. Suratına böyle dun diye suratına bi hoşuma gitmedi. Yani ne bileyim, kilo sorunum var evet ama obez olacağım biraz himm, o kadar olmam heralde ya diye kendimi kandırmaya çalıştım. Arıhdan evde, bu sağlıklı beslenme bilmen ne olayları arıydım. Feci sükiz, iç buyası ve bunaltıcı.

Ardından, yemek bloglarına gireyim dedim, en azından yemek fotoğrafları daha eğlencelidir. Şu sağlıklı beslenme diye yince çünkü her yerde elma yiyen fit sarıyan kız fotoğrafları var. Elma sevmem bile, o fotoğrafların altına inarsen günde 20 kilo vermenin formülünü yaz ben yine okumam mı. O ben değışlim çünkü, zaten öyle biri olsam o anıde isim ne?

Yemek blogları daha eğlenceli geldi, ahındaki yorumlar, birbirlerine yemek tarifleri veren kadınlar. Deneyip deneyip başarısız olanlar. Bu arada yemek blogları, yemekle uğraşan insanlar kafasında hep böyle, tılbent arkadaşın bulmuş, "lele-vaç" izleyen kadınlar gibi gelirdi. Niye öyle bir algıya kaplıydım, hiç bilmiyorum. Ama dolaylım blogları bunlarla alakası yok! Cafe Fernando var mesela, o kadar yakışıklı bi adamı bırak mutfaka sokmayı, yataktan çıkarmam diye düşünüyorum. Adam yemek yapıyor, fotoğraf çekiyor bi de istilene. Portakal Ağacı var mesela, o biraz daha otummuş böyle ama bir sunumları var kadının, sanat eseri mi yemek mi belli değil. Ardından videolara geçtim. Refika'nın mutfak, Arta'nın mutfak... Bir taneçik aşkım Jamie Oliver'in...

Sonra bi gayret mutfaka girdim, elimdeki malzemelerle izlediğim şeyleri yapmaya başladım. İlk başlarda çok zorladı, malum yazlıktayız, mutfak eysız çok sırtıydı. Sonra market alışverişleri eğlenceli geldi, ardından pazara gümeye başladım. Aa bir baktım, kendimi domates kokuların buldum. Hayatım boyunca o kadar güzel bir şeyi kaçırmışım ki yemek yapmamakla! O kadar pişman oldum ki, yemek yapma olayını kadının aşagılanması olarak görüp, yapmadığım için aptalca gururlandırdım. Mutfaka girdiğim an bütün dünyadan koptuğumu fark ettim. Bunu ilk blog yazarken hissetmişim. Ne zaman o sayfayı açsam, hayattaki her şeyden kopuyordum.

dum. Parmaklarımı bırakıyordum ne yazarlarsa yazarlardı. Şu an yaptığım gibi... Bok gibi olmuş, olumsuz umarında olmayordu. Tek düşündüğüm şey o an içimi dökmek oluyordu çünkü...

Aynı his orada da, hiçbir şey düşünmüyordum, sadece hayal kuruyordum. "Mutfakına girme, mutfak benim!" diyen kadınlara hep götümle gülerdim. Şu an onları benden başkası anlamaz diyorum. Bir de ben daha hangi yemeği bile sevdiğimi bilmediğimi fark ettim. Ağız tadının ne olduğu konusunda aslında zerre fikre sahip olmadığımı... Şu ana kadar sadece tuz ve un yediğimi...

Tırnaklarımdan vazgeçtim öncelikle, pislikmiş falandan öte sürekli çat çat her yere çarpıyordum, rahatsız ediyordu. Kısa tırnaklarımı daha bi sevdim. Eskiden de tırnakımı kestığım zaman bir yere dokunamazdım, o kadar rahatsız oluyordum. Şu an ise uzadığı an tırnak inakası arıyorum.

Sonra bütün parmaklarımı kestim. Gerçekten kestim ama, parmaklarımın hepsinde bıçak izleri var! Tutmayı bilmiyorum ki, sürekli benden, "ANAAAMMMM GENE GİTTİ!!!" diye bir ses çıkıyor. Zamanla geçti tabii artık daha iyiyim.

Sonra mutfak alışverişı olayına gireyim dedim, maşallah maşallah oraya yattım! Off, çok pahalılar ve çok saçma şeylere ihtiyaç var. Yumurta fırçasıymış, firm kabıymış bilmem ne. Bunda şeyin de etkisi büyük... Yemek videolarında tabii en husalı şeyleri kullandıkları için, salak gibi hissem frigo, hemen almaltım, onusuz bu yemek yapılmaz demek diye alıyorum. Sonra o aldığım şey, böylece bir daha kullanılmamak

üzere kalıyor. Onu da zamanla öğreneceğim heralde diye düşünüyorum.

Bu arada, aslında o kadar az düzenli mutfak gördüm ki hiç bilmiyorum, insanların mutfaklarına girip kucaklamak istiyorum. İnternet alışveriş sitelerinden birbirinin aynı olan daşndük porselenli eşyaları almaktan artık gnu geldi. Bilk ne iyi ne değil anlamadım. Çeyiz mağazalarına gümeyi denedim, kırkama yapışan kız yüründen elektrik süpürgesi alıp çıktım. Bu konuda da daha zamana ihtiyacım var gibi...

Bir de sunum olayı var, bu konuda bana başarısız bile demez, daha da aşagısı varsa o işte. Hangi tabak şeyin tabağı, nerde neyi kullanırım hiçbir fikrim yok. Hatlas aldığımı basıyordum yemekleri. Tatlarına gelince, kendisinden benim kadar nefret eden başkası olamaz sanırım. Yaptığım hiçbir şeyi beğenmem, düşmanımın bana söyleyemeyeceği şeyleri kendime söylerim. Ama bunda ne bileyim, baya yiyorum ya aslında... Etrafındaki herkese yediyorum. Sürekli evde de-neme yemekleri veriyorum, insanların yüzlerine bakıyorum ne diyecekler, bitirecekler mi diye.

Sonuç, sanırım baya iyi, öyle ki halamlardan sanırım değıştiğimden beri ilk kez bir övgü aldım. Üstelik üç kulaşlar diye yanlarında kendi yemeklerini getirmelerine rağmen. Benden tarif bile aldılar. Bir de söylenene göre elim de buldu-muş. Başlarda mutfakın sanatını ağılatıyordum, artık bir sanata yapışırken, diğer taraftan toplamayı öğrendim.

Arada bir yakıyorum, bazen kendi kendime denemeler yapışırken tadını iğrene yapışıyorum. Özellikle yabancı blogların

tariflerini tutturamıyorum ama yine de bu yaşta yemek yapmaya başlayan biri için ilk defa kendinde gurur duyuyorum.

Bir de en önemli konu var ki, her gün onca yemek denemesi, onca pişen şeye rağmen kilo almam diye düşünürken tam tersi acayip derecede kilo veriyorum. Eski düzemimden daha çok yiyorum mesela ama nasıl oluyor anlamıyorum, bildiğin bacaklarımın eridiğini bile fark ediyorum.

Ceri, şu halimi gölse sinirinden beni öldürür, tarlaya falan atardı sanırım. Adamcağız senelerdir, ev yemeği diye ağlıyordu karşısında. Hasta olduğunda bile, çorbayı kebabçıdan alıyordum.

Karacigeri falan yağlanmıştı en son, yürüyüşe çıktığımda sürümek geliyordu. Amaaan banane, ohh olmuş. O da kendi öğrenememiş her şeyi benden bekleyeceğine. Hâlâ iki taraf çalıştıysa yemeği kadın yapmalı olayına karşıyım. Bir de demircide çalıştıyorsun, inşaatla her gün kalas taşıyorsun. Artık çoğu meslekte erkekle kadın aynı işi yapıyor. Ohh ne ala, eve gelin beraber, adam uzatın ayakları, bi de kadın oturum herifini doyursun, çocuğumu doyursun.

Bu konuda hâlâ aynı düşünüyorum maalesef, değişmedi yani. Aynı is gücü ile çalışıp yüzyıllar önceki kurallı dayanamayacakım. Yani demem o ki, artık insanlar değişmez diye düşünüyorum. Ben bile yaptırısam diyorum... ve yapasın ev yemeği diyorum!

Sen Nasıl Seversen Öyle Sekil Alırım

Söylediği gündün bir gün önce geldi. Bir gün önce geldiği için ne kaç aldım ne büyük. O gece hepimizi hallalarını diye düşünüyordum çünkü. Mesaj atınca, hadi buradan diye, iki dakika da bunt ağdayla boykaları alayım dedim. Onlar da sağolsun kabardı, bi de üstüne güneşe çıkınca ben yine öldüm tepenlik çağına girmiş İbo! Bu kez pudrayla kapatayım dedim, çipül çipül terledi orası daha korkunç oldu. Bu halde çıkamak istemedim karşıma geçerken, pütür pütür biyikiyim çünkü... Bir de zaten ne dediğini bilmez dan dan bi harif, hayatım boyunca ağzına sakız olamaz...

O yüzden, işim var gece görüşelim dedim. Akşam da o arkadaşlarıyla yemek yedi, çıkışta beni evden almaya geldi. N'apalım ne odelim bilmem ne, yok orası mı iy, burada çevirme mi var? Aa yıldızlara bak, falan derken gece üç oldu.

Vakit nasıl geçti anlamadım bile, biz de sabaha kadar açık olan yere gittik...

Sucuk etmek aldık, aşağıda oturduk öyle hiç konuşmadan insanları izlemeye başladık. Oraya hep sarhoş gittiğim için mekânın nasıl bir yer olduğuna hatırlanıyordum bile. Öyle ki en son saat sabahın onu olmuştu, jampanya patlatıyorlardı bize. Bu arada, oradaki bütün herkes hep aynı, ne zaman gitsen aynı adamları görüyorum, çoğu üstüne bile çıkarmıyor saçırım hatta. Onları da sorarsan benim için öyle diyeceklerdir, ben onları nasıl görüyorsam onlar da beni görüyor.

Biz böyle hiç konuşmuyoruz ama yorulmuşuz bir de... O yattı dizime, bi eliyle de bacağımı sardı, suratımı bana doğru döndürdü...

-O susmuşu yemeyevcektik, ben sana diyim.

-Aa sevmedin mi?

-Öpüşme yalan oldu. Benim için sorun yok, sucuk en sevdiğim koku, yine öperim seni de sen belki istemezsin.

Hoppala, ben ne diyeyim şimdi buna. Öperim desem bi dert, bir gram alkol yok bünyemde hiçbir şeyi ona bağlayamam. Öpmem desem sanki ayıp. Yalancaktan güldüm öyle ciddiye almamış gibi...

Kalktı, doğruldu bileğini yaladı, kokladı.

-Valla kokuyor...

Sucuk sutan amcaya doğru döndü.

-Abi ne yaptın ya, kızla bütün umudumu birtün şimdiki!
-Aaa sen de bilek yalama olayını biliyorsun. Onu ben hep yaparım biliyor musun?
-Tabii ki biliyordum, kitabından okudum zaten.

Bı kaldım öyle, gerçekten kaldım yani. Kitabı okuduğu hiç aklıma gelmemişti. Ne bileyim, Ceri bile okunmuş tek bir satırı. Hani bi de bu, okusa baştan söylerdi sanki. Bir de hiç kitabı okuyan bir erkeğe denk gelmemişim. İnan günlerinde bile çoğu kız arkadaşına alıyordu, bi kısmı da diyeti fan diyeceydi...

-İtiraf edeyim, seni ilk duyduğumda böyle şamık, ama baba parası yiyen, kafayı sevgiliyle bozmuş, seks yatan Türk kız diye düşünüyordum. İlk senin reklamı işi geldiğinde, bi de bunla mı uğraşacak dedim bizimkiler. O gün senle konuşuktan sonra, giderken aldım bi tanesini. O gece bitti, tamam diğerlerini de bitirdim. Ben huya sevdim seni ya, hani yaşadıklarında şu halini de sevdim. Böyle kafandan geçen şeyleri tahmin etmek çok iyi oluyor. Seni sinir edip ne düşündüğünü bilmek. Resmen kullanma klavuzun var altında.

Bir şey diyemedim, biraz korktum sadece. Yani böyle bu kadar açık olmasından rahatsız oldum her şeyim. Ağrıyı açmadım tabii, karşısında hakkında sek bildiğin kendü anlattığı şeyler olan bir adam var ve benim her şeyim ortada. Bazen rüyalarımda soluk ortasında donla falan kaldığını görüyorum. Kendimi o rüyalarından birinde hissettim. Kaldım, gidelim artık diye, elimi tutmam kalabilmek için. Yukarı kadar biz yine elele tutuştuk.

Keşke Bitseydi de Tükenmeseydik

Arabayı bekliyorduk, kızın biri çok sarhoş ama artık yürüyemiyor büe, bize arkadan devrildi. Kim bunun arkadaşı, alın bunu falan derken. Kız, beni de atsanıza ya bizimkiler gitmiş dedi. Ahhk kız arabaya... Kız sızdı arabanın içinde. Yok, kalkıyor! Nereye götürecez bunu, bi yerde atsak mı, bişi gelirse başına polisler bızden bılır. Dürtsene, tokat atsana, silkelesene... Kız bi uyanır gibi oluyor, sonra bir daha... Baya bir kız uyultmaya çalıştık. Resmen iki tane çıktım suratına, hatta çok ayyıp ama oyun bile oynadık Adam'la. Önce ben varıyorum, sonra o... Hançimizde ayılacak diye... Saçım çekiyoruz, suratına sü döküyoruz. Ne içtiyse artık gerçekten kızın ruhu bedeninde değildi. Çektik arabayı bir tarafa biz de. Biraz bekleyelim nasılsa ayılır dedik. Elin kızını da eve sokmak istemedim, sokağa da atamayacağımız için böylece arabada durduk.

Arabası o kadar büyük ki kafamı omuz tarafına koyardım adamın ama yok ulaşamıyorum o tarafa. Bir iki saçma saçma muhabbet derken uyuyakaldım ben... Uyandırdım Adam hâlâ uyuyordu, sabah 7 olmuştı. Kız da uyanıp gitmişti. Adam'ı uyandırdım, anladım ki bu adamı uyandırdığı zaman feci suratız ve sinirli oluyor. O bütün gece maymunluk yapmış adam gitmiş yani. Haaaa, nece kimim diye böyle dönüyor. Gözlerinin içi kıpkırmızı, konuşmıyor bile. Eyin oraya bırakı beni, hâlâ sersim gibi, el salladı gitti. Öpüşemedik, iyi ki de öpüşemedik, zaten hâlâ büyükbaşın olduğu yerler pütür pütür. Neyse daha önümüzde belli ki çok zaman var.

İkinci gün bütün gün uyudu sanırım, öğleden sonra aradı. Akşam rakı yapalım dedik. Allahaan içkiyi bir şeyle karıştırdığım sürece beynim yerinde kalıyor. O yüzden adam gibi muhabbet edebildim, tabii az içmemin de etkisi büyük. Kimi eski sevgilerine gelsin diye uğraştıkça uğraştım, sonunda arada bir nokta buldum, hoş giriverdim konuya. Madem araştıramıyorum, ben de dinlerim.

-Kızdan sırf özel bi'şeyler hissedemedin diye ayıtmadın mı?

-Birbirimizi hiç dinlemiyorduk. İyi gücü ayırdı benden. Benim anlattıklarımı o anlamıyordu. Onun anlattıkları içimi kıymaya başlamıştı.

Kızın adını soramı ayıp olur mu acaba? Doğum tarihini de sorabilsem keşke, nereli olduğunu da hatta, içimi elbet sormalıyım ama bunları nasıl sorcam ya, hızlı hızlı içirip sarhoş edip mi öğresem. Niyeyse hep şey diye düşünüyorum... Bi adamı ancak eski sevgilisine bakarak tanıyabilirsiniz. Hatta bu adamsan çok eski sevgilerini gözlettiğini oluyordu. Aşk mı oldum lan kadına diye ara ara sorgulasam da kendimi bunda bi garip haz var bence. Bunun adı kendine güvenmezlik falan değil, sapıklık o ayrı, psikopatlık onu da biliyorum. Ama bu kendini koruma altına alma bana göre. Yani bodoslamaya atlamak istemiyosun adamın kucağına, o yıldızen onu en iyi bir zamanlar sevdiği kadın sayesinde tanıyorsun. Ya da ben kendimi böyle kandırıyorum. Az biraz daha sarhoş olsa, sorular sorcam ama bunun da hiç sarhoş olası yok yahu. Fal taşı gibi gözleri var şuna bak, hâlâ cin gibi bakıyor.

-İyi neydi ki kızın?

-Amaan boşver, geçti bitti işte.

-Ne zaman bitti?

-Bilmem, gün saymadım ama oldu baya.

-Mesela bir ay oldu mu? Bir daha aradı mı seni hiç, sen onu aradın mı? Mesaj attı mı sana ya da? Geri dönmek istiyor mu, yoksun o da mı kapattı konuşu?

-Hayırır, bana gör koydun heralde?

-Senin nerene göz koyayım be! Dertleşiyorum diye şeytildim. Anlatmasan anlatma buna ne!

-Valla eğer bi niyetin varsa söyleyeyim de önce o at kıyırıklı elemamı bi çıkar ksfandan, böyle fotoğrafını falan gördüğünde felç geçirme yavumda. Bi önce onu halledelim bir.

-Fey falan geçirdiğin yok benim!

-Hu yok, iç hadi şunu şimdi yine sıracaksın. Sağ salım bakayım seni.

Bence bana anlatıyor ya bu, lan yok falan derken gözleri devirmeler falan. Ay hadi inşallah olacak mı bu iş ne... Ya bak şimdi arkadaşları masaya sardı, adamsa dalga geçiyor. Sarhoş masasına da buluştur mi, vallahi başını belaya sokacak bu adam. Ama şöyle de bakayım bi, komik ya, tati komiklerden hem de sanki...

Hesabı istedik, bu tuvalete kalktı... Telefonuma masanın üzerinde bıraktı. Şimdi eğer, uzun süredir beraber olan bir çift olsaydık şu an o telefonu karıştırmak en doğal haklarımızdan biri sayılabilirdi. Ama şu an o telefonu karıştırmam, yapmam bümü. Ayıp, turbiyetsizlik, ahlaksızlık, bi kere saygısızlık! Yani, onun buna yaptığını düşünmene, demediğini bırakmam, burayı başına bile yıkabilirim. Ama bir taraftan da içim içimi yiyor. Yani aradığım bütün cevaplar sanki o kutunun içinde, bi enceji beni "Gel gel, karcala beni, gel" diye çağırıyor. Hem kesin şifre koymuştun telefonuma, yani bence denemem bi sakıncası olmaz.

Amaan be, kimi kandırıyorum, eğer o telefonu karıcalarsanız eve gidince kafamı duvardan duvara vurcam kesin. Ayy keşke bu kaidar uzun ne yapacağım düşünmeseydim. Her an gelebilir. Oley be, şifre koymamış! İşte adam gibi adam, işte gerçek bir erkek. Telefonumu hem masada bursuyor hem şifresiz! İşte bu adamla evlenilir!

Şu son aranan numaralara bakayım, kız ismi, kız ismi, kız ismi, orospusunu kız ismi, oyyy bebik, beni aramış dört kez. Humm buraya gelmeden önce ama birini aramış, üstelik gün içinde tam yedi kez aramış, ikisine cevap vermiş. Kesin bu soyullarıyla telefon rehberinde kaydeden parmaklarını operim tek tek, Allahaan eski sevgisini buldum sanırım. Mesajlara

git, aha işte aynı kız! Kıza mesaj attım: "Acil beni ara!" Vay vay, demek bitmiş, kız istemiyormuş, yok efendim içi kıyılmış. Yalanını sıkıntılar senin! Acil ara bir de ya, ne acil, acil ne oldu da atıyacak bu kız seni. Pislik köpek! Allah belanı verir inşallah, kız anlayıp sevgilin hakkında böyle böyle mi diyor desem acaba? Yok canım, ben de o ne öyle hasta psikopat manyaklar gibi. Adam'la aramız daha bişi bile yok. Geliyor, at telefonu. Ay ölemişim böyle adrenalinleri...

Bence ben olayın bu kısmını seviyorum, o bir şey yakalama ammi. Ceri'de bir şey bulamadığımda acayıp üzülüyordum mesela, telefonunun ayarlar kısmını bile kurcalıyordum mutlak bir şey çıkmalı diye. Bir şey yakalayacağımı andığımdan anı garip bi heyecan sarıyor bedenimi. Böyle kıpır kıpır oluyorum, inanılmaz bir duygu ya bu...

Kendime bunu itiraf edeceğim hiç aklıma gelmezdi ama bu kurcalama olayları, bu eski sevgilisini araştırıyor, yok onun da bilinememesini bulayım durumundan bildiğin zerk alıyorum. Hani azıcık kendini yetiştirsem, Müge Anlı'da çalışırım bence.

Biri bana hep derdi zaten: "Sen huzurdan huzursuz oluyorsun, mutlu olmak istemiyorsun, hep sorun çıkartmak için uğraşıyorsun... İşler yoluna girince korkuyorsun, korktuğun şeyin üstüne gitsen kavga çıkartacağını" diye.

Kalktık, yürütüyoruz, domuz gibiyim ama, ağzından tek kelime çıkmıyor. Maymulluklar falan yapıyor ama hiç dinlemiyorum. Aklımda hep, "Acil ara" var. Benim evin oraya kadar gitmiş, huydin gülüm eyvallah diye böyle bunu yolcu edecek-

tim ki benden önce girdi bahçeye. Ay huyun da bu yılanı bence beni öldürüyor. Yani utumusu domalip ilbe ilbe!

Bahçede oturdu öyle, köpeklerle oynadı falan. Sonra kendisi evi gibi yine girdi içeri, açtı dolabı bu kez bira aldı. Yine köpeklerin yanına gitti. O öyle onlarla oynarken ben de laptopu açtım. O kızın tipini görmem lazım yani, yoksa hayata nazar edemem.

Kızın adını soyadını yazdım, önce Facebook hesaplarından acaba hangi fotoğraf diye kendi kendime tahmin yürütmeye çalıştım. Sonra Twitter'dan baktım, anladım hangisi olduğunu. Sonra bi tane adı soyadı olan bir site vardı, yok artık bu değildir ama yine bi giriyim dedim. Gimmle beraber, bir video ekranda bangır bangır bir ses çıktı siteden. "YI KI DOĞDUN XXX SENİ SEVİYORUZ ÇOOK SEVİYORUZ" derken laptopun kapağını nasıl kapattım anlamam. Bu böyle bi bakı bana, kalktı ayağı:

-Aaa bizim şey! Sen tanyo musun?

-Ney, kim?

-Az önce bişi açtın ya, o salak videoda sen de mi vadedin yoksa?

-Hangi video anlamadım!

-Bi açsana şunu.

-Haa şeyden bahsediyorsun. Ay ne bileyim, ötüme diyor illi...

-Ben de varım onda, bak aç sana şarkı söylediğini gök ortalarına doğru...

Allahım benle dalga mı geçiyorsun, güzel güzel araştırma ma neden yardımcı olmuyorsun! Utuncundan ölsem, utan-

çımdan şu an geçecektim, şu an yanı... Bence kafasını artık bir şey varma zamanı geldi. Dalga mı geçiyor, anlamadı mı gerçekten? Başımın dibine geldi, aç aç diye tutturuyo. Hayır, açamam sabii, bütün yan sekmelerinde adamın adı yazıyor. Bi görse ruh ve sinir hastalıklarını arar amanda. Takıntılı olduğunu düşünür, korkar benden. Yani adamın birinin evine gidip, açtığı bütün internet sayfalarında adımı yazdığını görsedyim, şu an titriyordum korkudan...

-Ben bilgisayarına başkasının dokunmasını sevmiyorum ya, boşver.

-Ee tamam aç, bi şarkı söyleyemi dinle, açsana...

Aaaaa, sikecevi ama ne inatmış kardeşim, açmıyorum! Parçalattırarak bana şunu! Birkaç kez daha diretti diretti, sonra da gitti yine köpeklerle oynantaya. Kız sevgilisi değil demek ki, o zaman niye acil ara yazmış. İşle alakalı olabilir... Biraz daha oynadı oynadı bizimkilerle, sonra geldi yanına. O kadar soğukkanlı ve normal bir şeymiş gibi: "Yukarı çıkalım mi artık" dedi.

Yani iki fikriye, çekirdeğimsinden reçel yapmaya, orantıyı buruşturmayı sürdürülemeye falan. Lan! Gözlerim bi açıldı huya, ya ben gerçekten çok uzak kalmışım. Bunun öncesinde bi öpüşme olmuyormuşdu, sonra ne bileyim arada meme ellemece derken işte elektrikli olanın, iki üç gün sonra belki o da yani ciddi bi olay olsun istiyorsan, o iki üç günü üstünece uzatardın.

Bir de bu durum bence mesdeni falan da değil, ay kaçınıcı yüzüyle yapıyor, hâli hemen veremem bik bik diye ötüme ayrı kolon. Bu şekilde bir heyecanı yok ki, ahlak kuralları dışında olayın kimyasından bahsediyorum. Yani önce bir sürün-

mem lazım, bi çekmesi lazım, bi arzulaması lazım ne bileyim burazlık olsa olayın fragmanını izlemem lazım. Yani bir de şimdi yukarı çıkıp n'apcam, domumu çıkartıp, haydi bismillah diyip olaya mı gireriz! Bu biraz fazla korkutucu değil mi ya!

Geldi, sandalyemin arkasına geçti omuzlarına masaj yapmaya başladı. Erkeklerin kadın seksle huzurlama dersleri. Part 1: Ona masaj yapın. Zaten masaj da sadece en başta giriyorsunuz, seneler geçtikçe artık adama masaj yapabilemek için canını dişine takman gerekiyor.

Sonra kafasını eğdi, emmece doğru nefesini hissediyordum ama huylanıyordum da. Hoymum hundi gibi öce doğru eğik, te-dirgin bi şekilde duruyorum. Saçlarını yani tarağı doğru attı, kulağına doğru bu kez yanağı. Yapma, yapma, ne olur kulak yalama olmasın. Tiksiniyorum ondan, ayı tilyerim bile diken diken oldu. Bi de böyle o kulağın içine dilini sokma kadar sokan yok mu? N'apıyosun sen ya, kızı çalışması mı bu! Allahın bu sadece kafasını orada tuttu. Sonra böyle fısıldıyarak, "Hadi" dedi. Amaan ne anlama anlattın, ne düşünürse düşünürsün. Yani şu an hiç havuzda değilim, ayağı kalktım.

-Sen beni yanlış anladın, böyle bi şey düşünmemiştim" dedim.

Hiçbir şey söylemedi, öyle buz gibi bir, "Peki" dedi. Kıpırdan çıktı gitti.

Bana, vermedim diye trip mi attı o, az önce bana bi adam sevmesim diye trip atıp gitti mi? Öküz, ay! Ne sarıyorsun lan sen kendini, sanki hemen kucakında zıplıyacağım şuna bak. Daha ne kadardır tanyoruz birbirimizi de sen n'apıyorsun! Hayır, trip atmak ne demek. Deli misin sesin...

Allahım, Ne Olur Bu Son Evim Olsun!

Hayatımda aldığım en önemli kararları bir anda aldım hep. Ankara'dan İzmir'e, İzmir'den de İstanbul'a taşınmam, Ceri ile ayrılmaya karar verişim bilmem ne... Bir anda bir şey oluyor, artık onu yapmasam lazım diyorum ve uzun uzun düşünürüm de düşünememe gerek bile kalmadan vazgeçiyorum. Şimdi de taşınmaya karar verdim. Önce Alaçatı'da yaşayayım, burada domates yetiştiririm, gözetimci açarım kendime filan dedim sonra kızım ne kadar boş olduğunu hatırlayınca vazgeçtim. Bişra Pekin, hamı şu oyuncu olan, Televizyonun gerçekten insanı iri gösterdiğine inandığım tek insan. Köz, mimarlık ya, zıvayır çubuk kıraker gibi hacakları var. Yünlü müzi kleçölek bizi. Onu tanıdığımın beri, televizyona çıkmanma kararsızda ne kadar haksiz olduğumu anladım. O çetü pür kız, ekranda be-hikâzli olmaya 5 kilo kalması gibi duruyorsa, Akrep Nalan ben gibi başdır demek ki diye düşündüm.

Ben böyle ev ararken ama yünü lafla arıyorum, taşınmam diye ama biddüdü komşuyorum sadece, daha bir tane bile ev bakmamışım. Zaten İstanbul'da değilim. Kız bana oturduğın yeri söylüyor, internetten bakırım. On beş dakika içinde bir tane ev buldum, İstanbul'da Gazinî'i aradım, gidip eve bakar mı-ın, diye. Akşamına bakıt, güvâlmü dedi. Evv nâttım.

Çok mantıksız biliyorum ama kendince bu yerin böyle olmasının bi uğuru var diye düşünüyorum.

Bir de demek ki büyünek böyle bir şey. Bak her şeyin tak halhaldiyor diye düşünüyorum. Ben bu olgun Picca'yy çok sevdim ya, hiç yorulmak yok baksana. Bu arada ev ger-çekten çok güzel, eski oturduğum evle aynı kira ama üç katlı, bahçeli, adam için özel yapılmış. Evi görmedim ama fotoğ-raflardan anladığım kadarıyla hayal bile edemeyeceğim şe-ye inşide. Tek bi sorun var, nikârlüğümü buya bi yaladım. Anadolü yakasında!

Yine kaçını kaldrmadan, internetten bi nakliye şirketi buldum. Aradım, eysaları alacakları günü söyledim. Bir de bizim yardımıca ablanız vardı, haftada bir gelen. Onu da ara-dım, tuzaklık için, adresi verdim. Sonra buvulumu hazırladım İstanbul'a gümeye karar verdim.

İnternet harika bir şey, yani bi güleceğim, hoop pürü pürü yapayım evimideyim. Taşınma olayına büyümüş, habire deri yanarda bak yemir! Al işte, dünyamın en rahat olayı. İstan-bul'da yeni taşınma çok güzel bir giriş yapıyoruz. Bazen bu pratik eklemler, bu işleri tak tak yitirne sokmamla gurur duyuyoruz.

Önce bi sorun çıktı, nakliye bir gün sonra geleceğini söy-ledi. Neyse martanda bu işin, en azından eysaları yerken ha-çarında dururum, artık onu da yapayım yani dedim. Bu arada kâllâ evi görmedim. Nakliyeciler, iki tane yatağında 10 yapa-da çocuk getirmişler, iki tane de adam. 6 yaşlık erkekler ta-şınıyorlar. Bi kavga ettik çocuklar taşınmam diye. Neyse, bu da işi nazari olsun diye düşündüm. Bu arada adamlar atıkkı, kız başınıza mı yapayıcakınız, size dâlimiz yok olur, baki rahatsız ederler, iki kız ne yapayıcakınız diye duruyorlar. Bir rahatsız olduk bu durumlara ama sende etkâzlik var diye de bir kâşyî bile atamadık.

Kız başınıza neler yapıyor ben, sende en korkulan şey diye. Hittin eysaları yerleşmişler, parayı onları alacaklarını söylediler. Ben de verdim, onlar eysaları yanı eve götürme kadar bir de yemek yiyelim dedik. Zorluklu da gün bi yarı. Buraya kadar olan her yaptığım şeyle mantıklılık var, ben de farkındayım, çoğu şeyde beyazır gibi duruyorum ama eve geldiğim zaman gördüğüm martandeyi bak rahatsız kadar da salaklık yapmadım ya!

Evin bahçesine bütün eysaları üç öte üç kaçırıyor. Her şey kırık! Huzdolaba, çamaşır makinesi, kâşpiklar... Ebsa-lerim burçlardan çıkması yerlerde açılıyor! Kızı bi tek kul-kuğu koymuşlar, kâlas hapşırı amışlar bahçeyi... Aradık be-tesiz adamları, açıyorlar! Marakizleri arıyor, siletiyor yapımadık eve yerleştirircekler diye bir şey söylemiş diyor-lar. Lan nasıl söylemedin, ebsilerim bile kalıyorlar dedin ya telefonda, diyorlar.ii Yooo ben öyle bir demedim diye.

Polisi molisi arıyorum ama yok, sıkıştım siletiyorum yapımadım. Parayı nasıl nakit vermişim! Ben de pek bi

geri zekâlıymışım. Meğersem, bunlar bi nakliye şirketinin adını çalıp internet sitesi açmışlar. Aramalarda da ilk bunlar çıkınca, hoşop arıyormuşsun. Allahın içini rahatlatan tek şey, tek geri zekâlı ben değilmişim. Baya kişi dolandırılmış bunlar tarafından. Hatta çoğunun eşyaları çalmış, sitede kameralar var diye, onu yapmamışlar.

Bahçede oturuyorum öylece, yani o eşyaları nasıl içeri alcam bilmiyorum. Ne yapacağım zaten bilmiyorum. Bu arada bahçe, kafam kadar örümcekler dolu! Bir de havuz var, küçük böyle içi balıklarla dolu. Zodi havuzun içinde balık yakalamayı çalışıyor. Puki örümceklere havlıyor. Kardeşim ağlıyor, ben sadece bakıyorum öylece!

Kimseyi de aramak istemiyorum, kime söylesem, "Eee ama yapılır mı, hak emmişin" diyor. Zaten en nefret ettiğim şey bu, başına kötü bir şey gelince heme, "Ama bak sen de böyle yapmışın" diye seni suçlayanlar. Hayır, bir işe yaramıyor öyle söylemek. Yani beni rahatlatmıyor, olayları da çözülüyor. Tam tersi daha da üzüyor. Niye yani üstüne geliyorsun bir de zaten kötüyüm.

Bir de sitenin güvenliği, gelip gidip eşyaları bahçeden almıyor. Nerüye alım, götürme mi sokayım diye artık adamlara bağırırım. Başka bi nakliye firmasını aradık, sadece eleman yollanıyor diye. Ertesi gün kırılmayan eşyaları içeri alalım dedik. İçeri taşındıkları kofuğu oturduk, iki köpekle beraber sabaha kadar hiç uyumadan sınırimizden ağıladık.

Bir hafta boyunca o evi ev haline getirmeye uğruştum. Evin her tarafından örümcek çıkıyor, kocaman kocaman böyle. Kaçmaktan ölüyorsun artık, hayli gibi sürekli dovarlarda gü-

züm. Uykuya dalamıyorum ağama girecekler diye. Havuzda balıklar var, havuzun kenarı kedi doluyor. Balıkları avlamaya çalışıyorlar. O kedileri görünce bizim köpekler deliyor, onları kovalıyor. Bense köpeklerin ardından koşuyorum. Tam bir deli evi anlarsağın.

Geçen, Zodi o kadar çok içi içi havlayınca, çöten bir bakırm ki arka bahçede bir sürü kedi yavrusu. Birinin gözü kör olmuş, kaptağım gibi veterinerce götürdüm. Zodi mi yapı diye kafayı yicem. Zodi'yi bahçeye çıkarıyorum, yavru kedilere zarar verecek diye. Hayvan evin içinde deliyor. Puki desen, zaten kendi gölgesinden korkuyor. Her taraf hayvan, bi de yatak odamın baktığı balkonda kış yuvası var. Sabah bir kalkıyorum, önce köpekleri besliyorum, sonra yavru kedileri, ardından balıkları yem, sonra olak etmekle kalar. Örümcekler zaten kendilerini besliyorlar.

Evin her tarafı ahşap bu arada, yani hiç kur evi gibi durmuyor. Buram buram testesteron kokuyor. Bilirdim erkek evi, ama böyle olgun, elinde viskisi olan bir adamın evi. Zodyaklı bi aşağı katta yaşıyor. Onun evi çok güzel bak, bi an bi... Gitti dolaplarını pembe falan yaptı, tam anlamıyla gene kat yani. Bi tat katında ise ben, onun pezeronkliğini yapın Nuri Alço!

Mimarı mı artık evin sahibi mi bilmiyorum, evi böyle dağ evi gibi yapmış. Şöminesi bilmiş nesi, merdivenlerine kalar... Arada bir bakıyorum eve, gerçek bir gülgülsün Praxa, eline iki kiraz para geçti, İstanbul'da dağ evinde oturmaya başladın. Tam bir ayı kadının diyorum.

Bi de böyle sürekli, bu ev niye bu kadar ucuz, imkâsız bu kadar ucuz olmamış, bu evde bişi var, kesin bişi var. Bu evde biri ölüti kesin. Ya da tecavüz eviydi. Komşulardan arada bir kek börek geliyor. Bak o komuda çok iyi aslında, etraf bir firmada yüksek bi kademede görevi olan yeni evli çiftlerle dolu. Kadınlar çalışmıyor, adamlar sabahları tiril tiril toplanmaya gidiyorlar. Onlara bir sorayım dedim, ev genelde boş kalıyordu dediler.

Gece yalnız da yatıyorum, çünkü o ahşaplar sürekli gerc, garçç gerilip gerilip duruyor. Tam uykuya dalcam, önce ÇAT diye bir ses, sonra tahtaların gevşemesi. Ardından köpekler havlamaya bi başlıyor zaten bi bakmışım sabah olmuş. Beyaz eşyaların hepsi kırılmış, yatağım falan artık port olmuş. Yani taşınmak buna o kadar paraya mal oldu ki ben yine ilk İstanbul'a geldiğim zamanlardaki gibi paratsız kaldım. Başaramadım yani, yine yapamadım, yine her şeyi yüzüme gözüme buluşturdum. Tek başıma altından kalkarım zannettim ama bu beyinsizliğimle ancak buraya kadar yaptım.

Başkasının Üstünde Görünce Kaymete Binen Elbise Gibi

Yeni evime alışma sürecinde aklımdan bir tek Ceri'yi almak geçti. Hatta belki o beni arar diye, bir sitei şey yardım oraya buraya. Güter, yardma ihtiyacım olduğum anlar, kalkar gelir zannettim. Aramadı tabii... Aldım öersen o gündün sonra bir daha hihiç aramadı. Resmen sevişmişim diye kenti muhabbeti benimle.

Çeşme'de çok kolaydı da İstanbul'a gelince çok koydu, yani yimdi böyle ayrılığı acı yaşamaya başladım. Ceri'yi bir özlüyorum, bir özlüyorum. Sürekli, o oba banu da halledirdi, bak bunu da yapardı diye düşünüyorum. Ama bir taraftan da bu özelemek değil, sen işlerini yapacak bir adam arıyorum diye kendime kızıyorum. Biz ayrıldıkta sana, arkadaşın Sirk

buya bi aramıştı beni. Bir iki kez telefonumu açtım, sonra bir daha çekmek zorunda değilim diye konuşmadım.

Şimdi yine arıyor, açarım mı açmasam mı diye ikilemede kaldım ama içimden bi ses, Ceri aratıyor dedi. Dayanamadı, nasıl olduğumu ona sorulacaktır dedi.

O yüzden telefona açtım, iki saat boyunca bütün yaz neleer yaptığımı dinledim. Ardından da boşanmak üzere olduğunu söyledi, o kadar soğukkanlı söyledi ki, kocama defice aşk, kocam da kocam, evliliğim kutsal evim, diyen o kız değildi sanki. Ardından hem meraklımdan hem "Canım yaa belliydi" diyip, bir sene boyunca başımın dibinde, "Adanmış elinde tutmak için böyle yapacaksın" nasihatları götüne girdi mi demek için, bi de Ceri ile ilgili haber alırım umuduyla evlerine gittim.

Evin bütün eşyalarını değiştirmiş, bütün hepsini ama... Lan, ben iki tane beyaz-eyya alıp battım diye düşünürken bu kız bunları nasıl almış! Bir de yine her şey purl purl, yine çok güzel ya. Tablolara falan böyle... Yani böyle bi geri zekâlıya şu zevk fazla benice. Yine evine bakmaktan, kız önce dinlemedim. Bu arada sadece ev değil, kendisi de değişmiş. Saçlarını kestirmiş, kaşlarını şu moda diye almış kadar kal ekletip geriye silindirmiş, biraz bok gibi olmuş ama kendi bileceği iş. Sürekli gözüm kaşlarına gidiyor, hem kal ekletirmiş bir de üstüne boyanmış. Kız kumarbâken sürekli kaşlarına bakıyorum. İslak modifle suratını silmiş geliyor. Bir de botos mu yaptırması anlamadım ama gergin gergin duruyor. Zaten çok güzel kızdın, niye bunu yaptırışın kendine...

Konu da bir türlü boşanmalarına gelmiyor, artık sımsım dedim:

"Telefonunda başka bir kızın çıplak fotoğraflarını buldum" dedi. Hani telefon kurcalamazdı bu kız, bi müahbet oluştuktan da yine böyle beni iki dakikada hanamıştı, "Kendine güveni olmayan kızlar erkeğine güvenmez, her şeyi karıştırmek bık bık" diye. Hemen böyle, yalancın, "Aaa başka bir şeydir, yanlış anlamadım" dedim ama böyle surf olayı daha kapsamlı anlatsın diye. Vay be sünep sünep dördümdü adama, şu güzelim kız bile aldatmış. Bi sarap açtı yine, açtığı şeyin hangi bağlardan olduğunu anlatmaya başladı. Ardından kafasından bile buram buram pahalı olduysa belli bi cüofata girindi. İşte böyle anlatıyor ama çikolatadan bir tane bile yemiyor. Önce o yesin, sonra ben yerim diye düşünüyorum. Niye böyle düşünüyorsam hilmiyorum ama hep böyleyim anlamda. Hep karıştırdığımdan daha az yemeliyim gibi hissediyorum. Bakım kızın alacağı yok, bi tane aldım.

Allahım, Allahımın işte mülhâk bu! Seksen bile güzel, aşkıtan, yeni yıkamp serilmiş çarşafardan, hınyodan sonra saçlarını koklamaktan... Bu çikolata ayırtırcu gibi, bütün benliğimi kaybediyorum. Ağrımın içinde eridiğe tek düşündüğüm bitiyor, bitecek oluyor. Yavaş yavaş, bütün hücrelerimde hissederek hissederek yemek istiyorum. Hatta şöyle koltuktan yatsam, güfelerimi kapatsam ancak taldım çıkarırım. Bence ise ikinciye alsam mı almısam mı, alsam ayı der mi diye sorulmakla geçti.

İki şişe sarabı bitirdikten sonra ise, o kızı benim kaçtığımdaydı. Yarım kilo tek başıma yedim. Artık buramdan çikolata çıkacaktı. Bu arada psyo ses geliyordu evinden, o CAYI

çıkardı, Ferhat Göçer falan çılmaya başladı kız. Üçüncü şişeyi açtık, anca konu o zaman Ceri'ye geldi!

-Ceri'nin seni atlatacağına hiç inanmıyordum. Avare gibi geziyordun ortalkta...

-Yani benim içinde zordu ama hayat şartları...
-Yok yok, onun için çok iyi oldu. Şimdi ilişkisi de iyi, böyle kendine güveni geldi adamın senden sonra. Onu gördükçe daha umutlanıyorum. Ayrılık yaradı derler ya, tam öyle!

İlişkisi mi var, ilişkisi mi var dedi o! Şu işeyi bana bi versene... Ayrılık nasıl yarar ya, nasıl hemen toparlar. Başka çikolatan var mı, bi de tuzlu bi şeyler iyi olur. İlişkisi nasıl olur ya onun, nasıl biriyle beraber olur ya. N'apıyo o, kendinde mi! Nasıl hemen umutlar ya, nasıl hayatına devam eder. İbrahim Tatlıses falan koysuna şuraya, hatta Yıldız Tübe...

Sonra biz bi sarhoş olduk, ben bütün gece Twitter'dan Ceri görün diye müzik yayını yaptım. Hiç hatırlamıyorum, sabah kızım koltuğunda uyandığım an gördüm. Gördüğüm gibi her şeyi sildim.

Bu arada kızla sarılarak uyuduğumuzu da eklemek istiyorum. O kadar çok ağlamışız ki tişörtümün karnı konu silüme izi doluydu. Peçete kalmayınca oraya silmişim sanırım.

Eve geldim, tabii ki ilk işim manitası kimmiş diye bakmak oldu. Yarım saatlik bir araştırma sonucu buldum hemen. Bi de böyle çukal, kız takip etmemiş, kız bunu etmemiş ama benden kaçır mı! Çok büyük bir hayal kırıklığına uğradım önce...

Sizden sonra bulduğum her kadın mutlakla çirkindir bi kere bu Allahın emri! İsterse Adriana Lima olsun, o ne bi böyle ağır teğen gibi falan derim!

Orada zaten istesem de objektif olamam. Ama bu, ne bilirim yani, nasıl desem ya biraz büyük değil mi? Daha doğrusu buna göre büyük, Ceri'den küçük bile olabilir en fazla olsa olsa 2 yaş olsun aralarında... Ceri benden ayrıca orada burada dağıtır, güfret kızlarla gününün gün eder diye düşünüyordum. Hiç böyle biriyle beraber olacağım düşünmemişim. Ceri'yi hiç olgun biriyle beklemiyordum, bi de bu son orada burada zıplayan fotolarını görünce benden bile genç birini bulmuştu diye aklımdan geçmişti.

Oğlum, belli ki otaraklı, iy güç sahibi bir kadın. Ne konuşabilir ki Ceri ile! Ceri bi kere sahiplenmek ister, karıştırdığını kanatları altına almak ister. Yazdıkları şeyleri bilen bakıyorum, Ceri ile tek ortak noktası yok! Bu kadını mı beni unuttun ya! O kadar salak ki benim zamanında yazdığım twaetleri almış, anonim söz diye yazmış oraya. Benim sözlerime, benim eski sevgiliye oradan ayar veriyot. Hüst artık, hüst!

O zaman kendini hatırlatma zamanım gelmiştir diyerek, Ceri'ye mesaj atmaya karar verdim. Yanlış anlama, kimsemin mülhâlığını yıkamak değil niyetim. Her ne kadardır o Sörk, Ceri mutlu falan dese de inanmıyorum. Bu, onu mutlu edemez bi kere, ben malımı biliyorum. Surf onun iyliğini düşündüğüm için yapıyorum bunu. Ben o, eski sevgili hayatını kurunca, arayıp kafasını karıştıran orospulardan değilim. Bütün yaz bir kez aradım mı adımı, bir kez rahatsız ettim mi, yok. Ama şimdi hissediyorum o da mutlu değil, ben işte kendimi denir. Gerçekten seviyorsa yanındaki bunu cevap

vermez. Sayemde belki ilişkileri de bi level liste gider. Tabii ki her şey onun iyiliği için.

Kime ne anlatıyorum ya, o adam benim bi kere, bana ait o adam. Gezdiniz tozduz bitti, eğlence buraya kadar. Pucca evine döndü... Oropoluksa orospuluk ti'apim!

Tabii ki mesaj atmıyacağım, cevap vermeme riskini göze alamam. Bir bahane dersem, ev başına yıkıldı. Daha büyük bahane mi var! Aradım, çalıyor, kadının yanında mı acaba, üçüncü çalıp, dördüncü... Kesin kadının yanında, bi daha aradım, bi daha aradım, bi daha aradım!

-Efendim?

-Niye açmıyorsun o telefonu!

-Ee-efendim... Ne oldu, bi'şey mi oldu? İyi misin sen?

-Bağma neler geldi, evi taşımam ben Ceri ama işte...

-Evet, evet duydum. Şu an toplantıdayım, birazdan araya-yım seni.

-Bize gelene çıkışta oradan, hem evi görürsün.

-Tamam, bakarsız.

Lan, bu çok kolay oldu. Acaba sevgilisi falan yok mu ya, hemen geliyorum dedii. Adresi mesajla atayım hari... Adresi yazdım, gelen cevap.

-Tabii ki gelmeyeceğim! İnsanların yanında konuşmaz-dım. Bütün yaz, kimi aradıysan şimdi de onu ara!

Aaa terbiyesize hak, ulan sevgili yapan sensin, bütün yaz dediği de yazılıktaydın nadece. Her tarafı dolayan sensin. Ay-ıldım diye ben suçlu oldum. Benim de adım Pucca ise, ben

seni o milf'e yar etmem! Gezdin taradın bitti işte, tamam iki-miz de dışarda birbirimizden başka bir dünya olduğum an-ladık. Sen anlamadıysan ben sana anlatacaz nasıl olsa!

Bir tane daha mesaj attım, işte böyle karakterinin binam ne diye suçlar suçlar... Ceri'yi tanıyorum çünkü, bakarsız yere suçlanınca kendisini aklamak için mutlaka yüz yüze görüşmeye çalışır. O dediklerimi hana yediririz için. Cevap yazmadı, bir daha saydım da saydım, yine cevap yazmadı.

Ertesi gün oldu, bu kez farklı taktik yapayım dedim, güzel şeyler yazdım. Bu kadar çok mesaj atmamın nedeni de mutla-ka kız yanında dat dat mesajları görecek haliyse. Yani en azın-dan kavga ederler benim yüzümden diye düşünüyorum. Sonra milf bunu terk eder, sonra Ceri ağzına ucnmak için yanına gelir, ardından beni özlediğini fark eder, sonra bingo!

Tabii ki yalan oldu bu olay, bu kadar mesaj atmaz adam telefonunu kapattı.

Ardından evine mi gışem dedim ama o da taşınmış, bilmi-yorum ki evini! Ceri'nin beni görmesi lazım, benim karıştı-ramamz lazım onunla, bana olan hislerinin yemden kabarmam için mutlaka kendimi göstermeliyim. Önce her tarafı suratı fotoğrafımı ekledim. Artık kendi suratımdan üsümdim, o de-rece. Adama kendimi hatırlatacaz diye yeni albümü çıkmış önlü gibi Instagram pasu benim kafam dolu!

Ardından o nefret ettiğim Twitter partilerine o gelecek mi diye bakmaya başladım. Gidecekse ben de gidecem ki işte orada karşılaşırız. Ama yok, geçen sene iki günde bir yapı-lan partilerden bir tanesi bile yok! Allahın eski sevgili nasıl

elde edilir, hiç başına da böyle bişey gelmedi ki... Hep köküne kadar kurutuyordum ilişkiyi, artık birbirimizin sırtına tok-maya yazılmıız olmuyordu. Öyle ben evde canım acıya acıya ağlaya ağlaya bekliyordum.

Tarkan konserine gidecekmiz, onu yazmış. Bu kesin VIP, basım falan gider oraya. Göya gazetede yazıyordum, daha bir tane ne onun bileti ne bunun bilmeden nesi de görmedim, Ceri yazmaya başladı, adama oluk oluk basım gösterimleri, gezileri akıyor. Bana ise ancak, dandik ürünümüzü deneyip 50 yere yazarsanız size yollarsız, yazmazsanız yollamayız mailleri.

Tabii ki konsere gittim, hatta bizim kızları da aldım ya-nıma. Basım girişinin önünde beklemeye başladık. Bu arada kızların Ceri'yi beklediğimize kadar haberi yok. Olsa bir kere ağzına uçarlar. Çünkü hepsi bu onu bana geri döndürmeye çalışma durumunu uygun bulmuyor. Çocuğun hayatının içi-ne içeceğim, sırf harımdan yaptığımı söylüyorlar. Onları da kundurdum, bi arkadaş gelecek hasından alacak en önden izleyeceğiz, diye.

Biletimiz bile yok, yani araya giderken kapulan alarım, diye düşünüyordum ama hepsi satılmış. Yani Ceri'yi orada görsen bile kızlar anamı sikecek, Çünkü içeri giremeyeceğiz. Garibimiz de Tarkan'ı yakından görecekler, basımdan giri-yoruz belki kuşisine gireriz diye bi seviyorlar. Bekliyorum, bekliyorum gelen giden yok! Konser başlıyor bu adam yok. Tanıdıkları görüyorum, "Geliyorum tatlım içeri' sındı" falan yapıyorum ama nereye gidiyorum yani. Ezik ezik bekliyorum öyle. Bi taraftan da sürekli Ceri'nin sayfanı bakıyorum, ne yazmış, ne söylemiş diye.

Başladı konser, ilk iki yarı bitti, kızların da artık sahnə bi-tti. Köffe aldık, merdivenlerin ortaya oturduk, dışarda dinle-meye başladık. Tam böyle o sırada, bi gelin uşuru gibi bişi gördüm. Bi tepeden bağlanmış bi ses, bi omuz, Aha Ceri!!! Elimde köffeyle koştum girişe, duvardular beni. İçerde ar-kadaşım var, girdi hiler onda dördüm. Tabii ki almışlar. Arkasından bağırıyorum, Ceri diye, yok duymuyor! Anık en son çare:

-Sen benim kim olduğumu biliyor musun? diye bir laf çkn ağzımdan. Baktı bana şöyle kimin diye. Hayır, onu söyleyem ne düşünüyordum acaba. Ama tabii ağzımdan çıkarsa da o laf, geri de dönemedim.

Aklıma gelen ilk soy ismi söyledim:

-Selen Tevetoğlu!

-Kim?

-Tarkan'ın kuzeniyim. Bu organizasyonu biz yaptık. İçeri az önce giren adamın kim olduğunu gösteremedim mi? Karım onda kaldı, seni şükayet edeceğim, ismini söyle bakalım bi... dur dur!

Köfitemi bıraktım mermerin üzerine, sanki telefonda bişye-le konuşuyormuşum gibi yaptım. Kızlar geldi sonra, n'oluyor falan diye. Kızları da güleince, hadi sen karımın sırtına baslar da mı dedi tabii. Bir de taşak geçti bile. Sonra eve gidese kadar kızlardan nasihat dinledim. Hayatları boyunca böyle re-zil olmamışlar da, nasıl yaparmışın da, madem bütün yok-muş söyleyemmişim ya, Rihanna'ya bile bilet bulmuşlar bunu da bulurlarmış ya, artık iyice kafayı yemiş binem ne...

Olmadı yani o iş, gösteremedim kendimi... Kaderime razı oldum, evime gidip balık yemeyerek kız kurumu olmanın tadını çıkartayım bari dedim.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

İlle Bir Bahanen mi Olması Gerek Beni Sevmen İçin?

Kafaya koyduğum bir şeyi başaramayınca sinir oluyorum. Sinir olmayı geçtim, beynim çalışmıyor o sırada. Günlerdir Ceri diye ölüp ölüp dieliyorum resmen.

İnsanm yaşı küçükken aşk için birtakım maymunlukları yapması çok mantıklı geliyor. Ama şu an o maymunlukları yapmayı kendime yediremiyorum. Yani sen tut, senelerce kadın erkek arasında o anlamsız şey için bir ton yarı yaz. Yok niyetle taşşak geç, ay kılış, de ay bilmem ne, de... Sonra da otur, dalga geçtiğin ne varsa tek tek yapmaya çalış!

Yalnız bir şeyin farkına vardım, beynimizin içinde bence bir parça var, böyle aşk acısı çekerken o parça herkeste aynı çalışıyor. Yani istediğin kadar burun kırıt, o acıyı çekmeyeceksin.

başladığım noktada aklıma hep aynı şeyler geliyor. Bir de beynim böyle bir çalışıyor ki o durumda, çok mantıklı zannediyorum. Bir tek sanki sen düşüncümüşün gibi...

"Hastanedeyim, çok hastayım!"

İlk bu çınlıyor kafada ya sürekli hastalansam mı, zaten gripim ama daha da hastalansam mı? Hastaneye gidip orada arasam mı diye düşünüyorum. Hana yapmadığım şey mi yaptım. Bu taktik baştan elendi. Ceri'yle daha yeni tanıştığım dönemde, kızım birini götürüyordu. Onla sevişmesinler diye hastaneye gidip onu arattırıştım. Şimdi aynısını bir daha yapamam. Kanser mi oldum desem acaba, beynimde tümör çıktı, son günlerimi senle yaşamak istiyorum. Bunu bir yerde kullandım mı, niye çok tanıdık geliyor bana ya... Kullanmamıştımdır hahalde, o kadar da salak olamam. Bak şimdi içime kurt düştü, acaba eskilerden birini böyle mi kandırmaştım! Amaan neyse, ölmediğime göre ayak olduğunu anlatmıştır. Bunu da eleyelim.

"Başıma neler geldi bilenezsiz!"

Bunu da yaptım sayılır, sükine takmadı. Acaba birini mi öldürsem! Gerçekte değil tabii, hani bi akrabam öldü teselliye ihtiyacım var gibisinden. Ama o zaman da Zodyaklı neden fink fink geziyor, der. Başka bir insanın başına kötü ne gelebilir, aklıma gelen her şey zamanında zaten başıma gelmiştir. Neyse bunu da eleyelim.

"Hırslanır zarar vermek!"

Ankara'da adam benden ayrılınca evi yakmışım, şimdi yani yakamam. Daha yeni taşınmışım, bi ton borca girmişim. Sonra havuzdaki balıkları pişirip pişirip yerim hahalde. Bunu da geç, zaten böyle şeylerde de dönmüyorlar. Aksine korkuyorlar. Bu kez zaten hastaneye yatırılar beni.

"Senden hiç beklemezdim!"

Aaaa!!! Bak, "Sen benim için bunu demişsin!" olabilir işte. Bu bence iyi bir bahane. Hem de yüzyıllar boyunca hep işe yararıştır. Ama bunda da çok dikkatli olmak lazım. Eğer götünden atacaksan, yani adamın birine bir şey söylediği yoksa, asla ism vermemek gerek. Sen aramaz sanıyorsun da adam gidip bahsettiğin kişiyi arıyor valla.

Bir de mantıklı şeyler atmak lazım, yani böyle esgen gibi, "Nasil siktim o kıızı" diye ortalarda dolanmışım gibisinden değil de. Böyle, onun da olayı merak edeceği bir şey olması gerekli. Bir de suçlamamak lazım, böyle sert sert girişince, bu kez, "Eeee demedim lan" diyip kestirip atma durumu çok ylıksek. Böyle iyi dileklerle boğmak lazım onu:

"İyi kötü bir şeyler yaşadık, benim için gerçekten çok değerlisin ama birkaç şey duyduğum, açıkcası kırıldım. Neyse, senden ricam artık insanlara benimle ilgili konuşurken biraz daha dikkatli ol. Kendine iyi bak."

Önceki yazdığım her mesaj, "Yazın kimi aradysan onu ara, ne oldu yaz bitti aklıma geldim"den başkasını yazmıyordum adam, cevap verdi:

-Kime ne demişim? Bir kerç kötü kelime çıkamaz senle ilgili ağzımdan. Bunu sen de biliyorsun.

-Neyse, konuşmanı anlama yok. Ben sadece kırıldım.

-Kime ne demişim söyler misin?

Benden cevap yok tabii... Gittim kahve koydum kendime, zետonla pumuğu aldım, tırnaklarımdaki ojeyi çıkartmaya başladım. Son 10 saniye dodım, Pat aradı! Bu adamın ciğerini hilyorum, ben bu adamın ciğerini seviyorum. Direkt sordu, kim falan, diye. Boşver, ya gerçekten anlamsız. Zaten inanmadım ama ben çok yoruldum da bilmem ne de...

Bu yoruldum olayı da dünyamın en iğrenç ilişki muhabbeti. Sürekli dışardan o beyinsiz ilişkiisine kafayı takan insanların olduğunu düşünürler vardır. Çok görüyorum onlardan, "Bizi rahat bırakıyorlar!" havasındalar. Milletten kendi hayat mücadelesi yok, senin ilişkisini tokuşunu engellemeye çalışıyor. Bi havalar, bi afritalar karıda. Yoruldum, baktım, usandım. Ay bilmem ne... Ama maalesef erkeklerin de en fazla kandığı bu taktik! O kadar beyinsizler ki, böyle herkes bize karşı durumunu duyunca adamlara bir haller oluyor. Herhalde kahramanlık duyguları mı kabarıyor, kızı alıp kurtarmam mı gerekiyor diyor ne hissediyor bilmiyorum ama ilişki boka sarıldığı an, bunu deneyin bi, görülüğüm herkeste işe yaradı, belki sizde de yarar.

İki tane arkadaşım vardı benim, adamlar 7-8 seneden uzun beraberlerdi. Zaten ilk 3 sene kızı sevgilisi olarak bi göremedi. Aykından ölüp geberiyordu, evde kendi kendini yiyordu hatun, bu sürekli, "Bizim aramızda başka bir şey var, başka bir kimya" ayağı altında, bizimkini fuckboddy olarak kullanıyordu. Sonra artık seneler geçince, sevgililik mertebesine

yükseldi. Tabii hâlâ bu sürekli dışarda. Ben bağlanmam, ben yapamam. Senelerdir beraberler diyorum ama yolları ayrı kollarlarda, bizimki evde bunu beklerdi.

Böyle böyle derken, bi gün artık kız, "Arkadaşların seni istemiyor. Senin hakkında bunu bunu diyorlar. Bana başkasını ayarlayacaklar. Artık bitsin bu, böyle canını istediği gibi gelip gitme bana!" dedi. Allaaaaahhhhh, çocuğun niyese aklına il ben geldim. Kalktı geldi, benim ağzıma saçtı. Aranızı beza-marsın, sana mı dılmış bilmem ne diye. Alokam bile yok oysa, birini bulsam, niye benim salak sevgiline ayarlayayım. Kendime yaparım. Zaten hep öyle yaptım! Ayy bu çocuk bizim bilmem kime iyi olur diyorum, ardından deli misin ya gül gibi çocuk sen al kendine Pucca diye adamlar en az 2 sene beraber oluyorum. Aradan bir iki ay geçti bunlar evlendi, kız da bir daha benle görüşmediği için şu an ne durumular hiçbir fikrim yok ama!

Bende de işe yaradı, seviyor heralde adamlar böyle ar ilişki yumağından kızı kurtarma çabaları. Neyse, bir Ceri'ye dönelim, bir saat falan telefonda konuştuk. Önce güzel güzel, ardından kavgaya öde öde, bir daha güzel güzel sonunda da özlendiğini diyip kapattık telefonu. Ardından bir mesaj Ceri'den:

-Kafamı karıştırmaya artık, toparlanmaya çalışıyorum hâlâ. Seni görmek için deliriyorum ama bir tarafında yine aynı şeyler olacak diyor.

-Yaa ne olacak saçmalama, bi yemek yeriz olmadı. Neticede arkadaşız seninle.

-Hiç umurunda değil di mi, bi sevgilisi var mı bu adamın diye. Yani her istediğinde kalkıp gelmeliyim di mi?

Off bu da karı gibi mıy mıy. Tam böyle oltaya geldi diyorum, hoop bir daha başa dönüyor.

Sevgilin varsa da hayırlı olsun, benden sonra bulduğun ramlaa ya kaktığın teki ya da beyinsizin biridir diye düşündüğüm için umursamadım. Bak bak bak, bende ki özğüvene bak! Bu arada bütün eski sevgililerim benden sonra bulduğu ilk kızla direkt evlendi. Hiç affetmedi, direkt ya, anında. Büyük ihtimalle bu da öyle olacak, elimi çabuk tutmam lazım o yüzden. Bir taraftan da işin ciddiyet kısmını merak ediyorum, bu söylediğim şeye ne cevap verecek diye. Korumaya geçerse, belli ki ilişkileri ciddi. Yok geçiştirirse, tamamdır bu adamın aklı hâlâ bende.

-Pakiyle Zodi'yi çok özledim. Yarın geleyim mi?

-Gel.

Oldu, oldu!!! Bu iş oldu, hahayyyy bu işi başardım! Sen ne itedin de olmadı ha, sen ne itedin de yapmadın Pucca! Gel-sin de şu özlümceklere bir çare bulsun ya, evi ilaçlatmaktan ben zehirleninceğim artık, özlümceklere hâlâ tük yok!

Ben Kendimi Sevmeyi Bile Unutmuşum

Ceri gelmedi... Üstelik haber bile vermedi, bütün gün bekledim, telefonunu da kapalıydı. Sonra Bodrum'a gittiğini gördüm, o mil'in yamına. İlk başta içimde hırsa dönüşen o his, şimdi acıya döndü. Kaybettim... Beni değil, onu seçti...

Bir de bi tweet atmış, onu okuyunca o kaktar için acı ki anlatamam. O kadar koydu ki bana. Okula çocuğumu gündemten babalar bilmem ne falan diye. Baba olmakla ilgili yani. Yani benimle beraberken istemediği, asla diye itilene hasta bana rest çektiği şeyle ilgili. Benden çocuk yapmak istememi meğer. Beni o noktaya uygun bulmamış. Zaten onu okudum, bütün umudum bitti.

Kendim attım, kendim buldum resmen. Aptal gibi düşünmüş olan her şeyimin içine saçtım. Kendimi tanıyacaktım.

da bilmem ne de. Sanki başkası hayatımdayken yapamıyorum buna. Yapayalnız kaldım işte, zaten dağın başına taşınmışım kızlar da gelmiyor buraya. Burada çürüyüp gidecem, cesedimi aylar sonra bulacaklar.

Yeni birini bulmak, onu tanımak, bir daha onu kendimi anlatmak... Allahım, ölmüş geliyor. Kendimden tiksiniyorum artık, ilişkilerden midem bulaniyor. Etrafımdaki hayvan sayısı insan sayısına da geçti. Bir de üstüne çok hastayım, öyle bir grip oluştum ki ayağa kalkamıyorum. Artık beni seven bir kişi bile yok, sarılan biri yok. Üstümü örten, çorba yapan, buna çoraplarımı giydiren.

Sevilmemek çok korkunç, insan tek başına her şeyin üstünden geliyor da birinin arkadan sarılmasına alışamıyorum işte.

Her şeyi siktim attım, her şeyin içine saçtım. Kendime olan öfkem hiç geçmeyecek sanki. Bir taraftan da Ceri'nin nasıl mutlu olduğunu görüyorum. Ben onu mutsuz ediyordum demek ki, bakırsana adam canlandı, yeşilendi tarımlandı resmen benden sonra. Bı de bana bak, kendime kattığım tek şey yemek yapmak. Onun da kimse gelip yemedikten sonra, kimse beğenmedikten sonra ne anlamı var!

Üç gün boyunca ağır ateşle salondaki koltuktan kalkmadan vakit geçirdim. Uyandım, ilaç aldım uyudum, uyandım bir daha ilacı hastım kendime iyulduum. Zodyaklı İrmir'e gitti, daha gelmesine bir hafta vardı. Kızları da aramak istemedim, kimseyi aramak istemedim. Kimseyi istemedim bir kişiyle bile. Kâbuslar gördüm sürekli...

Benden ayrılan her kişi mutlu olup hayatının aşkıyla karşılaştığına göre demek ki iyi biri değilim dedim.

Her o özel kişi, o kişi diye anlattıkları insanı giderkenki basamak benim demek ki dedim.

Birilerinin hayatınıza girme amacı vardır mutlaka. Benim de bu dünyadaki amacım buymuş dedim.

Sürekli taktik, güvensizlik, arkadaş iş çevirmenin ilişkilerde zerre faydası olmadığını fark ettim. Ee yani fark edeyim artık, diye de kendime kurdum. Çocukluğundan beri tek hayali gelin olmak olan, tek istediği bir aile olan biryıldım oysa. Bu, bu kadar zor muydu, hani çok isteyince oluyordur?

Allah kimseyi sevgisiz bırakmasın, ne kadar güçlü olursan öl; birinin seni düşündüğünü bilmek kadar huzurlu bir şey yokmuş meğersem...

Artık inancım kalmadı. Ben çok sıkıldım. Güvensizliklerimden, keoldimden, sürekli olarak başa dönen ilişkilerden... Hep sonunda, olan buna oluyor. Ben vazgeçsem bile buna oluyor. Belki de gerçekten lanetliyimdir. Belki de gerçekten artık vazgeçmem lazımdır. Ama gerçek anlamda...

Bu eve taşınmamda hiç bi amaç vardır belki, kendimi hayvanlara vermem lazımdır, ne bileyim. Bakırsana bi anda bir sürü hayvanım oldu. Yas liften amacım o olmasın, bir tane daha hayvan gelene bu evde zaten ciğerlerimdeki tüy yüzünden giderim!

Ha, belki de yemek yapmaktır amacım. Aaa neden olmasın, geldiğimden beri hiçbir şeyi toparlayamadığım için yine dışardan yemek başladım. Bak kilo aldım. Üstelik şimdiki mutfakım çok güzel, evet ya amacım yemek yapmaktır. Onca şeyi belki de iki kaşık pilav pişirmek için yaşadım. Bu biraz saçma oldu evet... Yani burada kendi kendime yemek yapıp n'apcam, kediye köpeği besleyeceğim işte.

Acaba amacım ne olsa... Ne güzel ya, üniversite bitliği zamanlarda kariyer aşkıyla yapıp tutarıyorduk. Bütün beşiminin amacı oydu, iş hayatındaki 5. seneye girince o amaç kendimi patrona nasıl gebersem, ne buhane bulsam da yarım işe gitmesime döndü. Keşke şu 30 yaşına girsem de en azından öhh 30 oldum artık evde de kaldım, genç kızlık dönemini kapattım, diye düşünsem. Hiç 30 olmaya isteyeceğim aklıma gelmezdi yemin ederim.

Ama yok, arkadaş en boktanı 20'lermiş! Bitmedi daha, bitemiyor hi türlü! Her şey muallakta sanki, bir şey bekliyorum ama neyi beklediğimi hiç bilmiyorum. Başkalarına bağlı halime getirdiğim hayatımı alıp kendime çevirmek istiyorum. Belki de bu yemek yapmayı sevme, böyle merkezden uzak ev bulma, köpekler, kediler bı de ne işe yaradığını bala anlamadığım balıklar... Farkında olmadan kendimi resmen oğlanlığa yaklaşıtırdım belki, kimbilir?

Ceri ile Ocak ayında 3. senemiz olacaktı. 3 senedir kendimize bir ev bulamadık. Hiç oturmuştu aslında zaten bizim ilişkimiz. O işte başında bi yalandan, beni tavlamak için telef etti, ben de onun büyüfine kapıldım gittim.

Ya bi kere adamı Allah gibi korkuyordu evlenme olayından. Ona rağmen, sif ben istiyordum diye girdi onun aklına. Tabii ki çocuk istemez! Sana bakırsana, şu an bile ay sıkıldım, humaldim, aşka inancım kalmadı diye ağlıyorum da. Onun yerine kendimi koyuyorum, hoş ben asla, benim gibi bir manyakla olmazdım ama yani ona rağmen oldu işte. Allahım ne olur, uyandığım zaman Ceri ile ilk tanıştığımız ana döneyim ve her şeye sil baştan başlayıp bu kez biri bu hale getirmeyeyim.

Güvensizliklerimi al, sürekli bir beklenti içinde olma durumumu al içimden, almışken yü kışkançlığımı da halim. Hayatımda bir şeyler netleşsin istiyorum artık. Bu muallakta olma hali, bu sürekli bi son beklene halim bitim.

Dua ederken uyuyakaldım, ertesi gün uyandım. Barınmamın akıntısı hatirc gayet iyiydim. Perdeleri açtım, artık loş gibi hasta ıeri koktuğum için iyice banyo yaptım. Anımdan kendime bir tost yapıp televizyonu açtım... Normalde ilk yaptığım şey, gözümü açar açmaz telefona bakmak olurken bu kez unuttum bakmayı. Elime aldım, bir cevapız çağrı, iki mesaj... Hiri reklam mesajı, diğeri ise: Adam!

Baya bir mesajı okumadan ıkrına bakıp kaldım ama, Daa o kadar dua ettim de etmesine başka biri için dua etmişim. Sonra böyle, falcının söyledikleri bi daha aklıma geldi. Acaba gerçekten kaderim Adam mı? Yani beni sikemedi diye habalarlar beni aramayan kişi mi? Tabii olaya buradan bakınca bütün büyüü kaçıyor. Ne bileyim, ben işte bir karışta çıkacak, ilk günden son güne kadar beni el üstünde tutacak, prensolar gibi davranacak, elinden çiçek eksik olmayacak isten diye düşünüyordum. Kulduğuna dilini sokmaya çalııp ösmerince ee sikerler diyen biri pek romantik olmasa gerek.

Ama bir taraftan da o amacım bilmem neyim diye kendi kendime yaptığım konuşmalar aklıma geliyor. Yani, Allahım çok sağ ol, gerçekten. Sana işleri yoluna sok artık diye dua ediyordum şu yaptığma bak. Bazen gerçekten bilerek yaptığımı düşünüyordum ama sonra milyonlarca insan olduğu aklıma geliyor.

-Naber? diye bi mesaj atmış sadece. Bu sırada ben bu kadar anlamı yükledim de bi de onun açısından bakıyorum duruma. Kursu biriyle iş yapmak için tanıştık. Ardından tesadüfen tatil yerinde karşılaştık, biraz takıldık. Az keşban çıktı, yatmam etmem diye eebb uğraşamam dedim gittim. Yani, eminim ki benim kadar büyütmemiştir bu durumu. Valla falda çıkmazdaydı ben de büyütmezdim ama n'apım.

-İyi ya nolsun, yazdım. Mesafeli ama yanı zamanda ilimli bir mesaj yani. Daha mesaj gider gitmez aradı... Daha alo, malo demeden lak diye girdi cümleye:

-Bir kere bile aramadın alerin sana!

-Ariyacak mıydım ki?

-Biz ertesi sabah kaza yaptık. Benim araba bitti!

-AAAA ooc, hii bişi oldu mu?

-Çıkkık, styrik falan, arkadaşım sadece kaburgası ezildi o kadar. Hiç ya, insan bi geçmiş olsun diye arar!

-Ama ne bileyim, valla duymadım ki kazayı falan.

-Gitti telefon tabii, numaran da yok. Bi de çekim için bi Amerika'ya gitmem lazımdı. Bekledim bi ararım diye, bak-tım ki domuzlukta tatilne yok. Ajanistaki kızardan aldım numaramı tekrar. Bi de yeni döndüm de baktım sayfana, ev mer-neler olmuş ya!

-Senin başına daha kötü şeyler gelmiş tabii.

-İstanbul'da mısın? Yarın görüşelim mi?

-Olur, kaç gibi?

-Yemek yiyelim, bi şu nakliye şeyini anlat bakalım nefer yapabiliriz bi düşünelim.

Kadere inanıyorum, bu işin sonunda mutlu olacağıma inanıyorum. Allah'ım ben seni çok seviyorum!

Mutlu Son (?)

Bundan sonra ne mi oldu, Pucca hayalindeki eviz, hayatımın aşkıyla taşındı. Mutlu mesut pür pür bebikler doğardı...

Kitabı burada bitirip, falında çıkan adamsla hayatımın sonuna kadar mutlu olacağımı, dünyanın en iyi annesi olup, her anneler gününde ödül üstüne ödül alacağımı... Ayrıca kendimi yemek işinde ilerletip, yemek blogu açacağımı geleceğimin artık daha net olacağını yazmayı çok isterdim. Bunu gerçekleştirdim... Ama maalesef öyle olmadı, maalesef yine kağıdım. Yine bütün her şeyi karman çorman ederek, elimi yüzüme buluşturdum.

Ertesi sabah, Curi aradı... Önce açmadım, sonra alyanama-dım... Oturduğum binanın numarasını sordu. Ne oluyor, neredesin falan derken elimde telefonla kapımın oraya çıktım.

Azabdan indi, aylar olmuştur onu göremeyeli, en son sınır krizi geçirdikten beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Çok zayıflamış, hem de acayip derecede! Elimde hâlâ telefonla onu bakıyordum, bana doğru yürümeye başladı. Geldi, sarıldı, o kadar sıkı sarıldı ki, kemiklerimin çatlama sesini duydum. Kafasını omuzumun oraya göndirdi:

-Çok üzledim, çokook, saçın, gözün, yüzün...

Tek tek, yüzümün her yerini öptü. Ağlamaya başladım, o da ağladı... İçeri girdik, hiç konuşmadan bir saat öyle sarılacak enki günlerdeki gibi oturduk.

-Niye gelmedin o gün, aramadın da?

-Geleceksem temizlenmem lazım dedim, bütün yaz yediğim nanelerden kurtulmam gerekiyordu.

Sonra benim de bir olayı kapıtamam gerektiği aklıma geldi. Adam'a mesaj attım, "Erkek arkadaşım sürpriz yaptım, bu akşam onunlayım" diye, o da sadece "!" yolladı. Bir daha beni aramadı...

Ceri ile iki hafta boyunca aralıksız kavga ettik, aralıksız ama... Uyuduk uyandıık kavga ettik. O sürekli ne desem, "Yazın arık kimleysin ona söylersin!" diye laf sokuyordu. Ben de ne zaman telefonu çalsa, "Kim arıyor, o mıf arıyor di mi! Dadandı di mi, ver o telefonu bana, ben bi göstereyim sevgilisi olan adamlara yapışmak ne demekmiş!" diyordum.

Bu arada bi gece telefonumu kurcaladım, tabii ki huylu huyluysandan maalesef vazgeçmeyecek. Yani elbette tam anlamıyla

güven duymayacağım. Yapacak bir şey yok, çok tuttum kendimi ama o da hâlâ şifresini değiştirmemiş u'apabilirim!

Bana gelmeden önce birine mesaj attım işte, "Ben yapamıyorum, özle dilerim. Bi umut veremeyeceğimi en başta söylemiştim. Gerçekten çok iyi birisin, güzel şeyler hak ediyorsun" diye. Şu an cümleyi tam hatırlamıyorum ama ana fikir bu... Ardından altındaki mesajları açtım. Tam tamına 5 kızı, aynı mesajı yollamış. Kopyalamış yapılmış bir de, hani birine bile farklı değil. Daha devamı da vardı oralarda, mesajlar değişmiş ama o 5 kişiye bunu yazmış.

Öküz, öküz! Resmen sevgilimden bunun için utanacağım aklıma gelmezdi, ulan beni temsil ediyorsun ayı, öyle mi ayrılır kızlardan! Ben sadece o miff var sanıyordum, adam gerçekten uçanı kaçı, var olan bütün canlılara halvete girmiş! Bir de utanmadan buna, "Yok beni üzdün, yok geçen sene bana yaptıklarım unutamıyorum, sen beni paramparça ettin" diyor. Paramparça olmuş hali bu yani. Bir de acı çekmene dağa taş sürtecek kendini.

***

İşte doktor hanım, bizim hikâyemiz bu... Bir süre ayrı kaldıktan sonra baktık kendi aramızda buldemediyorum bazı şeyleri, destek alalım dedik. Ama büyük ihtimalle bir daha bulmaya gelmeyeceğiz. Ben bu adamı çok seviyorum, bu adam da beni. Dünyada bir araya gelmemesi gereken iki kişiye belki de, ayrıken daha mutluysuz belki ama yanmda olduğu zaman hissettiğim güven, her şeye değer...

Ceri kafasını uzattı, saçından öptü...

Bazen öldürmek istiyorum, konuşması, duruşu, nefes alması bile batıyor... Ama sonra bi bakıyor, gözlerini kocaman kocaman açarak, işte o an bitiyor benim için. Hem nefret ediyorum hem de kimsenin kimseyi sevmeyeceği kadar seviyorum bu kızı... Onu sevmek dünyanın en güzel, ama onunla yaşamak dünyanın en zır şeyi...

Dizüstü Edebiyat dizisi kitapları:

Küçük Aptalın Büyük Dünyası, *PoCCo*

Piç Güveysinden Hallice, *numbazmısın*

Bizim de Renkli Televizyonumuz Vardı, *Onur Gökyen*

Sorun Bende Değil Sende, *Pink Freud*

Bayılmışım... Kendime Geldiğimde 40 Yaşındaydım,

Sebnem Aşkar

1 Kadın 2 Salak, *Fatih Aker & Livia De Angeli*

Erkek Dedikodusu, *French Oje & T.B.*

Bir Apaçıl Masah, *Angutyan*

Pucca Günlük Ve Geri Kalan Her Şey, *PoCCo*

2011'in Bobiler Tarihi, *Bobileroloji*

Bir Alex Değilim, *İstiklal Akarsu*

Sorun Bendeymiş, *Pink Freud*

Yedi Kere Sekiz, *Onur Gökyen*

Erkek Dedikodusu 2, *French Oje & T.B.*

Dünyada Aşk Var mı?, *Marslı Kowboy*

Bir Apaçi Masalı 2 - Kebabman, *Angutya*

Allah Beni Böyle Yaratmış, *PuCCa*

Olsa Dükkân Senin, *İstiklal Akarsu*

Beni Hep Sev, *Pink Freud*

Allah Belanı Versin Brokoli, *Onur Gökyen*

Keşke Ben Uyurken Gitseydin..., *French Oje*

Gülüm Abla, *Meliem Parlak*

Bir Apaçi Masalı 3 - Gurbet Kuşu, *Angutya*

Kızız Adam, *Okan Vardarova*

Ay Hadi İnşallah!, *PuCCa*

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

okuyanlar.com.tr

 [okuyanciyapim](#)

 [@okuyanc](#)

 [okuyanciyapim](#)
[okuyanciyapim](#)
[okuyanciyapim](#)

 [@okuyanc](#)
[@okuyanc](#)
[@okuyanc](#)